

Chín Cây Số Tình Nhân

Contents

Chín Cây Số Tình Nhân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	51
20. Chương 20	53
21. Chương 21	56
22. Chương 22	59
23. Chương 23	62
24. Chương 24	64
25. Chương 25	66
26. Chương 26	69
27. Chương 27	71
28. Chương 28	73
29. Chương 29	76
30. Chương 30	78
31. Chương 31	81
32. Chương 32	84
33. Chương 33	87
34. Chương 34	89
35. Chương 35	92
36. Chương 36	95
37. Chương 37	97
38. Chương 38	100
39. Chương 39	102
40. Chương 40	103
41. Chương 41	108

Chín Cây Số Tình Nhân

Giới thiệu

Tên gốc: Cửu thiên mỹ tình nhân () (*)Thể loại: bạn cũ cùng lớp, tiếp viên hàng không công x DJ thụ, thâm mền sa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chin-cay-so-tinh-nhan>

1. Chương 1

“Những chuyện thời niên thiếu kia còn có ai nhớ rõ. Chuyện cũ còn dang dở, lại nên do ai viết tiếp.”

Trong WC vắng người của BLEIB, hai người đàn ông chen chúc trong một gian hôn nhau nhiệt tình như lửa.

Thô bạo thoát quần áo trên người đối phương, Lạc Kiều Xuyên hôn từ môi xuống yết hầu, cuối cùng hôn mút xuống ngực đối phương. Dùng đầu lưỡi khiêu khích đối phương, thỏa mãn nghe tiếng rên rỉ vì khoái cảm mà không cách nào ngăn chặn của đối phương.

Lạc Kiều Xuyên chuyên tâm chôn ở lồng ngực cậu trai, đem đầu ngực đang dựng lên liếm cắn đến phát đau mới bằng lòng nhả ra. Bất tri bất giác một ngón tay đã đưa tới mặt sau của đối phương, bất ngờ không kịp phòng bị đâm vào cửa vào nhỏ hẹp, khiến cho đối phương giật mình kinh hãi, nường theo đó ôm chặt lấy y. Ngón tay đầy kỹ xảo không ngừng ra vào hậu huyệt vô về chơi đùa vách bên trong, nhanh chóng tìm được nơi khiến người trước mặt sung sướng.

Trong WC không một bóng người, tiếng rên rỉ vỡ vụn dần dần vang lên.

“Ừm a... A, tiến vào...” Cậu trai gần như bị tình dục nhiễm đỏ hai mắt ôm chặt lấy Lạc Kiều Xuyên, nhiệt tình dâng lên đôi môi, chủ động cầu hoan: “... Làm tôi!”

Lạc Kiều Xuyên ngồi lên bồn cầu, người nọ liền theo sát ngồi trên đùi y, nơi dính đầy chất bôi trơn nhấm ngay tính khí đang giương cung bạt kiếm chậm rãi ngồi xuống.

Khoái cảm trong nháy mắt được bao bọc chặt chẽ khiến Lạc Kiều Xuyên thở dốc nhắm hai mắt lại, dục vọng đang nhịn không được muốn cấp tốc đi vào người đối phương thì bị cậu trai trên người ngăn lại: “... Đợi đã, chờ một chút...” Từng chút từng chút nuốt vào dục vọng hoàn toàn ngạnh lên, quá trình dài đằng đẳng này tựa như một hồi dẫn vật, nhưng cũng đồng thời khiến người ta vui sướng cực hạn.

Cậu trai động tình nhìn Lạc Kiều Xuyên, cảm giác bị lấp đầy khiến cậu thỏa mãn. Cậu cúi đầu hôn lên mặt Lạc Kiều Xuyên, đồng thời bắt đầu nỗ lực đóng đưa vòng eo.

Đối phương cố ý co rút lại hậu huyệt khiến Lạc Kiều Xuyên nặng nề cau mày thở hổn hển hai tiếng, trong miệng lập tức phun ra lời nói hạ lưu: “M* kiếp, thật là chặt.”

“A... Ừm a... Nhanh một chút,” cậu trai gầy gò ngồi trên đùi Lạc Kiều Xuyên kịch liệt chuyển động eo mông, dường như không biết thỏa mãn đưa ngực mình tới bên miệng Lạc Kiều Xuyên, thời điểm đầu ngực được ngậm lấy thoải mái đến ngưỡng cổ, “Nhanh... Nơi đó, còn muốn...!”

Tốc độ càng lúc càng nhanh, đâm đến người ngồi trên không nói nên lời. Tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn, hai người không thể khống chế và căn bản cũng không rảnh để đề phòng xem liệu có người xông vào WC hay không. Thời điểm cao trào, Lạc Kiều Xuyên hai mắt nhắm nghiền, trên khuôn mặt anh tuần có những giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán. Cậu trai trên người bắn vào trên bụng y, nường theo vài cú thúc liên tục, Lạc Kiều Xuyên cuối cùng cũng bắn vào cơ thể cậu.

Dư vị chưa tan, người con trai trên người thở hổn hển hôn nhẹ bên tai Lạc Kiều Xuyên, dường như còn chưa thỏa mãn.

Lạc Kiều Xuyên chặc lưỡi: “Cậu đã bao lâu không làm mà giờ thành ra thế này rồi?”

Cậu trai híp mắt lại, quyến rũ cười: “Từ sau lần trước bị anh thượng.”

“Phắc.” Lạc Kiều Xuyên lăm bầm máng, đỡ cậu đứng lên, chống vào cửa WC một lần nữa từ phía sau tiến vào thân thể cậu.

Ngón tay mò quệt lấy tinh dịch chạy dọc xuống bắp đùi, Lạc Kiều Xuyên hạ lưu cười rộ lên, “Chảy này, Lê Hân cậu sao mà d*m đến vậy...”

Cậu trai tên Lê Hân khuôn mặt ửng hồng, quay đầu lại cầu xin: “Đừng đùa nữa... Trực tiếp tiến vào, nhanh lên một chút...”

Bị trực tiếp lấp đầy nên cả người run rẩy. Đại khái là bởi vì tư thế, Lê Hân chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, sâu đến không tưởng.

Đang lúc đùa giỡn, điện thoại trong túi áo bị vút trên mặt đất của Lạc Kiều Xuyên vang lên.

“Ờ ờ!” Lạc Kiều Xuyên oán hận mắng một tiếng, không tâm trí đâu mà để tâm đến điện thoại. Dù là ai cũng đều không vui lòng khi bị cắt ngang đúng lúc này.

Điện thoại di động liên tục vang rất lâu mới dừng lại, nhưng tiếng rên rỉ trong WC lại vẫn kéo dài không dứt.

Sau bốn lần bắn, Lê Hân rút cuộc thoát lực kéo khăn giấy qua lung tung lau cho mình.

Trong không gian WC hỗn độn, quần áo rơi lả tả khắp nơi lại được mặc vào. Lạc Kiều Xuyên cài xong nút áo cuối cùng rồi mở cửa WC.

Đứng trước gương rửa mặt một cái, nhìn mình từ trong tình dục trở về với mình ngày thường.

Lạc Kiều Xuyên, hai mươi sáu tuổi, là một DJ.

Lê Hân cũng vậy, đã làm việc khá lâu tại BLEIB Pub này. Từ lần đầu tiên lên giường với Lê Hân cảm thấy hai người khá phù hợp trong nhu cầu tình dục, bọn họ liền tự nhiên trở thành bạn giường của nhau.

“Ngày mai đúng 0 giờ.” Dụng ý ám chỉ rõ ràng.

“Biết rồi.” Lạc Kiều Xuyên đáp một tiếng, ra khỏi WC.

Ba năm trước bắt đầu làm cái nghề DJ này, y đã biết rõ sẽ thật vất vả. Bởi vì dễ dàng quen tay, cho nên người có một chút năng khiếu âm nhạc liền học được rất nhanh, hưởng hồ thị trường này gần như chật ních, khiến cái miệng ăn này trở nên khó càng thêm khó. Kỳ thực đây đều dựa vào tay nghề bẩm sinh, còn lại còn phải dựa vào tự mình gọt giũa. Ngoại trừ kỹ thuật của chính mình, vận may cũng là không thể thiếu.

Hơn hai năm trước từ lúc tốt nghiệp trung học liền bắt đầu học chơi nhạc điện tử, chạy sô đến mỗi Pub kiếm cơm ăn. Cuối cùng khổ cực được đến đài truyền hình chính nhạc live. Kể từ đó, sinh hoạt không còn vất vả như trước, thù lao của đài truyền hình rất được, thời gian khác cũng sẽ biểu diễn cố định ở BLEIB.

Khổ cực trước giờ, nhưng Lạc Kiều Xuyên chưa từng hối hận.

Trong mắt người khác, y luôn là một tên thích làm theo ý mình. Nhưng không biết Lạc Kiều Xuyên trong mắt người khác có mấy phần là thật đây?

Trên đường lái xe về nhà, điện thoại lại vang lên.

Lạc Kiều Xuyên đeo tai nghe nhận cuộc gọi, trong tai vang lên một giọng nam vừa quen thuộc vừa xa lạ: “Kiều Xuyên à, tôi Vĩ Kỳ đây.”

Ánh mắt dưới kính râm hơi nheo lại, dường như đang hồi tưởng cái gì. Lục tung trí nhớ tìm lại cái tên cùng âm thanh quen thuộc này, cuối cùng mới mơ hồ nhớ tới: “À, Vĩ Kỳ a.”

Quý Vĩ Kỳ. Bạn tốt thời trung học. Sau khi tốt nghiệp cũng thỉnh thoảng có liên hệ.

“Tụ họp ngày mai ông có rảnh đến không a?”

Lúc này mới nhớ đến chuyện lần trước nghe bạn học cao trung (*) nói về tụ họp. Tụ họp như vậy năm trước cũng từng tổ chức một lần, nhưng mà lần đó không rút ra được thời gian để đến. Y nghe Quý Vĩ Kỳ thuyết phục: “Này, ông đừng không đến nữa. Lần này tất cả nam sinh trong ban tôi đều gọi đến, bao gồm cả Nhân Viễn và Trần Kiến lần trước không đến. Ông hãy bớt chút thời gian mà đến đi mà.”

(*) Cao trung = Phổ thông trung học

“Được, tôi biết rồi.”

Xe chạy như bay trên con đường vắng. Chuyện cũ thời niên thiếu, y đã sớm quên gần hết, chỉ còn lại vài ký ức linh tinh không trọn vẹn. Những người đó, những chuyện kia, đến cuối cùng đã biến thành thế nào?

2. Chương 2

“Tình cảm với cậu là vừa yêu vừa hận, không ngờ qua nhiều năm như vậy, lần nữa nhìn thấy cậu, hết thấy vẫn đều không đổi.”

Luôn là T-shirt bó đơn giản cùng quần jean rách, một cái kính râm và headphone kè kè bên tai, tất cả mấy thứ này tạo nên một Lạc Kiều Xuyên đơn giản nhưng không hề tầm thường.

Những người làm việc về đêm và giới trẻ đều biết rằng, trong BLEIB có một DJ trông rất cá tính, kỹ thuật chơi nhạc cũng tốt. Bọn họ rất thích đến quán chơi khi Lạc Kiều Xuyên đang ở đó.

Cái gọi là họp lớp cao trung không gì ngoài hẹn những người bạn nhiều năm không gặp ra ngoài ăn một bữa cơm rồi ngồi tâm sự.

Một lần này mọi thành viên đều đến đầy đủ, bữa tiệc bao trọn ba bàn.

Lúc Lạc Kiều Xuyên đến cũng đã không còn sớm, vừa vào phòng đã thấy trên bàn ngồi tốp năm tốp ba người. Y còn chưa tháo kính râm xuống đã thấy ngay một nhóm nữ ngồi xung quanh chiếc bàn đối diện cánh cửa, có hai người thậm chí còn mang theo con mình, mấy người phụ nữ chơi đùa với đứa bé vui đến quên trời quên đất. Còn chưa thấy rõ bàn thứ hai có ai đang ngồi đã nghe thấy người gọi tên, y nghiêngng đầu tìm, thấy Quý Vĩ Kỳ ngồi tít bàn trong cùng đang ngoắc y, “Hãy, Kiều Xuyên!”

Lạc Kiều Xuyên gật đầu, tháo kính râm xuống bước qua.

Mấy người phụ nữ núc này nghe vậy thì ngẩng đầu, cũng cười chào y vài câu. Có người thậm chí còn bắt đầu trêu y, nói y càng lớn càng đẹp trai, mấy năm không gặp, đều sắp không nhận ra rồi.

Sau khi ngồi xuống cạnh Quý Vĩ Kỳ, Lạc Kiều Xuyên cười nói chuyện với mấy người bạn học cũ.

“Hãy, tụ tập lần trước cậu không đến, thật là lâu lắm rồi không gặp!”

Lạc Kiều Xuyên cười bồi: “Ừ thì hồi đó không rảnh...”

“Hiện giờ cậu làm gì ở đâu?” Trần Kiến ngồi đó từ trước hỏi, tiện tay rút một điếu từ gói thuốc ra: “Hút không?”

Lạc Kiều Xuyên đưa tay nhận lấy điếu thuốc ngậm vào miệng, cầm cái bật lửa không biết của ai trên bàn tròn châm thuốc, “Vẫn cứ làm DJ thôi.”

“Ày, nghe Vĩ Kỳ nói cậu rất bận, đúng là thanh niên tốt cần mẫn ha!”

“Nào dám nhận chứ!” Y rung tàn thuốc xuống nhả ra một ngụm khói, nở nụ cười. Thật giống như chỉ có trước mặt những người quen cũ này mới có thể nhẹ nhõm tự tại một chút.

Từ vị trí của Lạc Kiều Xuyên có thể nhìn thấy thành phố bên ngoài cánh cửa thủy tinh.

Y hút liền hai điếu thuốc, bên tai nghe tiếng mọi người hàn huyên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bàn phía trước truyền đến tiếng thảo luận vui cười của đám con gái, y không để ý; cửa ngoài kia không ngừng có người bước vào, y cũng chẳng chú tâm.

Mười tám nam sinh trong ban từ trước đến nay đều đoàn kết như vậy.

Quý Vĩ Kỳ nói hôm nay mọi người đều đến, cũng coi như là duyên phận.

Nhớ tới tuổi mười sáu của mình, Lạc Kiều Xuyên cảm thấy ký ức của mình có hơi mơ hồ. Y chỉ nhớ hồi thi cử từng quen bạn gái đầu tiên; nhớ có một người anh em tốt bị cán bộ lao động phạt quét dọn phòng; nhớ rằng mình mãi mãi đều không hợp với ngữ văn và mỹ thuật; nhớ tới năm đó từng được ai với ai với ai bày tỏ rồi lại nhớ kỹ mình hình như từng thích một ai đó... Lạc Kiều Xuyên hơi hơi nhíu mày.

Sáu rưỡi tối, Quý Vĩ Kỳ lớp trưởng năm đó đi kiểm tra nhân số, tính tính, mười tám người nên có mặt toàn bộ lại thiếu mất một người. Gọi bồi bàn mang món ăn lên trước rồi cầm lấy điện thoại liên lạc.

Điện thoại tút vài cái mới được tiếp, món khai vị đã được mang lên rồi.

Lạc Kiều Xuyên gấp một miếng hạt điều, nghe Quý Vĩ Kỳ cười nói điện thoại: “Này, ông ở đâu vậy? Bọn tôi ở đây cũng sắp bắt đầu rồi a.” Không biết đầu kia nói gì, Quý Vĩ Kỳ ừ ừ à à mấy tiếng, “Được rồi, ông đến sẽ trực tiếp bắt đầu, 412. Đến rồi tự giác phạt rượu nhá...”

Món chính đầu tiên được bưng lên là món cá hấp pecca nóng hổi. Lạc Kiều Xuyên nghiêng đầu không động đũa. Y từ nhỏ ghét nhất ăn cá, lớn lên vẫn vậy.

Khi món cá trước mặt bị một bàn đũa chia gấp gần hết, người đến muộn cuối cùng cũng khoan thai bước vào.

Mấy người phụ nữ ngồi gần cửa bắt đầu ồn ào: “Nhâm đại soái ca, cậu rốt cục cũng tới rồi.”

Lạc Kiều Xuyên nghe vậy ngẩng đầu, chiếc đũa còn đang giữ miếng dưa leo chấm tương dừng lại giữa chừng không động đậy. Người đứng cạnh cửa mang vẻ mặt cười xin lỗi đi vào bên trong, trên tay còn kéo một chiếc vali đen không lớn không nhỏ. Anh nhìn qua rất cao, gần như đến mét chín. Dáng vẻ khi cười lên lại cực kỳ đẹp trai tỏa nắng. Lạc Kiều Xuyên rầu rĩ nghĩ thầm: trước giờ sao lại không biết cậu ta đẹp đến vậy?

“Nhâm Viễn! Qua đây qua đây,” Quý Vĩ Kỳ vui mừng đứng lên, “Đã nói đến trễ là phạt rượu a.”

Bị tên bạn cầm lấy vali trên tay kéo vào góc không ai thấy, đi tới vị trí còn trống duy nhất, nhận lỗi với mọi người: “Thật là xấu hổ, không nghĩ tới sau khi bay về còn có vài chuyện cần xử lý...” Anh nhận lấy cốc bia Quý Vĩ Kỳ đưa qua, “Bắt mọi người phải đợi, ly này tôi uống a.” Nói xong liền ngửa mặt uống cạn, mọi người ồn ào một trận hô tốt lắm.

Lạc Kiều Xuyên trước sau không nói gì, không biết vì sao cứ cảm thấy hơi lạc lõng.

Từ sau khi anh đi, bọn họ đã không còn gặp mặt. Giờ đây vừa thấy, anh thoát nhìn có chút kahng khác với Nhâm Viễn trong trí nhớ. Hình như ngoại trừ Lạc Kiều Xuyên đang ngồi kia, người người đều biết người tên Nhâm Viễn này giờ đây là tiếp viên hàng không tại công ty hàng không Hà Lan hoàng gia, điều này làm y không khỏi có chút khó chịu.

Thấy anh ngồi đối diện uống rượu dùng bữa, còn có dáng dấp vui đùa này, Lạc Kiều Xuyên chỉ cảm thấy giống như về tới thời trung học. Anh cũng như vậy, phóng khoáng hay nói, tụ thành một đám với mọi người, nam sinh nữ sinh đều thích ở cạnh anh, thật khiến người ta vừa yêu vừa hận.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đã quen với sinh hoạt hiện tại, thậm chí còn không biết đến tốt cùng mình muốn theo đuổi cái gì. Nhưng nếu có một ngày, có người chọt xông vào cuộc sống của bạn, đến lúc đó, bạn sẽ biết ngay.”

Bóng lưng này y nhìn không quá rõ ràng. Thật giống như là đang trong một buổi sớm hơi sương dày đặc, sớm đến nỗi mặt trời vẫn còn giấu mình sau tầng mây. Thành phố phía Nam ẩm ướt, vào buổi sáng tinh mơ hít một hơi, sẽ nghĩ thấy không khí trong lành và hương cỏ xanh ướt át tràn trề. Trong một buổi sáng tinh mơ như vậy, bóng lưng trước mặt y này bước đi không nhanh không chậm. Lạc Kiều Xuyên gọi một tiếng, người nọ ấy vậy lại không ngoảnh đầu. Đến tột cùng là ai? Cảm giác quen thuộc mà lại xa lạ đến vậy. Nghĩ muốn chạy lên phía trước, lại phát hiện người nọ đã biến mất.

Lạc Kiều Xuyên mở mắt ra, mới phát hiện hóa ra kia chẳng qua là cảnh trong mộng. Bên tai không ngừng vang lên tiếng điện thoại, y vò vò mái tóc lộn xộn rồi tiếp máy, kết quả chỉ là điện thoại lộn số mà thôi.

Y ném điện thoại xuống, để lộ ra nửa người trên ở trần dưới chăn, khởi động thân thể ngồi dậy, tay phải theo thói quen lần tìm gói thuốc cùng bật lửa để cùng một chỗ trên tủ đầu giường. Lắc lắc gói thuốc, từ từ nhắm mắt rút một điếu đưa lên miệng hút, chỉ là cảm giác thấy đầu lợc xa lạ khiến y có hơi khó hiểu mà mở mắt ra: Marlboro (1). À, là Quý Vĩ Kỳ đưa cho tối qua ở quán bar.

Lạc Kiều Xuyên mở hộp ra xem, còn thừa đến tám, chín điếu. Sau khi châm lửa lên hút mạnh hai hơi, cảm giác rất khác biệt.

Y đã từng hút rất nhiều loại thuốc lá, hàng nội hàng ngoại đều thử qua không ít, loại nào cũng không từ chối. Thời trung học cũng từng trốn trong nhà vệ sinh nam lên hút, khi đó vẫn là mấy loại phổ biến như Hồng Song Hỷ (2), Mẫu Đơn (3) vân vân. Mà gần đây y lại cực thích KENT (4), vị rất thuần, cho nên bỗng đổi sang Marlboro mới thấy không quen, chắc do tập vị quá nhiều.

Trong làn khói lại một lần nữa nhớ đến giấc mộng ấy.

Kỳ thực, y không hề xa lạ đối với hình ảnh trong mộng cảnh này. Mấy năm nay, mình vẫn thường hay nằm mơ, cảnh tượng trong mơ lặp đi lặp lại không gì ngoài đồng không mông quạnh, đi qua những tòa nhà đổ nát, hoặc là con ngõ ngõ dày đặc sương mù nhìn không rõ. Còn mình thì cứ luôn bước đi trong đó như vậy, không biết là đang muốn tìm cái gì.

Mười rưỡi sáng.

Y rời giường, bước xuống sàn nhà chất đồng quần áo, đĩa nhạc, gói thuốc, đi tới góc tường cấm sặc, bật lên điện thoại đã tắt máy một đêm vì hết điện.

Nhấn mở tin nhắn chưa đọc duy nhất, là tin của Quý Vĩ Kỳ sau khi tan cuộc lúc gần sáng: “Cảm ơn mọi người hôm nay có mặt đông đủ, lần sau chúng ta rảnh rồi lại tụ tập tiếp.”

Tối hôm qua sau khi tiệc tàn, mấy thằng con trai bọn họ còn đến quán bar uống tăng hai.

Cũng không nhiều người, Lạc Kiều Xuyên chỉ nhớ Quý Vĩ Kỳ oán giận vài câu về công việc hiện tại của cậu ta, nói cậu ta giờ đang phải làm cho vị nữ thủ trưởng hung ác thời kỳ mãn kinh, còn nói muốn bỏ việc sang chỗ khác làm; Trần Kiến thì kể về con đường tình duyên bi kịch hai lần liên bị bạn gái đá của mình... Đề tài giữa đàn ông với đàn ông, nói đến nói đi không gì khác ngoài công việc, bóng đá cùng đàn bà. Nói một lúc, liền bắt đầu hồi tưởng lại những trò nghịch phá thời trung học: ai và ai từng thắm mến hoa khôi của ban hơn một năm, giờ đây hoa khôi đã sớm lấy chồng sinh con, hạnh phúc mỹ mãn, con gái ngây thơ hoạt bát, ánh mắt càng lớn càng giống mẹ; nữ sinh nào yêu nam sinh nào, thư tình lại vì quá căng thẳng mà để nhầm ngăn bàn... Nói đến cái này, Lạc Kiều Xuyên rốt cục cũng có ấn tượng. Không sai a, cô bé tướng mạo điềm đạm đáng yêu ấy nhét nhầm lá thư thổ lộ với Nhâm Viễn vào ngăn bàn mình, hại mình lúc đó làm trò cười cho cả đám anh em.

Ừm, Nhâm Viễn. Chính là cái người tên Nhâm Viễn kia.

Hôm qua anh kéo chiếc vali nhỏ màu đen vừa xuống máy bay, khuôn mặt mỗi một, uyển chuyển cự tuyệt lời mời cùng đi uống rượu của Quý Vĩ Kỳ.

Lúc cự tuyệt người khác về mặt cậu ta vẫn luôn tươi cười. Lạc Kiều Xuyên đứng một bên thờ ơ nhìn theo.

Dáng vẻ tươi cười, luôn có vẻ rất vô hại, dường như vai trò người tốt nào cũng đều được cậu ta sắm vai, nhìn sao cũng thấy cậu ta là kẻ vô tội nhất. Hừ, người này vẫn là cái đức hạnh như thế.

...

Thoát tin nhắn còn có ba cuộc điện thoại bị nhỡ, tất cả đều từ Lê Hân. Cuộc đầu tiên là lúc hai rưỡi rạng sáng gọi tới.

Ặc... Lạc Kiều Xuyên lúc này mới nhớ đến, hôm qua là màn phim tối, vốn đã hẹn trước cùng đến BLEIB.

Y rung rung tàn thuốc vào gạt tàn, đứng thẳng dậy rời giường.

Buổi chiều có lịch làm hậu kỳ cho một tiết mục trên đài truyền hình, thời gian còn lại cũng không nhiều. Tùy tiện lấy chút đồ trong tủ lạnh lấp bụng, sau đó đi tắm, chỉnh lại đầu tóc rồi ra khỏi nhà.

Sinh hoạt của một người độc thân tuy rằng lộn xộn, nhưng rất tự do.

(1) Marlboro:

(2) Hồng Song Hỷ:

(3) Mẫu Đơn:

(4) KENT:

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tôi nhìn rồi lại nhìn, vẫn luôn nhìn thấy cậu đầu tiên trong đám người. Còn tưởng là do cái dáng người cao ngất của cậu, cho nên mới rơi vào mắt tôi.”

Đêm còn chưa đến, đèn nơi thành thị phồn hoa này cũng chưa sáng toàn bộ.

Vốn dĩ lúc 4h chiều là có thể kết thúc công việc ở đài truyền hình, nhưng lại bởi vì có một số tình huống đột ngột xảy ra làm kéo dài thêm hai tiếng đồng hồ. Thời điểm này tình hình giao thông trên đường khó mà thông thoáng, có lẽ do đằng trước có tai nạn, giao thông ách tắc khiến Lạc Kiều Xuyên càng thêm khó chịu.

Điều chỉnh mở cửa sổ xe, y để nửa đoạn khuỷu tay ra ngoài, tay phải đặt trên tay lái không kiên nhẫn lại nhả hai hồi còi, nhưng đám đông phía trước vẫn không nhúc nhích.

M* nó... Chật kín thế này thì bao giờ mới đến được BLEIB? Lạc Kiều Xuyên thầm chửi một tiếng.

Thừa dịp dừng lại không thể di chuyển, Lạc Kiều Xuyên lấy từ trong ba lô trên ghế ngồi ra một chiếc CD bỏ vào trong bộ phát thanh của xe rồi chỉnh âm lượng tăng lên hai nấc. Âm nhạc hỗn loạn xen lẫn những cảm xúc dao động của Beat Break (*) lập tức chui vào tai y, ngón tay trái đặt ở kính xe bắt đầu gõ theo nhịp.

(*) Beat Break: Hay còn gọi là Break hoặc Breakbeats, là một loại nhạc điện tử nhịp điệu nhanh và mạnh.

Chín giờ tối nay là sàn diễn của y.

Việc làm ăn của BLEIB luôn rất náo nhiệt, bắt đầu vào ngày làm việc hành chính hay cuối tuần, đến tối nhất định sẽ chật kín người. Ban đêm không còn chỉ là nơi tụ tập của cái gọi là “Người không đứng đắn”, mà rất nhiều thành phần tri thức cũng thích đến nơi này giải sầu vào buổi tối. Những áp lực dồn nén nơi đô thị phồn hoa cùng những điều không thoải mái khi đêm đến liền có thể lột bỏ để phát tiết.

Nhưng, sàn nhảy đến tối thứ ba là náo nhiệt nhất, bởi vì ngày này mỗi tuần đều là ngày cố định mà BLEIB tặng phúc lợi cho những khách hàng nữ, hơn nữa DJ đứng đài mỗi tối thứ ba chính là Lạc Kiều Xuyên. Dừng lời của những người phong lưu kia mà giải thích thì: DJ của BLEIB đều rất HIGH, đặc biệt là cái người ngày thứ ba ấy.

Lạc Kiều Xuyên trên đài DJ quả thật có một loại mị lực khó diễn tả được. Trong cái vòng luẩn quẩn thật giả lẫn lộn nhiều loại người thế này, chỉ hơi biết về nhạc là cũng có thể đứng trên đài cao biểu diễn, cái gọi là chơi nhạc không đập bass (*), quơ tay một cái vợ được cả năm. Nếu như nói tới kỹ thuật chơi nhạc của Lạc Kiều Xuyên thì chính y là người rõ ràng nhất.

(*) Trong 1 bộ loa thường có 3 loại loa: treble, mid, bass. Bass là để chỉ những âm trầm, có tần số thấp (dưới 200Hz)

Y làm ở BLEIB được một năm rồi. So sánh với những DJ khác, kỹ thuật của Lê Hân cũng khiến cậu nhận được rất nhiều sự ủng hộ và yêu mến, nhưng cậu vẫn nhớ rõ buổi chiều đầu tiên Lạc Kiều Xuyên đến BLEIB thử nhạc. Người kia chỉ mặc một cái T-shirt ngắn tay đơn giản màu đen cùng quần jean bình thường, nhìn lên nhìn xuống không có gì đáng chú ý, nhưng thời điểm thật sự “đề thương ra trận” (*), những cái đánh tay, phối âm đều đầu ra đấy, tốc độ tiết tấu phối cùng hỗn âm rất chuẩn xác. Tai nghe của y cũng như rất nhiều DJ khác đều treo trên cổ, trước mỗi đoạn nhạc lặp lại sẽ đưa sát vào một bên tai mình, một bên xoay người lấy CD, đồng thời động tác dùng bả vai bên phải kẹp lấy tai phone cũng rất đặc biệt. Chơi đến khi HIGH, y giơ hai tay lên dùng sức lắc lư thân thể, khuấy động những người đang trên sàn nhảy. Lê Hân xem mà giật mình, nhưng là tâm phục khẩu phục, bởi cậu không thể bắt bẻ được gì.

(*) “đề thương ra trận”: ý nói thời điểm thật sự bắt tay vào làm

Từ ngày đó, Lạc Kiều Xuyên trở thành DJ cố định.

....

Ngay lúc Lạc Kiều Xuyên dừng xe ở chỗ trống bãi đỗ xe bên cạnh BLEIB thì đã gần đến tám giờ tối.

Y tắt máy, tựa vào cửa xe châm điếu thuốc cuối cùng trong hộp thuốc lá. Blue8 (1) của KENT, y gần đây hay dùng loại này, thật ra không biết tại sao loại thuốc này được gọi là “gươm đồng”, nhưng Lạc Kiều Xuyên lại thích gọi là “Lam Bát” (*). Đơn giản, đây vốn là phong cách của y.

(*) Blue8 = Lam Bát (Blue = xanh = Lam, 8 = Bát)

Hút một hơi cuối cùng, phát hiện hộp thuốc lá đã trống không mà dạ dày chưa được lót cái gì nên càng thêm đói bụng.

Y nhìn nhìn đồng hồ, trông thấy một cửa hàng tiện lợi 24h bên cạnh BLEIB. Tùy tiện ăn tạm vài thứ cho đỡ đói, lại mua một bao Lam Bát bỏ vào túi.

Lúc ra khỏi cửa hàng tiện lợi, đúng lúc nhìn thấy giữa một đám nam nữ trên đường cái đối diện, có một vóc dáng cao cao trông thật quen mắt. Bước chân Lạc Kiều Xuyên chậm lại, rất muốn nhìn rõ hơn nhưng tầm nhìn lại bị mấy lượt xe cộ qua lại không ngớt ngăn trở, thời điểm muốn ngo đầu nhìn lần nữa thì đám người kia đã quẹo vào chỗ ngoặt, biến mất ở giao lộ rồi.

Y không để ý nữa, chỉ tăng nhanh bước chân, băng qua đường sau đó tiến vào BLEIB.

8h30, đám người trong BLEIB toàn bộ chuyển động.

Lạc Kiều Xuyên bước lên đài DJ, lấy từ ba-lô đặt bên chân ra một đĩa nhạc, ngồi xuống trước dàn máy, đem đầu nối Phono trên Mixer kết nối với dây âm thanh của đĩa xoay (*). Sau khi kiểm tra hết thấy đều chuẩn bị đầu vào đó, y đi xuống đài, chỉ chờ đến giờ.

(*) Phono, Mixer, đĩa xoay: những thiết bị dùng trong DJ (xem hình ở cuối)

Dưới ngọn đèn lập lờ, nhìn đến mấy chỗ ngồi trên sofa nam có nữ có đã bắt đầu giơ tay cùng rượu, tiếng cười vang dội, tiếng thét chói tai hòa vào âm nhạc cực đại, rồi loạn thế này dường như là vì một màn cao trào cuối cùng.

9h tối, đèn trong quán bar toàn bộ tối đi, mọi người toàn lực bị hấp dẫn.

Trong giây lát Lạc Kiều Xuyên đã đứng trên đài DJ, dùng kỹ năng thành thạo chơi lên một bản vũ khúc break. Mọi người tràn vào sàn nhảy theo bốn nhịp trống điện tử mạnh mẽ, dần dần đông đưa theo đó. Âm thanh của bản mix “In the air” của Axwell được Lạc Kiều Xuyên dùng nhịp bốn tám triet để đẩy lên cao trào đỉnh tại nhức óc. Trong ánh đèn màu rực rỡ, lập lờ chớp tắt của BLEIB, một đêm cuồng say như vậy chính thức bắt đầu.

Đối với đám người vào ban đêm càng trở nên lớn mật cùng phóng túng ở đây, Lạc Kiều Xuyên đã sớm nhìn quen.

Y đang một mình đơn ca liền xoay người từ trong ba-lô lấy ra một đĩa đơn khúc, tay trái đặt trên một máy quay đĩa khác chuyển động xoay tròn, đồng thời làm công tác chuẩn bị mix âm.

Headphone được nâng lên, tìm kiếm vị trí mix phù hợp. Y không quên chú ý đến phản ứng của mọi người trên sàn, ánh đèn chói mắt chiếu vào những vũ điệu cuồng dại, âm nhạc âm ỉ kích thích thần kinh mỗi người.

Loại cảm giác chỉ một mình y mà lôi kéo được sự di chuyển của mấy trăm thậm chí mấy ngàn người, khiến Lạc Kiều Xuyên muốn ngừng mà không được.

Mà khi y nhìn thấy Nhâm Viễn trong đám người hỗn loạn thì mới biết được cái nhìn thoáng qua ở trước cửa hàng tiện lợi kia không phải mình nhìn nhầm. Anh trông rất tùy ý, cũng không như đám người nhảy điên cuồng nhưng không biết tại sao lại cực kỳ nổi bật. Nghĩ đến người này thời trung học tính tình vô cùng quy củ, còn tưởng anh ta sẽ không bao giờ đến nơi như này chứ. Hay quả thật ở Hà Lan nhiều năm như vậy nên mới đổi tính sao?

Lạc Kiều Xuyên đứng trên đài nhếch khóe miệng mỉm cười, khom nửa người tìm một cái đĩa nhạc khác. Đến khi ngẩng đầu lên lại, thân ảnh người kia đã không thấy đâu nữa. Lạc Kiều Xuyên nhìn khắp xung quanh, nỗ lực tìm cái người đặc biệt trong đám người chen chúc, nhưng lại tìm không thấy.

Là quay về chỗ ngồi sao? Hay là đã đi rồi?

Lạc Kiều Xuyên thân thể ngừng đóng đưa.

(1) Blue8 của KENT:

(2) Phono:

(3) Mixer: Bộ trộn âm.

(4) Đĩa xoay:
Hết chương 04.

5. Chương 5

“Lúc còn trẻ từng mù quáng mà mê luyến một người đến vậy. Bởi vì không chiếm được, cho nên mới lầm tưởng cho rằng mình không buông xuống được.”

Giữa chừng tranh thủ lúc rảnh rỗi, Lạc Kiều Xuyên xuống đài DJ, ở trên quầy rượu gọi một ly rượu nhẹ, vừa uống vừa tìm kiếm người nào đó.

“Có thể đánh breakbeat thành thế này, có lẽ chỉ có anh đi.” Lê Hân không biết đã ngồi trên ghế cao nhỏ ở

góc tự bao giờ, lúc này vừa thấy Lạc Kiều Xuyên xuống đài nghỉ ngơi liền tiến lên khen ngợi.

Y không để tâm cười “Đến đây lúc nào vậy?”

Lê Hân đặt ly rượu trên quầy bar, “Không lâu lắm, vừa mới nhảy một hồi, còn tưởng anh trên đó nhìn thấy chứ.” Thấy ánh mắt không hề chú ý của Lạc Kiều Xuyên, Lê Hân hỏi “Tìm người?”

“Không có.” Tuy rằng nói thế nhưng ánh mắt vẫn là nhìn không được liếc quanh bốn phía vài lần. Cuối cùng bên phải sàn nhảy, thấy được người kia. Ngồi bên cạnh anh là mấy người nam nữ, có lẽ là bạn bè đi cùng. Anh ở trong đám người nói chuyện, cử chỉ quy củ có phép tắc, nhưng lộ ra nét mặt thực thả lỏng.

Nhìn theo ánh mắt Lạc Kiều Xuyên, Lê Hân rất nhanh tìm được mục tiêu.

Cậu cầm ly rượu, không đợi Lạc Kiều Xuyên mở miệng ngăn cản đã trực tiếp đi về phía kia. Lạc Kiều Xuyên nhất thời không biết làm thế nào đành một lần nữa ngồi lại bên quầy bar, nghiêng mặt tự mình uống rượu.

Không lâu sau, Lê Hân mang về đĩa mai quay lại ngồi cạnh y.

Lạc Kiều Xuyên luôn không phải là một người có tính nhẫn nại, “Đã nói gì vậy?”

“Tùy tiện tán gẫu vài câu mà thôi...” Lê Hân mỉm cười, tiến đến bên tai Lạc Kiều Xuyên nói “Này, anh không phải là muốn ra tay với trai thẳng đó chứ?”

Lạc Kiều Xuyên giật mình nghiêng mặt đi, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Lê Hân buồn bực uống một ngụm rượu cuối cùng trong ly, “Anh là đang nhìn cái người vóc dáng cao cao kia đúng không? Quả thật rất đẹp trai a...” Ánh mắt có thần lại liếc sang đám người bên kia, “...đáng tiếc a, là thẳng.”

Nếu như là đồng loại, có thể chỉ cần một ánh mắt là đã bắt sóng với nhau. Nhưng vừa nãy, bất luận là mời anh ta rượu hay phóng ra ánh mắt câu dẫn, ngầm ra ám hiệu, anh ta lại hoàn toàn không hiểu. Còn có nguyên nhân nào thuyết phục hơn “anh ta là thẳng”?

Lê Hân khi ghé vào tai Lạc Kiều Xuyên nói chuyện thì nhiệt khí toàn bộ phả vào tai y, đặt ly rượu xuống bàn tay bất tri bất giác xoa nhẹ lên chân y “Ánh mắt anh từ khi nào đã trở nên không chuẩn xác như vậy?”

Lạc Kiều Xuyên không cười, kéo cái tay xấu xa của Lê Hân ra, thuận thế sờ soạng bên hông cậu một phát “Đừng câu dẫn tôi.”

Cậu trai khuôn mặt tươi cười không nghe lời mà dựa vào người Lạc Kiều Xuyên, trước khi y quay trở lại

trên đài cần một ngụm vào cổ y, tức tối nói “Hôm nay không cho phép lại cho tôi leo cây (*).”

() Nguyên văn: phóng bỏ câu: cách nói ẩn dụ, ý nói hẹn mà không đến, tương đương với câu “bỏ bom, cho leo cây” trong tiếng Việt mình*

Lạc Kiều Xuyên một lần nữa trở lại đài DJ, đeo lên headphone.

Trong ánh sáng mờ ảo, y đột nhiên nhớ tới những năm tháng kia một cách rõ ràng.

Ở cái độ tuổi đó, có một tên con trai gầy gầy cao cao từng xuất hiện. Anh có hơi quá mức thanh tú, tính tình rất tốt, học tập cũng không tồi, bên người lúc nào cũng có rất nhiều bạn bè vây quanh. Bọn họ từng cùng nhau đi dưới tán chiếc dù màu xanh đậm kẻ vuông trong ngày mưa, bọn họ từng cùng ngồi dưới đèn bàn làm bài thi, từng cùng chơi đùa nghịch ngợm đến nửa đêm sau đó nằm xuống ngủ luôn ở sô pha hoặc trên sàn nhà.....

Dường như, khi đó Lạc Kiều Xuyên gần như đã động tâm rồi.

Nhưng lại là một mùa hè năm nào đó, ở trên sân thượng hóng mát gặm dưa hấu, y nhận được tin nhắn từ người kia. Vô cùng đơn giản, chỉ ba chữ ‘*Tôi thích cậu!*’, nội tâm y liền không kiềm chế được mà giật nảy, lòng bàn tay đổ mồ hôi, không biết trả lời như thế nào mới tốt. Trong lòng cuồn cuộn cả đêm không chợp mắt.

Ba ngày sau gặp lại anh, còn đang do dự không biết mở đầu như thế nào liền thấy người nọ cười đến vô hại. Giọng nói không nóng không lạnh như thường ngày giải thích “Kiều Xuyên, cậu không tức giận chứ? Chuyện hôm đó.... bọn họ nói là phải kéo dài ba ngày mới có thể....”

Là trò chơi mạo hiểm nhằm chán.

Lạc Kiều Xuyên trước đó chưa từng cảm thấy những người chơi trò này có gì đáng trách.

“Phắc! Vậy sao lại là tôi?” Y nắm nắm tay, không kiên nhẫn chất vấn.

Người kia thần kinh thô lo lắng “...nhưng mà, cậu cũng sẽ không muốn tôi đi gửi loại tin nhắn đó cho một người con gái không quen biết chứ?”

“Cút con m* cậu đi!” Nói cái gì là anh em nên mới không để tâm, có trời mới biết y trong một khắc kia thực sự để ý rất nhiều.

Còn tưởng rằng, còn tưởng rằng là.... Lạc Kiều Xuyên như mèo bị giẫm phải đuôi, tức giận đến cả người đều phát run.

Kỳ thật, người không nên tìm nhất, chính là tôi. Cậu sao cứ cố tình hết lần này đến lần khác không hiểu?

Lần nọ tiếng lòng suýt chút nữa bị phơi bày, giống như khiến một người có bí mật hổ thẹn, ở thời điểm cuối cùng tưởng rằng sẽ bị phanh phui nhưng đột nhiên lại bị khóa lại ngay tại chỗ.

Nhâm Viễn, tôi thích đàn ông, cậu không biết đúng không?

Y còn nhớ thời gian năm cuối bầu chọn học sinh ba tốt (*), trên phiếu bầu mình đã viết xuống tên anh.

() học sinh ba tốt: là một danh hiệu vinh dự của các trường học bên TQ dành cho các học sinh xuất sắc được bình chọn ra, gồm có: tư tưởng đạo đức tốt, học tập tốt, thân thể tốt.*

Kết quả, anh hai lần liên tiếp lấy ưu thế tuyệt đối mà được chọn.

Ngay lúc đó, Lạc Kiều Xuyên nhìn tên của y ở dưới hàng loạt chữ viết, nghĩ thầm dù không có một phiếu kia của mình, anh cũng là xuất sắc nhất trong ba người. Kết quả này cũng không vì sự tồn tại của mình mà có gì khác biệt. Nhưng mà, trừ bản thân y ra, không ai biết tâm trạng của Lạc Kiều Xuyên khi viết tên anh từng nét năm đó: Nhâm Viễn há lại chỉ có mấy điều tốt kia, anh có rất nhiều điểm tốt. Chỉ tiếc, những điểm tốt này đều không thuộc về mình.

Sau đó, tên kia theo gia đình di cư sang Hà Lan, cứ như vậy đột ngột rời đi. Lúc còn trẻ tuổi từng quá mê luyện một người, cho nên mới cảm thấy không bỏ xuống được. Giờ đây anh rời đi, chưa chắc đã không phải chuyện tốt. Năm đó nội tâm Lạc Kiều Xuyên bình tĩnh đến đáng sợ, bởi y hiểu rõ, không có gì khó chịu hơn mê luyện một thứ rồi lại không chiếm được.

6. Chương 6

“Hóa ra từ trước đến nay, chẳng có gì là được số mệnh sắp đặt cả. Nếu như có thể giành được, thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua, mà sẽ nỗ lực hết sức. Đời người nên như vậy, lý tưởng và tình yêu cũng như vậy.”

Tiếng Bass cùng nhịp trống đi kèm tiết tấu nhịp phách mạnh mẽ khiêu khích thẳng đến thần kinh những người đang nhảy. Sắp tới nửa đêm, Lạc Kiều Xuyên chơi xong một bản nhạc khúc cuối cùng liền dự định kết thúc công việc.

Một khúc đã xong, y tháo headphone xuống rồi sửa soạn đồ đạc của mình. Dưới sàn như thường ngày là những tiếng huýt sáo cùng hoan hô, Lạc Kiều Xuyên đeo túi lên lưng, giơ tay phải phóng khoáng ra hiệu với bên dưới. Ánh mắt vô tình quét tới Nhâm Viễn, tầm mắt chạm nhau, Nhâm Viễn liền nâng tay chào hỏi với y, sau đó từ trong đám người chen đến bên này.

Lạc Kiều Xuyên trong lòng căng thẳng, đến lúc Nhâm Viễn thật sự đến trước mặt y, y chỉ hờ hững mở

miệng nói một tiếng “Hey!”

Không rõ vì sao, bầu không khí bỗng trở nên lúng túng.

Nhâm Viễn mặc một cái áo sơmi nhạt màu cực kì bình thường, ống tay áo bởi vì sự cuồng nhiệt nóng bỏng trong BLEIB này mà xắn cao lên. Anh cười ôn hòa, “Tôi cùng mấy người bạn ra ngoài chơi, đặc biệt tới đây, không ngờ gặp đúng ngày cậu diễn. Thấy cậu có vẻ bận rộn nên cũng không có cơ hội chào hỏi.”

Lạc Kiều Xuyên nói cho có lệ: “.... Chỗ này chơi vui chứ?”

“Bầu không khí rất tuyệt, hey, cậu làm DJ thật không tồi.” Bởi âm nhạc vẫn đang mở, Lạc Kiều Xuyên không nghe rõ được Nhâm Viễn nói chuyện, cau mày ghé sát vào anh hỏi: “Sao cơ?”

“Tôi nói! Cậu chơi DJ rất hay!”

“Cảm ơn.” Nhìn khuôn mặt với vẻ mặt vô hại của anh, Lạc Kiều Xuyên bỗng có chút khó chịu.

Những chuyện thời học sinh, rõ ràng đã qua lâu như vậy rồi. Thế nhưng những kí ức có liên quan đến Nhâm Viễn vẫn lưu lại không sót một chuyện. Thấy anh hôm nay nói chuyện tự nhiên, còn người nhớ rõ những chuyện kia nghiêm nhiên chỉ có mình, Lạc Kiều Xuyên cảm thấy hơi hơi nổi cáu.

Nhìn thấy Lê Hân đang chờ bên kia, người đàn ông cao gầy này thức thời hỏi: “Cậu có bạn đang đợi?”

“Ừ.” Lạc Kiều Xuyên nhìn thoáng qua Lê Hân, quay lại nói sang đề tài khác: “Cậu định ở đây bao lâu?”

“Không lâu lắm, chuyến bay sáng thứ năm sẽ bay trở về.”

“Ồ.” Bay trở về? Là nói về Hà Lan sao? Lạc Kiều Xuyên suy nghĩ một chút, không nói thêm gì, “Tôi đi đây, cậu cùng bạn chơi vui vẻ.”

“Được, vậy nếu rảnh sẽ liên lạc.”

Lạc Kiều Xuyên nâng cằm ra hiệu với Lê Hân rời khỏi. Lúc xoay người đi, trong đầu chửi bới một trận: cút m* cái liên lạc của cậu đi, chẳng lẽ muốn tôi gọi đường dài đến Hà Lan liên lạc với cậu sao?

Lê Hân ngoài dự đoán bất ngờ kéo Lạc Kiều Xuyên qua, hôn một cái lên môi y.

Y có chút sững sờ, bởi thường ngày họ rất ít hôn môi, cho dù trong lúc làm tình. Lạc Kiều Xuyên không rõ người phía sau đã đi hay chưa, nụ hôn này có bị anh thấy không? Thế nhưng, cho dù thế nào, đều không

có can hệ gì đi. Dù sao thì cả đời không qua lại với nhau, thời điểm còn là thiếu niên kia không biết cái gọi là mê luyến đến nực cười, cũng đã sớm trở thành quá khứ, y không muốn lại hồi tưởng kí ức.

Lê Hân đi theo Lạc Kiều Xuyên về đến nhà, vừa bước vào thang máy liền ôm lấy y hôn kịch liệt.

Lạc Kiều Xuyên kéo cậu ra, thấy người nọ mặt ửng đỏ, “Cậu uống nhiều rồi?”

Lê Hân căn bản không thèm để ý đến camera trong thang máy, một tay kéo T-shirt của Lạc Kiều Xuyên luồn vào, chỉ cười ghé vào tai y thấp giọng nói “Rất muốn...”

Ý nghĩa của bạn giường chính là như thế, ở thời điểm cô đơn thỏa mãn lẫn nhau. Trái tim trống rỗng liền lấy hình thức của thân thể để thay thế. Lạc Kiều Xuyên không nhớ được mình cùng Lê Hân như thế nào phát triển thành loại quan hệ này, chỉ là tại BLEIB mãi cảm “ngửi” được “mùi” giống nhau trên người đối phương, ăn nhịp với nhau.

Ở cùng với Lê Hân luôn rất thoải mái, có lẽ là bởi hai bên đều hiểu rõ quy tắc vui chơi của thế giới người lớn. Chuyện trên giường qua đi, nằm cạnh nhau hút thuốc còn có thể tâm sự về chuyện DJ.

Hôm nay không biết là nghĩ đến điều gì, y đột nhiên đặt câu hỏi: “Cậu đã từng yêu người nào chưa?”

Lê Hân suy nghĩ một chút, sau đó chẳng hề để ý mà cười nói “Ừm... có lẽ là có đi. Chẳng qua đã là chuyện của rất nhiều năm trước. Hiện giờ đã kết hôn. Hiện tại nhớ tới cũng thấy mình thật khờ dại.”

Nghe cậu không mang theo cảm tình gì nói đã từng yêu một người, lại nghĩ đến thời gian năm năm giống như một cái chớp mắt, người đó thậm chí chưa từng yêu bạn. Cho dù thật sự có, cho dù tùy tiện ở bên nhau, trong lòng bạn cũng phải hiểu, người kia sớm muộn gì cũng phải kết hôn. Kết quả là, cuối cùng chỉ có thể dùng từ “định mệnh” không chút đáng tin này để giải thích.

“Cho nên tôi nói a, đừng để mình yêu một tên trai thẳng. CMN rất đau thương đấy....”

Lạc Kiều Xuyên chỉ trầm mặc nhìn cậu, ánh lửa sáng yếu ớt trên tàn thuốc.

“Không nói những chuyện này nữa,” Lê Hân nghiêng người ôm thắt lưng Lạc Kiều Xuyên “Lần trước anh nói có công ty hỏi anh có muốn ra đĩa? Chuyện này sao rồi?”

Lạc Kiều Xuyên nhả ra một ngụm khói “Không biết, tóm lại không có sau đó.”

Đó là một lần ở BLEIB sau khi chơi xong hội nhạc cuối cùng đã gặp được một người đàn ông xa lạ. Nói là từng nghe qua y giúp đài truyền hình làm nhạc, nên đã đến đây tìm y, hỏi muốn một bản đĩa gốc của y đem về công ty. Lúc đó trong BLEIB vô cùng huyền ảo, Lạc Kiều Xuyên từ trong ba lô tìm ra đĩa nhạc, nhận lấy danh thiếp của người đàn ông. Ngày hôm sau nhìn kĩ mới phát hiện trên danh thiếp in chữ PISTOL

RECORD. (*)

(*) *PISTOL RECORD: hăng thu âm PISTOL*

Giờ mới phát hiện, đó có lẽ là một cơ hội.

“Danh thiếp kia đâu? Đến hỏi một chút đi a.”

“Không nhớ ở đâu,” Lạc Kiều Xuyên ngồi thẳng dậy, dập tắt đầu thuốc, “....chắc đã ném rồi đi.”

“Đệch,” Lê Hân liếc mắt trắng dã “Đầu anh bị nhúng nước à? Gặp được cơ hội như thế còn không biết nắm chắc?”

“....Cứ chờ thêm đi.”

Lúc này y quật cường, y kiêu ngạo, nhưng từ đầu tới cuối luôn thuận theo nguyên tắc tự nhiên sống qua ngày, được ngày nào hay ngày ấy, không miễn cưỡng. Thế nhưng sau này lại bởi vì một người mà thay đổi.

Nói cái gì định mệnh, y cười nhạt, đều không đáng tin. Nếu có thể giành được thì tuyệt đối không bỏ qua. Đời người nên như vậy, lý tưởng cùng tình yêu cũng vậy.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Bỏ lỡ là cuộc điện thoại không ai tiếp; bỏ lỡ là khuôn mặt dưới tán dù ngày mưa; bỏ lỡ là hình bóng bên kia vạch kẻ đường, mà cậu, vẫn còn ngay bên cạnh.”

Trong đại sảnh sáng sủa rộng rãi của sân bay Trung Ương có rất nhiều người qua lại. Những hành khách bay chuyển mười giờ sáng đẩy đồ lên trước làm thủ tục kiểm tra hành lý với nữ phục vụ.

Sảnh chờ to như vậy, ai ai cũng hối hả nhộn nhịp. Phần lớn hành khách đều nhân lúc chờ đợi máy bay mà chỉnh lý lại đồ đạc.

Ngoại trừ bầu trời, sân bay là nơi mà Nhâm Viễn quen thuộc nhất.

Lúc này anh đang chờ xuất phát, ngồi trong phòng nghỉ chuyên dụng của nhân viên nói chuyện phiếm cùng đồng nghiệp.

Bởi vì là chuyến bay bay trở về quốc nội, thành viên trong đội bay ngoại trừ vài đồng nghiệp người Trung Quốc, còn có nhiều người Hà Lan tóc vàng mắt xanh hơn. Cơ trưởng Van mặc đồng phục màu đen là người Amsterdam (1); nhân viên phục vụ Milla cũng là người Hà Lan sinh tại Đan Mạch... Nếu nói người có quan hệ tốt nhất với mình trong cả đội bay, thì chính là vị cơ phó cấp cao của chuyến bay lần này.

Người đàn ông tên gọi Ông Hiểu Thần này có một khuôn mặt khiến đàn ông đổ kị, có góc có cạnh, tựa như đao khắc rìu đục. Có lẽ bởi vì bộ dạng đó, cho nên mới rất được người yêu thích. Trên trên dưới dưới có

ai mà không biết anh ta? —— Hàng không Hà Lan chỉ có duy nhất một phi công quốc tịch Trung Quốc. Luận tướng mạo, không một ai có thể bắt mắt hơn người đó.

“Này, Darren cà phê của anh!”

Nhâm Viễn ngồi một bên, nghiền ngẫm nhìn tiếp viên hàng không không biết là thứ mấy bưng cà phê nóng hổi cho Ông Hiếu Thần.

“Thật đúng là tri kỷ, cảm ơn.” Hần cười đến mặt đầy hoa bay.

Cô gái hơi xấu hổ đẩy cửa ra ngoài, Nhâm Viễn mới nhận không được mà dả kích, “Này, thôi xin cậu đừng phóng điện lung tung được không?”

Ông Hiếu Thần trái lại trưng ra một khuôn mặt vô tội, điều này khiến cơ trưởng Van cũng không nhận được mà mở miệng đùa cợt vài câu với hắn.

Nhâm Viễn trong lòng cười cười, thật đúng là một mối họa... Nhưng lòng dạ phụ nữ nếu nói đơn giản cũng thật là đơn giản, luôn bị vẻ bề ngoài “bạch mã hoàng tử” anh tuấn nhưng đầy bụng ý xấu này hấp dẫn. Biết rõ đó là một kẻ đào hoa, thế mà vẫn xếp hàng nhảy xuống hố lửa.

Cái gọi là nam nữ đều ăn, đại khái là dạng như cậu ta.

Nhâm Viễn nhớ tới mấy hôm trước lúc ở sàn nhảy, người này vô cùng hứng thú với DJ quán bar. Khi biết DJ này là bạn học cao trung với mình thì càng muốn trực tiếp tiến đến bắt chuyện.

“Này, đừng có xăng bậy.”

Cẩn lại bước chân đang muốn bước qua, khiến Ôn Hiếu Thần phải vui đùa giơ hai tay lên, “OK, OK... Không chạm vào người của cậu.”

Nếu như không phải lúc đó bị Nhâm Viễn ngăn lại, chỉ sợ “đại tình thánh” này đã sớm ra tay, lại gây tai họa cho người khác.

Chỉ là một lúc sau, một màn Lạc Kiều Xuyên đùa giỡn cùng một cậu trai lớn tiếng anh anh em em rời khỏi quán bar bị Nhâm Viễn thấy được. Anh liếc nhìn hai bóng lưng này một cái.

... Thì ra cũng không phải loại tốt đẹp gì.

Tất cả công tác hậu cần trên mặt đất đều chuẩn bị đầu vào đầy, Van nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Chuẩn bị lên máy bay.”

Nhâm Viễn đứng lên, thắt chặt lại cravat, nhìn Ông Hiếu Thần đi theo Van cùng một phó phi công khác dẫn đầu ra khỏi phòng nghỉ.

Nếu bỏ qua vẻ ngoài hoa hoa công tử của Ông Hiếu Thần, kỹ thuật lái máy bay của cậu ta quả thật là không chê vào đâu được, bằng không cũng sẽ không làm được đến vị trí cơ phó. Tuy nhìn qua luôn có vẻ bất cần đời, nhưng đối với chuyện phi hành này, lại cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ. Lại nói tiếp, có thể đạt được độ chuẩn và ổn định như vậy, có mấy phi công so được với cậu ta chứ?

Hắn rốt cục là người như thế nào, hợp tác lâu như vậy rồi, trong lòng Nhâm Viễn đều hiểu rõ.

Sau khi lên máy bay, như thường lệ kiểm tra tất cả cơ sở phương tiện trên máy bay đều không có vấn đề, liên liên hệ với hậu cần trên mặt đất, xác nhận có thể chính thức bắt đầu công việc đăng ký cho hành khách. Phát thanh của sân bay Trung Ương ngay lập tức vang lên: “Các hành khách xin chú ý, những người bay chuyến KL0895 đi Amsterdam hiện tại bắt đầu đăng ký, mời các bạn đăng ký lên máy bay tại cửa số 26.”

“Chào ngài,” đứng trên bậc cao nhất của cầu thang lưu động (*) tiếp đón hành khách, chỉ dẫn hành khách cũng là một bộ phận công tác, “44E mời đi lối nhỏ bên phải.”

(*) Cầu thang lưu động: cầu thang để lên máy bay

Áo sơ mi màu trắng, cravat tối màu, cùng với bộ âu phục thống nhất của nam tiếp viên hàng không Hà Lan. Thân hình cao ngất, nụ cười chuyên nghiệp, khuôn mặt châu Á anh tuấn này không thua bất kì người châu Âu nào.

“Các vị hành khách, máy bay của chúng ta sẽ nhanh chóng cất cánh. Các bạn vui lòng ngồi xuống, thắt chặt dây an toàn, tắt điện thoại di động và MP3. Xin vui lòng xác nhận các mặt hàng xách tay của bạn đã được cất giữ an toàn trong giá để hành lý phía trên hoặc phía dưới chỗ ngồi. Để giữ toàn bộ hành trình an toàn, xin vui lòng không hút thuốc trong suốt chuyến bay.....”

Sau khi báo cáo an toàn với cơ trưởng, tiếp viên hàng không bắt đầu theo lệ kiểm tra mỗi hành khách đã thắt dây an toàn chưa.

Nhâm Viễn cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra lối nhỏ bên phải do mình phụ trách.

“Thưa anh, máy bay đã chuẩn bị cất cánh, anh vui lòng cài dây an toàn được chứ? Cảm ơn đã hợp tác.” Nụ cười mỉm rực rỡ chuyên nghiệp mang lại cho người ta cảm giác thân mật thoải mái.

Người phụ nữ ngồi ghế 30C bên cạnh lối đi lúc Nhâm Viễn đi qua bên người hỏi: “Có thể cho tôi một viên thuốc chống say máy bay không?” Anh vui vẻ đáp ứng: “Vâng, xin đợi.”

Quay lại gian chuẩn bị lấy tất cả những thứ mà hành khách yêu cầu. Hành khách 30C muốn một viên thuốc chống say máy bay, khách nhân 39A, 43A hai người muốn cùng một loại chăn bông... Thời gian bay đến sân bay Schiphol (2) Amsterdam dài gần mười một tiếng. Trên cả chuyến bay, tiếp viên hàng không không chỉ phải đứng giờ cung cấp ăn uống cho hành khách, mà còn phải kịp thời đáp ứng mỗi một yêu cầu hợp lý mà hành khách đưa ra.

Khi trời gần sáng, rất nhiều hành khách trên máy bay vì không thể ngủ được mà oán giận. Nguyên nhân là ghế 44 có một vị khách nam mang theo trẻ nhỏ, vì đứa bé liên tục khóc ồn, ảnh hưởng hầu hết mọi người nghỉ ngơi. Nữ đồng nghiệp trong đội bay đã cố gắng dỗ đứa nhỏ, vẫn đều không có hiệu quả.

Nghe hấy đồng nghiệp nói lại tình huống với tiếp viên trưởng, Nhâm Viễn đi tới vị trí ghế 44.

Tiến đến trước mặt đứa nhỏ, xoa xoa đầu bé con. Thấy hai tay đứa nhỏ quơ loạn trong không khí không theo quy luật, thế là tháo đồng hồ trên cổ tay xuống, bắt lấy tâm lý của đứa trẻ. Đùa đùa một lúc, đứa nhỏ vốn đang khóc thê mà dần yên lặng, hết sức chăm chú nghe tiếng “tích tích” phát ra từ món đồ chơi thần kỳ trong tay.

“Hey Sam, không nhận ra là anh có kiên nhẫn với trẻ con đến vậy?” Trở lại phòng chuẩn bị, liền được nhóm đồng nghiệp nữa khen ngợi.

Nhâm Viễn vừa chuẩn bị đồ uống cho hành khách, vừa trả lời: “Trẻ con thôi, trong tay có thứ gì để nắm sẽ không làm ầm ỹ nữa.”

“Rất có tiềm năng ‘người đàn ông của gia đình’ đấy... Đàn ông Trung Quốc đều dịu dàng như anh vậy hả?”

Tiếp viên trưởng Milla nghe hiểu mấy lời đối thoại qua lại này, cười nói: “Các cô cũng đừng trêu cậu ta nữa, làm việc đi.”

(1) Amsterdam:

Amsterdam là thủ đô chính thức của Hà Lan, nằm trên các bờ vịnh IJ và sông Amstel. Thành phố được thành lập vào thế kỷ 12 từ một làng chài nhỏ bên bờ sông Amstel. Ngày nay, đây là thành phố lớn nhất Hà Lan, là trung tâm chính trị, kinh tế, Thành phố nằm ở tỉnh Noord-Holland ở phía tây của quốc gia này. Thành phố có dân số (bao gồm cả vùng ngoại ô) có 1.360.000 dân tại thời điểm ngày 01 tháng 1 năm 2008, bao gồm phần phía bắc của Randstad, là vùng đô thị lớn thứ 5 châu Âu, với dân số khoảng 6.700.000 người.

(2) Sân bay Amsterdam Schiphol:

Sân bay Schiphol (IATA: AMS, ICAO: EHAM) (đô thị Haarlemmermeer) là sân bay chính của Hà Lan. Sân bay này tọa lạc tại Tây Nam của Amsterdam, Schiphol là một sân bay chính của châu Âu, cạnh tranh với các sân bay chính khác của châu Âu là Sân bay quốc tế Heathrow ở London, UK, Sân bay quốc tế Frankfurt ở Frankfurt am Main, Đức và Sân bay quốc tế Charles de Gaulle ở Roissy-en-France, gần Paris.

Năm 2005, Schiphol được xếp thứ tư tại châu Âu về lượng khách phục vụ (44.163.098 khách), sau các sân bay London Heathrow (67.915.403), Paris Charles de Gaulle (53.798.308) và Frankfurt International Airport

(52.219.412). Có khoảng 35% khách của Schiphol là khách bay xuyên lục địa. Cùng năm, Schiphol được xếp thứ ba về lượng hàng thông chuyển (1,450 triệu tấn), xếp sau Paris và Frankfurt.

8. Chương 8

“Rất lâu sau này anh mới hiểu được, người kia đã từng ít nhiều lần ngẩng đầu ngưỡng vọng theo anh, tiến anh vượt qua biển cả.”

Sau hơn mười tiếng đồng hồ, máy bay thuận lợi hạ cánh xuống sân bay Schiphol.

Sau khi tiễn vị khách cuối cùng tại cửa cabin, tất cả nhân viên ở lại trên máy bay hoàn thành nốt công tác cuối cùng.

Ông Hiếu Thần cùng hai người phi công khác từ khoang điều khiển phía trước đi tới, nhìn công việc trên tay Nhâm Viễn đã hoàn thành, tiến lên vỗ vỗ bờ vai của anh: “Hey, gặp chỗ cũ nhé.”

“Cậu chắc chắn cậu không có cuộc hẹn nào chứ?” Nhâm Viễn liếc nhìn hắn, trêu chọc.

“Cho dù có hẹn, cũng sẽ có thời gian rảnh cho cậu a.”

Nhâm Viễn không nói gì, cũng lười đáp lại, đổi hướng bước xuống cầu thang xem như là ngầm thừa nhận.

Cuối cùng cũng trở về Amsterdam.

Bay qua nhiều sân bay lớn lớn nhỏ nhỏ trên thế giới như vậy, khi về đến sân bay hàng không Hà Lan Schiphol này, rất có cảm giác về đến nhà. Loại tình cảm tích lũy lâu năm ở nơi đây của anh không phải có thể dễ dàng thay thế được.

Ngồi một chỗ nghỉ ngơi trên một dãy quầy bar thật dài với Ông Hiếu Thần, ai cũng gọi một phần mỳ Ý. Cứ mỗi lần hai người cùng chuyển, đây chính là ước định thành thói quen sau khi xuống máy bay. Không giống nhau chính là Ông Hiếu Thần không thích lần nào cũng gọi một vị, luôn gọi luân phiên từng vị mỳ Ý khác nhau của nơi này mà thưởng thức.

“Này, thế nào? Hứa Huệ có được không?”

“Cái gì?” Nhâm Viễn dùng đĩa quán sợi mì lên rồi đưa vào miệng. Kỳ thực anh biết rõ Ông Hiếu Thần đang hỏi cái gì.

“Cô ấy thế nào?” Giọng điệu mang dụng ý khác.

Nhâm Viễn buông đĩa ăn xuống, nhẹ nhàng băng quơ: “Là người rất tốt a.”

“Chỉ như vậy?”

“Không thì sao?”

“Này, cậu không phải trì hoãn đến tình trạng này chứ.” Ông Hiếu Thần nhéo cằm, ánh mắt giáo hoạt cùng một khuôn mặt mang biểu cảm bất quá hoàn toàn không xứng với bộ âu phục phi công trên người anh ta tí nào, “Con gái nhà người ta tự mình làm mỳ Ý cho cậu mà... Đừng nói cậu không nhìn ra. Này, nghe nói mẹ cậu rất vừa ý cô ấy đó.”

Sau khi người phục vụ thu dọn mặt bàn trước mặt, Nhâm Viễn vô lực cười cười: “Có hứng thú như thế, vậy cậu lên trước đi.”

Nữ nhân vật chính trong đề tài tên gọi Hứa Huệ kia là hậu cần trên mặt đất tại sân bay Schiphol hàng không Hà Lan.

Thiên kim tiểu thư nhà có điều kiện của hàng không Hà Lan vì anh mà tự xuống bếp nửa tháng học làm mỳ Ý; phàm là trong nhà có trục trặc gì cũng đều call anh đến sửa, lại còn toàn chọn đúng buổi tối, không phải ôm nỗi thương xuân thì là cái gì? Hơn nữa mẹ làm HR (*) trong đội hậu cần mặt đất thường xuyên nhắc tới Hứa Huệ trước mặt anh, Nhâm Viễn cũng không phải kẻ ngốc.

(*) HR: là từ viết tắt của *Human Resource* tức là nguồn nhân lực. Ở đây nói mẹ của Nhâm Viễn là quản lý đội hậu cần.

“Này, nói nghiêm túc, cậu có muốn suy nghĩ thử xem không?”

Nhâm Viễn tránh khỏi khuôn mặt cười xấu xa này của anh ta, ánh mắt nhìn qua chỗ anh ta, vừa lúc thấy một cô gái mặc đồng phục nữ tiếp viên hàng không đi tới bên này, liền nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Cậu lo liệu đi, cậu biết tự ứng phó thế nào chứ.”

Ông Hiểu Thần quay qua liếc nhìn một cái, cúi đầu ồ ào: “Này, giao cho cậu a...”

Tiếp viên hàng không kia một khuôn mặt mỉm cười đi tới chào hỏi, “Hi!”

“Hi.”

“Hi, Sarah, thật trùng hợp.” Nhâm Viễn trưng ra khuôn mặt nhiệt tình, “Cô mới đáp chuyến bay về à?”

Tâm tư trong lòng cô gái rõ ràng không ở trên người Nhâm Viễn, hàn huyên một lúc liền chuyển qua Ông Hiểu Thần: “Darren, hôm nay bay về sao không báo trước thời gian với em một tiếng? Nếu không phải em tra chuyến, chắc hiện tại còn không biết anh đã về đến nữa.”

Ông Hiểu Thần lúng túng cười cười, trước khi mỹ nữ mời đã chối đẩy đến sạch sẽ: “A, tôi còn có hẹn với bạn, hai người cứ nói chuyện từ từ.” Nói xong liền nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“A, cậu ta cứ luôn bận rộn như vậy...” Nhâm Viễn còn ngồi trên băng ghế dọn dẹp hậu quả cho Ông Hiểu Thần, “Tôi cũng vừa mới đến, có hứng thú ăn tối với tôi không?”

Tiếp viên tên Sarah cực kỳ thức thời, “Không cần. Tôi một lúc nữa còn có việc cần làm, đi trước đây.”

Nhìn bóng lưng hăm hực rời khỏi của cô gái, Nhâm Viễn ngồi trên quầy bar uống cạn ngụm nước lạnh cuối cùng trong ly.

Đồng nghiệp mọi người đều nói đùa Ông Hiểu Thần rằng: chỉ cần từ lúc anh ta xuống máy bay, lập tức có phụ nữ xếp hàng muốn hẹn hò.

Phụ nữ đụng phải Ông Hiểu Thần có lẽ thật bất hạnh, bởi vì anh ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn yên ổn. Máy thứ mà phụ nữ muốn kia, anh ta một thứ cũng không cho được. Tình yêu, chỉ cần nhিপ bước của hai phía có chút bất đồng, công việc bù đầu bù cổ, rất dễ dàng dập tắt. Nếu như có người thực sự bắt đầu tình cảm, thật đúng là một chuyện làm người đau đầu.

Mấy năm nay người đuổi theo Nhâm Viễn cũng không phải là ít, từ đầu đến cuối vẫn chưa ở bên một ai. Cũng không phải không muốn yên ổn, chỉ là còn chưa gặp được người kia, người có thể khiến mình có ý nghĩ này. Hứa Huệ cũng thế, những người khác cũng vậy.

Cách hành sự thận trọng của anh thoát nhìn cứ như sợ hãi phải gánh trách nhiệm vậy.

Nhâm Viễn rời khỏi đại sảnh trung tâm chỉ huy hàng không Hà Lan, đang muốn về nhà thì bị một đồng nghiệp người Hà Lan gọi lại.

Cũng là nam tiếp viên hàng không, người nọ dùng khẩu âm Amsterdam nồng đậm nói: “Hey, Sam, vừa đến à?”

Nhâm Viễn đáp một tiếng, lại nghe anh ta đề nghị rằng: “Ca buổi tối ngày kia, có thể đổi với tôi một hôm không? Tôi tạm thời có việc, ngày mai phải bay đến La Mã.”

“Bay đường dài hay ngắn?”

“Là đường dài, bay về nước của cậu, cho nên mới tới tìm cậu.”

Nhâm Viễn vỗ trán, “... Tôi vừa xuống máy bay từ nơi đó trở về.”

“Tôi biết, thế nhưng ngày mai tôi nhất định phải đi... Coi như tôi nợ cậu đi! Khi về sẽ mời cậu một bữa lớn!”

“Vậy tiếp viên trưởng của chuyến bay thì sao?”

“Là Karoline, tôi đã xin với chị ấy.”

“Nói cách khác, tôi đã bị cướp đoạt quyền nói ‘không’?” Nhâm Viễn bất đắc dĩ chống hông.

Người Hà Lan dễ mền bắt chước theo thói quen của người phương Đông, hai tay chắp thành chữ thập, “Cậu đúng là người tốt!”

“Nhớ là nợ tôi một bữa ăn đấy, địa điểm tôi chọn.” “Không thành vấn đề!”

9. Chương 9

“Thời thiếu niên phóng khoáng sai nhịp, bàn tay số phận sớm nắm chiều暮, hoang đường mà dẫn anh vào một con đường khác. Đến tận cùng là ai sai, hay là số phận đã định sẵn như vậy?”

Mới về Amsterdam được một ngày, đồng phục treo trên mắc áo lại được lấy xuống.

“Con không phải là hai ngày nữa mới có một chuyến bay ngắn đến Italia sao?” Mẹ bước vào phòng giúp anh sửa soạn hành lý.

Từ sau khi theo cha di cư đến Amsterdam, mẹ tham gia phỏng vấn vào hậu cần mặt đất hàng không Hà Lan, sau đó thành công vào làm hậu cần mặt đất tại trung tâm chỉ huy hàng không Hà Lan. Kể từ đó, đối với lịch làm việc của con trai rõ như lòng bàn tay.

“Vâng, đổi ca với Johnson, cậu ta ngày mai muốn bay tới La Mã.”

Nhâm Viễn đóng vali lại, dựng nó cạnh tủ, nghe mẹ lại bắt đầu lải nhải bài cũ, “Hôm nay Hứa Huệ đến văn phòng tra lịch sắp xếp ca làm của con đấy.”

“À.”

“Con sao không nói lịch trước cho người ta?”

Nhâm Viễn trong nội tâm thật bất đắc dĩ, nhưng vẫn hoàn toàn giữ vững kiên nhẫn: “Cũng không cần làm vậy chứ? Bọn con cũng đâu phải thân quen gì.”

“Người ta tự học làm món Ý cho con ăn, con không nghĩ nên mời lại con bé một bữa sao?”

Nhâm Viễn xoa xoa trán, triệt để đầu hàng: “Ngay cả lúc không dùng điện thoại mà tin tức của mẹ cũng có thể linh thông như vậy sao? Mẹ, mẹ không đi làm gián điệp gì đó, con cũng thấy đáng tiếc thay.”

Người mẹ trẻ tuổi cười mắng: “Điều kiện của người ta cũng không tệ mà.”

Cha Wart tựa ở cạnh cửa, gõ gõ cánh cửa: “... Đây là lần thứ mấy trong năm rồi?” Đi tới ôm lấy bờ vai mẹ, cười nói: “Em yêu, em cũng đừng lo lắng linh tinh. Em nghĩ nó còn trẻ sao? Trong lòng con nó còn rõ hơn em nhiều... Xuống ăn cơm đi, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.”

Đúng lúc ngăn mẹ lải nhải cái đề tài này, Wart lúc thấy được ánh mắt cảm kích của con trai thì hiểu ý mà cười một cái.

Cha là đầu bếp nổi tiếng ở Amsterdam. Ông từng đến nhiều nơi trên thế giới tìm kiếm linh cảm nấu món ăn ngon. Khi còn trẻ từng ở Pháp học làm món Pháp; có lần đến Bắc Italia; cũng đã từng tới Trung Quốc học tập món ăn Trung Quốc, mà lần du lịch kia cuối cùng cũng tạo nên một đoạn nhân duyên tốt đẹp.

Người một nhà bởi vì lý do công việc mà ở chung thì ít xa cách thì nhiều, nhưng bầu không khí vẫn luôn vui vẻ đầm ấm.

“Vậy chuyến này con đến khi nào mới bay về?” Trên bàn cơm, mẹ vừa cắt thịt vừa dò hỏi.

“Chuyến bay sáng thứ năm này của ngài Robert.”

“Hả? Đợi đã...” Mẹ buông dao nĩa xuống, đi tới trước máy tính kiểm tra gì đó, “Thứ năm... thứ năm... Có rồi! Là KL8022 lúc 9 giờ 40 phút sáng à?”

“Vâng, sao vậy ạ?” Nhâm Viễn cầm lon soda trên bàn uống một ngụm.

“Em họ con thứ năm này muốn đi Copenhagen (*thủ đô của Đan Mạch – hình ảnh đầu chương*), chính là ngôi chuyến bay này của con đấy.” Cha lau miệng nói.

Em họ? Nhâm Viễn suy nghĩ một lúc, “Ai vậy?”

“Con của dì con Tôn Vũ Tân ấy, khi còn bé các con còn chơi với nhau mà.”

Vừa nghe mẹ nói thế, hình như đúng là có chút ấn tượng. Chỉ là từ sau khi ra nước ngoài, rất ít khi qua lại với họ hàng bên mẹ, quan hệ tự nhiên cũng xa cách không ít.

“Mấy đứa đã nhiều năm không gặp rồi đúng không? ... Nhắc tới đứa nhỏ này, cũng không còn bé nữa, lần này đi Copenhagen chơi với bạn học, nhờ mẹ đặt vé giúp nó, đổi chuyến tại sân bay của chúng ta rồi lại bay tới Đan Mạch. Không ngờ lại khéo như vậy, một lát nữa mẹ đi gọi điện thoại cho dì con, để cho cô ấy yên tâm.”

“Vâng.”

Muốn nói tới kỷ ức thời thơ ấu, Nhâm Viễn cũng chẳng nhớ được nhiều. Ấn tượng sâu nhất, là vào mỗi ngày nghỉ liền muốn cùng mẹ bay đến bay đi, đi tới đi lui giữa Trung Quốc và Hà Lan. Lúc đó, sự nghiệp đầu bếp của cha ở Amsterdam vừa mới bắt đầu, mẹ cũng kẹt lại Trung Quốc cho mình đi học. Bởi vì ít khi gặp cha, nên luôn cực kỳ nhung nhớ, khi còn bé thấy máy bay cũng rất hưng phấn, nhận định rằng máy bay có thể đưa cậu đi gặp người mình yêu quý.

Thời gian còn ở trong nước, họ hàng bên kia của mẹ cũng ở rất gần, thường cùng chơi đùa với cậu em họ tên Tôn Vũ Tân này. Mãi cho đến khi di cư sang Amsterdam, liên lạc mới càng ngày càng ít. Không biết hiện giờ cậu ta sống như thế nào? Có gì thay đổi không, có còn giống như hồi bé không?”

Khi vừa xuống máy bay, liền xin mẹ số điện thoại để gọi cho cậu ta.

“A lô?” Đầu bên này nhanh chóng bắt máy, thanh tuyến nghe không cao không thấp.

“Vũ Tân à? Anh là Nhâm Viễn.”

“Anh!? Là em! Anh đã đến rồi?” Âm điệu khi vui mừng vẫn là như vậy, quen thuộc từ lâu.

Đợi đến sau khi gặp mặt, mới phát hiện cậu em họ tinh quái đã hoàn toàn lớn rồi. Cậu ta kém mình sáu tuổi, vừa mới bắt đầu lên đại học.

Cậu ta rất hay nói, hai người gặp nhau, không có một chút không khí lúng túng nào.

Biết Nhâm Viễn thuê phòng ở trung tâm thành phố, Tôn Vũ Tân còn mời anh tới nhà mình ở, lời mời ở chung tuy bị Nhâm Viễn khéo léo cự tuyệt, nhưng đến nhà thăm hỏi trước sau gì vẫn phải làm. Bác trai bác gái gặp được Nhâm Viễn, cứ mãi khen lâu lắm rồi không gặp, thế mà đã cao đến vậy rồi, dường như xem Nhâm Viễn thành đứa nhóc choai choai, còn muốn nhân dịp mấy ngày trở về này bảo Tôn Vũ Tân đưa anh đi chơi khắp nơi.

Lúc đó, Nhâm Viễn và Tôn Vũ Tân vẫn là những chàng trai đơn thuần hoạt bát, không biết những thay đổi kinh thiên động địa trong mấy năm tới này, hoàn toàn không thể lường trước được. Thời thiếu niên phóng khoáng sai nhịp, bàn tay số phận sớm nắng chiều mưa, hoang đường mà dẫn anh vào một con đường khác.

10. Chương 10

“Tất cả đều như một hạt giống, trong thời gian bị vùi lấp trong đất bụi, bạn sẽ không biết đến chúng. Nhưng hạt giống đều là như vậy, chỉ có chôn xuống, mới có được sức sống.”

Nửa đêm tại GAY Bar, luôn luôn không thể thiếu các loại âm thanh cùng hình ảnh phóng túng, tửu trì nhục lâm (*).

(*) *Tửu trì nhục lâm: ý nói vui chơi sa đọa.*

Nhâm Viễn đẩy mở cửa quán bar, ngênh đón anh không chỉ là âm nhạc đình tai nhức óc ở bên trong, còn có cả hai người đàn ông đang dựa vào cánh cửa ngay trước lối đi nhiệt tình hôn môi.

Rõ ràng mình mới là khách, ấy vậy mà nửa đêm còn phải nhận lấy trọng trách đi tìm em họ về nhà. Điện thoại không biết đã gọi bao nhiêu cuộc, cuối cùng lại bị một người đàn ông xa lạ nghe máy: “A lô? Tìm Vũ Tân? Anh là ai a?”

Sau đó được nói cho một địa chỉ xa lạ.

Quán bar nằm ở một vị trí tương đối bí ẩn. Xe taxi dừng lại ngoài đường lớn rồi đi bộ vào trong ngõ nhỏ, mới phát hiện một quán bar mang đậm phong cách hiện đại. Đẩy cửa đi vào, nhìn thấy một sàn nhảy trong ngoài đều chen chúc đến kín mít, quả thực chính là quần ma loạn vũ.

Anh đã ở Amsterdam nhiều năm như vậy, đương nhiên không thể bị trận thế này dọa lùi.

Đàn ông thân mật với nhau có thể tùy ý thấy trên đường phố Amsterdam vào ban đêm. Còn nhớ rõ tên Ông Hiếu Thần yêu nghiệt kia từng say mềm ở Gay Bar, vẫn là do mình kéo cậu ta về nhà.

Nhâm Viễn miễn cưỡng chen vào trong đám người. Cau mày im lặng không phải vì chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, chỉ là không hiểu nổi vì sao thẳng nhóc Tôn Vũ Tân kia lại ở loại nơi này.

Gian nan tìm thấy cậu ta trong quán bar, trên eo và mông không biết đã bị bao nhiêu cánh tay ăn đậu hủ. Thậm chí còn có người chắn giữa đường mời anh uống rượu. Nhâm Viễn lui lại nửa bước tránh khỏi khoảng cách mờ ám, lễ phép cự tuyệt: “Xin lỗi, xin nhường đường.”

Đến lúc nhìn thấy Tôn Vũ Tân đang say, gân xanh trên trán Nhâm Viễn bắt đầu nẩy lên.

Người uống say khướt không phải anh chưa từng thấy qua, dù sao đã quen với việc đi thu dọn đồng lộn xộn của Ôn Hiếu Thần nên đã sớm chẳng còn trách móc. Thế nhưng khi anh thấy Tôn Vũ Tân uống say tới mặt đỏ bừng nằm trong lòng người đàn ông mặc âu phục giày da chơi đánh bài, thua lại là phạt rượu đồng thời hôn nồng nhiệt, liền không thể nào bình tĩnh được.

“Này!” Chưa kịp nói gì đã lập tức tiến tới một phát túm cậu cậu ta dậy.

Người kia say đến hồ đồ, “... Ừm?”

“Em đã đủ chưa?” Ngữ khí tàn bạo của Nhâm Viễn không có chút tác dụng nào đối với tên bợm rượu này, trái lại người đàn ông nhìn có vẻ thành thực kia đứng lên: “Thật ngại quá, xin hỏi anh là ai?”

“Tôi nghĩ cậu ta đã uống nhiều rồi, tôi tới đón cậu ấy về nhà.”

Người đàn ông kia như bừng tỉnh hiểu ra, “... Ồ, người vừa mới gọi điện chính là anh?”

Cảm giác bị tra hỏi thật không tốt, Nhâm Viễn dùng chút kiên trì cuối cùng mà trả lời: “Đúng vậy.”

“Cậu ấy cũng không nhắc tới đêm nay sẽ có người tới đón, chỉ sợ để anh thất vọng rồi.” Gã ta đi tới một lần nữa ôm Tôn Vũ Tân về trong lòng, ánh mắt nheo lại nguy hiểm. Trên ngón áp út bên tay trái đang giữ chặt lấy bờ vai cậu ta có đeo một chiếc nhẫn.

Nhâm Viễn đột nhiên nhận ra điều gì đó, vội nói: “Cậu ta say rồi, tôi phải đưa cậu ấy về.”

Gã đối mặt với bầu không khí đột ngột lạnh xuống không mấy may quan tâm. Về ngoài hào hoa phong nhã cũng không thể che giấu ánh mắt để lộ sự nguy hiểm, “Anh định đưa cậu ấy đi đâu? Nhà anh? Hay là khách sạn?”

Một câu nói đã giải thích rõ ràng quan hệ của mình và Tôn Vũ Tân. Nhưng nhếch cười trên ngón tay gã ngược lại đang giương nanh múa vuốt thể hiện tình trạng hôn nhân của người này.

“Chuyện này không liên quan đến anh. Xin vui lòng sau này đừng đến quấy rầy cậu ấy nữa.”

Nhâm Viễn không có tâm trạng bận tâm đến ánh mắt kỳ lạ của người ngoài. Trong tiếng âm nhạc đậm thẳng vào màng tai cùng tình trạng ngơ long hỗn tạp, anh chỉ một lòng muốn mang Tôn Vũ Tân rời khỏi cái loại địa điểm này, cho cậu ta uống vài cốc nước đá cho tỉnh táo lại, sau đó đánh cậu ta hai đấm, nghe cậu ta giải thích rốt cục quan hệ giữa cậu ta và người đàn ông mang nhếch cười là như thế nào.

Bầu không khí giăng co đến bế tắc, nhưng trong mắt người ngoài thì đây cũng chỉ là tiết mục không hiếm thấy trong quán bar mà thôi — tình địch gặp mặt, ghen đến đỏ mắt. Đến đến đi đi, chẳng qua cũng chỉ là một chuyện cũ rách nát.

Âm nhạc trong quán bar bỗng dừng lại, Nhâm Viễn bỗng chú ý đến dáng người quen thuộc đang đi xuống từ trên sàn DJ. Hình như là được mời đến chơi, vừa mới xuống liền ngồi uống với mấy người đi cùng.

Hai ngày trước, y nhận được điện thoại ký hợp đồng với PISTOL RECORD. Sự thực chứng minh, người đàn ông xa lạ mà mình gặp lần trước ở BLEIB chính chính xác xác là người PR (*viết tắt của PISTOL RECORD*). Dựa trên kỹ thuật và kinh nghiệm làm việc ở đài truyền hình của bản thân, Lạc Kiều Xuyên rất có khả năng trở thành một nhà chế tác. Quan trọng hơn là, y sẽ có một ông chủ khiến mọi người phải cực kỳ ghen tị.

“Ồ, có trò hay để xem à?” Trong đám người đến chúc mừng y có người nhỏ giọng hô.

“Là anh ta kìa.” Lê Hân ngồi cạnh Lạc Kiều Xuyên, vỗ nhẹ vào vai y.

Lạc Kiều Xuyên không nói, nhìn thấy rõ bộ dạng Nhâm Viễn đã cực kỳ phần nộ nhưng vẫn chặn lại lửa giận trong lòng mà đối mặt giăng co với một tên xa lạ, trong lòng đột nhiên cảm thấy thú vị: Thế mà cũng có người có thể khiến một quý ông tốt bụng như Nhâm Viễn tức giận đến thế?

Y đứng bên ngoài, rất nhanh liền hiểu rõ Nhâm Viễn dây vào cái sóng gió gì. Hóa ra cậu ta cũng sẽ diễn tiết mục cướp người với người khác này? Huống chi... còn là đàn ông.

“Không phải thẳng à?” Thế vở diễn này là sao?

Đối với nghi vấn của Lạc Kiều Xuyên, Lê Hân làm như không nghe thấy, nhún vai.

Trong tia sáng mập mờ, Lạc Kiều Xuyên đang ngồi trên quầy bar đột nhiên cong miệng cười. Nụ cười này hàm ý sâu xa, trong mắt Nhâm Viễn tựa như là trào phúng, hoặc như là khiêu khích.

Ánh mắt anh chỉ dừng lại trên người Lạc Kiều Xuyên đúng vài giây, quay đầu lại đã thấy người đàn ông mặc âu phục định mang Tôn Vũ Tân đi, liền vội vã đuổi theo. Gã kia vừa quay đầu đã bị nên một quyền lên mặt, nhất thời có hơi sững sờ. Lửa giận hoàn toàn bị đốt lên, đang muốn trả đũa, lại bị Tôn Vũ Tân trong lòng đã tỉnh táo hơn phân nửa gấp gáp giữ lại.

Ồ, còn động thủ nữa chứ. Lạc Kiều Xuyên thờ ơ nhìn theo, trong lòng âm thầm khinh bỉ.

“... Anh... tại sao lại đến đây?” Tôn Vũ Tân tỉnh rượu hơn phân nửa có hơi rụt rè đi tới chỗ Nhâm Viễn. Khuôn mặt ấy vậy mà như một thiếu niên không hiểu thế sự.

Tôn Vũ Tân lúc này lại vô cùng nghe lời, chỉ gật đầu ngoan ngoãn đứng cạnh Nhâm Viễn.

Nếu như không phải tên nhóc này đã tỉnh rượu chịu ngoan ngoãn đi về với mình, Nhâm Viễn thật sự không biết trận này còn âm ỉ đến bao giờ. Lúc đi qua người tên kia, anh rõ ràng nghe thấy Tôn Vũ Tân thấp giọng nói: “... Tí nữa em sẽ gọi cho anh.”

Nhâm Viễn trong người như có châm, lạnh mặt ngoảnh lại phóng tới ánh mắt tàn bạo, ra lệnh cho Tôn Vũ Tân rời đi. Lúc thu hồi ánh mắt lại gặp phải ánh nhìn chăm chú rực lửa của Lạc Kiều Xuyên. Vốn ven chỉ là thoáng nhìn, lại tựa như bị một mối lửa hừng hực thiêu đốt, nhất thời khiến Nhâm Viễn chẳng hiểu ra làm sao.

11. Chương 11

“Người biết lo trước nghĩ sau đương nhiên là một người rất tử tế, người đó sẽ không sợ phải xông pha tranh giành. Người đó chính là dám đánh cược, cái gì cũng đều không sợ, bởi vì không lo có gì để mất.”

Biết rõ chuyện đêm nay không có khả năng giấu diếm được Nhâm Viễn, thẳng thắn với anh là chuyện sớm muộn. Còn chưa đi xa khỏi quán bar, Tôn Vũ Tân đã lựa chọn mở miệng trước.

Người đàn ông này, ở nước ngoài là thành phần tinh anh của xã hội. Điều này không cần Tôn Vũ Tân lắm lời, Nhâm Viễn cũng có thể nhìn ra đại khái. Chỉ đáng tiếc không phải bất cứ kẻ hào hoa phong nhã mặc âu phục nào cũng là người nhã nhặn, có rất nhiều kẻ như vậy vốn rất bại hoại, chỉ ít Nhâm Viễn cho là vậy. Nếu như nói về người đàn ông này, nhất định không thể lơ là trạng từ “đã kết hôn”.

Nghe Tôn Vũ Tân nói đến điều này, Nhâm Viễn trừng mắt: “Em biết rõ hán ta kết hôn rồi mà vẫn còn ở

bên hấn? Em thật đại dột, còn hấn thì sao? Em có thân phận gì có nền tảng xã hội gì, hấn lại là nền tảng thế nào? Đầu óc em có phải bị lú rồi không?”

Đối với âm độ tăng mấy decibel của Nhâm Viễn, Tôn Vũ Tân nhin không được mà cố gắng đấu tranh biện giải: “Vâng, anh ấy kết hôn rồi, nhưng đó cũng là do bị ép buộc. Hôn nhân của anh ấy căn bản là do một tay gia tộc sắp đặt, anh ấy ngoại trừ đồng ý thì căn bản không còn đường lui nào khác!”

“Thôi đủ rồi,” Nhâm Viễn đứng nghiêm, “Nói với em như vậy mà em cũng tin là thật?” Cùng là đàn ông, lời nói của đàn ông, cái gì là thật cái gì là giả, bạn thử đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ một chút, chẳng lẽ không phân biệt được hay sao? “Hai người quen nhau bao lâu rồi?”

“Hai tháng.”

Nhâm Viễn vỗ vỗ trán. Hai tháng, được lắm, hai tháng.

Anh nỗ lực bắt mình giữ bình tĩnh, không đi suy đoán trong hai tháng này đến tột cùng đã có bao nhiêu buổi như vậy, cũng không dám nghĩ tới bọn họ sau những cái hôn nồng nhiệt thân mật kia còn có cái gì.

Trầm mặc một lát, anh mới chậm rãi nói: “... Được rồi, lúc kích động luôn dễ dàng làm những chuyện sai trái, điều này anh có thể lý giải. Chuyện này hãy dừng lại ở đây đi, anh sẽ coi như không biết cái gì cả, cũng sẽ không nói với ba mẹ em.” Đưa tay cài lại hai khuy áo trước ngực người trước mặt, Nhâm Viễn nâng mắt, nhẹ giọng nói: “Nhưng em không được qua lại với hấn nữa.”

Về mặt vốn đã hòa hoãn xuống lại lập tức căng thẳng, vừa nghe lời Nhâm Viễn nói, Tôn Vũ Tân bắt đầu náo loạn, “Anh có thể đừng quản em hay không!? Em cũng không phải con nít, chuyện của mình sẽ tự mình xử lý!”

Làm anh trai, vốn chỉ muốn khuyên bảo cậu em làm chuyện sai trái. Nhưng người nọ cứ muốn cật mạnh như thế, người còn chưa đủ hai mươi, còn cố làm bộ mạnh mẽ hơn người lớn, cái kiểu ăn nói hung hồn trong mắt Nhâm Viễn quả thật rất khiến người ta tức giận.

“Tôn Vũ Tân, xin cậu có thể tỉnh táo một chút hay không!? Nếu cậu cảm thấy mình thực sự có lý, vậy sao không đi nói với ba mẹ cậu đi? Nói cậu hiện tại đang hẹn hò cùng một người đàn ông đã kết hôn!?”

Cố ý nhấn mạnh từ then chốt “đã kết hôn” bên cạnh hai chữ “đàn ông”, cũng không ngờ tới lại nhận được câu trả lời đến bản thân cũng phải giật mình.

“Anh ấy có phải đã kết hôn hay không, có phải là đàn ông hay không, em càng biết rõ hơn anh, không cần anh nhắc nhở! Nhưng anh ấy căn bản không thích con gái, cũng là một dạng với em, anh có hiểu không!? Em chính là nguyện ý ở bên anh ấy, nếu như thực sự có thể, em CMN cũng muốn nói cho toàn thế giới biết em thích anh ấy!!”

Ngay cả chính cậu cũng không ngờ tới, những lời chưa từng nói với người khác này, cứ như vậy tuôn khỏi miệng. Tôn Vũ Tân thở phì phò, ánh mắt trống rỗng, cứng rắn ép chất lỏng ấm áp quay trở về bên trong vành mắt.

Nhâm Viễn không nói nên lời.

Còn tưởng rằng cậu ta vẫn còn là một tên nhóc sống tùy tiện, điên cuồng chơi bời không gì không dám. Bởi vì hiếu kỳ, bởi vì xúc động, cho nên mới âm dương quái khí (*) có quan hệ lằng nhằng với một người đàn ông. Nhâm Viễn chưa từng nghĩ tới kết quả so với điều này càng tệ hại hơn. Hiện tại xem ra, sự thực thì ra là tất cả cũng không phải hứng trí nhất thời của cậu ta, cũng không phải vì muốn đuổi theo những thứ mới mẻ kích thích... Cậu ta làm như vậy, chỉ bởi vì cậu ta đơn giản là người như vậy.

() Âm dương quái khí: Chỉ lời lẽ, cử chỉ vân vân quái đản, kỳ lạ, hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.*

Nhâm Viễn trong đầu cấp tốc tìm kiếm lại ký ức thời thơ ấu, cố gắng tìm ra một chứng cứ có sức thuyết phục. Nhưng những chuyện cũ kia, lại chỉ có thể ghép thành một sự thực: cậu ta đúng là chưa bao giờ có bạn gái.

Thế giới này có phải là điên rồi hay không?

Anh không phải không thể chấp nhận đồng tính luyến ái, cũng không phải không thể chấp nhận cái vòng tròn lẩn quẩn này, anh chỉ là không thể nào chấp nhận được trong mối quan hệ bất thường này, bị thương tổn cuối cùng lại chính là em trai mình.

Hai người đứng yên tại chỗ thật lâu, cả hai đều không nói gì nữa, dường như thời gian đều bị đọng lại. Trên đường phố gần về sáng, ngay cả một chút tiếng gió thổi cũng không có, yên tĩnh tưởng như có thể nghe được tiếng tim đập lẫn nhau.

Trạng thái giằng co này không biết kéo dài trong bao lâu, cuối cùng bị một tiếng bắt chuyện đột ngột cắt ngang.

“A, hóa ra còn chưa đi xa này.”

Nhâm Viễn quay đầu nhìn qua, chính là Lạc Kiều Xuyên.

Người nọ tươi cười đi tới, Nhâm Viễn thấy đằng sau y còn có một người con trai. Vì thị lực rất tốt, chỉ cần nhìn một cái đã nhận ra —— là Lê Hân, cũng là DJ của BLEIB, chính là cái người hôm đó hôn Lạc Kiều Xuyên.

Anh quay lại nói với Tôn Vũ Tân: “Để anh bắt taxi đưa em về.” Tổ rõ thái độ không muốn để ý tới Lạc Kiều Xuyên.

“Không ngờ gặp lại nhanh như vậy, đêm nay chơi vui chứ?” Lời nói đầy thâm ý, hiển nhiên là đã tát thẳng vào mặt Nhâm Viễn. Nhưng Lạc Kiều Xuyên nhìn như chẳng mảy may quan tâm, dường như là cố ý dè xuống nhuệ khí của Nhâm Viễn, hai tay cắm trong túi quần jean, nụ cười trong gió đêm trông vô cùng lưu manh.

Nhâm Viễn đi tới ven đường, đón một chiếc taxi cho Tôn Vũ Tân ngồi vào, còn mình sau đó cũng ngồi hàng ghế trước, thậm chí còn không nhìn Lạc Kiều Xuyên lấy một cái. Người bị bỏ rơi vẫn một nụ cười cợt nhả như trước đứng ở ven đường, nhìn taxi dần đi xa.

12. Chương 12

“Y cũng không phải là một người có kiên nhẫn, chỉ một lòng muốn đánh nhanh thắng nhanh, nếu như bị từ chối, bị thương tổn..... vậy thì lùi lại thôi, chờ cho vết thương lành lại rồi lại quay đầu bước tiếp.”

Khách sạn mà Nhâm Viễn ở nằm giữa trung tâm thành phố. Khách sạn bốn sao, là chỗ khá phù hợp lại thoải mái.

Bộ vest đồng phục được cẩn thận là ủi rồi treo lên, đôi giày da đen được lau đến sáng bóng đặt bên dưới giá áo, áo sơ mi trắng được giặt sạch sẽ xếp chỉnh tề trên bàn thấp, bên cạnh là chiếc cravat một màu cùng một chiếc huy hiệu hình đôi cánh, bên trên đề tên của anh: Sam Jen / Nhâm Viễn.

Dù cho chưa từng được tận mắt thấy dáng vẻ của chủ căn phòng khi mặc vào những thứ này, cũng có thể tưởng tượng ra bóng hình đại khái.

Trên giường vẫn còn dấu vết chăn đệm bị xóc tung lên và gối đầu lồm xuống, cho thấy chủ nhân trước khi rời khỏi vẫn chưa kịp sắp xếp lại. Mà trên thực tế đúng là như vậy. Vốn đang thoải mái nằm trên giường lớn của khách sạn, kiểm tra danh sách mua sắm, suy nghĩ về chuyến bay sáng ngày kia, vô cùng rảnh rỗi. Không ngờ lại nhận được điện thoại của dì, thế là đành phải vội vàng vàng chạy từ khách sạn tới, kết quả chính là thấy một màn hình ảnh kinh động như vậy trong quán bar.

Xe taxi rẽ ngang rẽ dọc một hồi, đưa cậu em họ đang tăng tăng lớp lớp tâm sự an toàn về đến nhà xong, Nhâm Viễn cuối cùng trở về khách sạn, nhưng lại không thể nào tìm được thẻ phòng.

Nhớ lại lúc ra khỏi cửa, trí nhớ mơ hồ căn bản không thể nhớ được chi tiết nào hữu dụng.

Chết tiệt, thật xui xẻo.

Nhâm Viễn người đầy bụi đất, cầm tấm thẻ được cấp tạm thời quẹt vào ổ khóa, nhanh chóng mở cửa phòng.

Giày cũng không kịp thay, trực tiếp đi vào phòng ngủ, định cầm giấy tờ chứng nhận tới bàn đăng ký ở đại

sảnh. Vừa mới bật đèn, lại bị cảnh tượng bên trong dọa sợ. Chào đón anh trong căn phòng sáng đèn, lại là cái tên đang ngồi ở mép giường mình, đôi chân bắt chéo, khuôn mặt cười đến là lưu manh kia.

Thiếu chút nữa đã nghĩ là phần tử tội phạm gì, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Lạc Kiều Xuyên, Nhâm Viễn vừa ngạc nhiên vừa khó chịu, “Cậu vào đây bằng cách nào!?”

“Ài, khách sạn làm việc thật có hiệu suất...” Thế mà có thể nhanh chóng làm lại một thẻ phòng mới như vậy. Người ngồi trên giường hiển nhiên có chút thất vọng, nhưng vẫn hí hóp cười cười với Nhâm Viễn. Thời điểm y cười lên còn có thể nhìn thấy hàm răng hơi hơi lộ ra. Trong tất cả vẻ mặt, chỉ duy nhất cái này là trông khờ dại như trẻ nhỏ.

Vấn đề “cậu tại sao lại ở đây” đã không cần hỏi nữa, Nhâm Viễn tiếp tục nghe tên kia mở miệng lảm nhảm than vãn: “Tôi nói này, trong phòng cậu thật sạch sẽ a... Đúng với suy nghĩ của tôi.” Giống như cục tẩy trước đây cậu dùng, dù đã dùng đến cũ mòn rồi, vẫn luôn là màu trắng sạch sẽ.

Nhâm Viễn nhìn y một cái, “Nếu như cậu đến đây là để đưa tôi thẻ phòng, vậy cảm ơn, để trên tủ đầu giường là được.”

“Ồ, đúng vậy,” Lạc Kiều Xuyên lấy tấm thẻ cứng trong túi áo ra, “Suýt chút nữa thì quên mất, anh đây tới là để trả cậu thẻ mà. Có điều cậu đã làm lại xong một thẻ mở cửa mới, cái này, chắc là không cần nữa rồi đúng không?” Vậy để lại cho tôi là được rồi. Lạc Kiều Xuyên cong miệng, thả lại thẻ phòng của Nhâm Viễn vào trong túi áo.

“Cậu đi dạo khu đô thị mới Quan Tây à?” Nhâm Viễn im hơi lặng tiếng tựa vào tường, Lạc Kiều Xuyên hoàn toàn không để ý lệnh đuổi khách “Đi thông thả không tiền” kia, tiếp tục nói, “Mấy tuần trước tôi có một lần vô tình đi qua, ặc, toàn là đang sửa chữa! Trước đây chỗ đó có rất nhiều cửa tiệm cũ, tất cả đều đã dời đi.”

Lời này thế mà lại khiến chàng trai kia chú ý. Ánh mắt Nhâm Viễn hơi nâng lên, nhìn xem Lạc Kiều Xuyên đang muốn nói gì.

“Tôi còn nhớ rõ khi đó đường Quan Tây lỗi thời có một quán trà cực nổi tiếng, hiện tại mấy cửa hàng này đều chuyển đi hết rồi. Nói cái gì mà giữ gìn bộ mặt thành phố, cải biến nâng cấp thành phố, đồ phá hoại.”

“Chuyển đi đâu rồi?”

Ánh mắt Lạc Kiều Xuyên giao hoạt lóe lên, không chút suy nghĩ, “Tôi cũng không rõ lắm về cửa hàng đó, chỉ nghe nói là tiệm trà nhà này đã chuyển đến đường Tường Ân rồi!”

“... Vậy à.”

Danh sách mua sắm trên tủ đầu giường vẫn còn đó, vì muốn uống trà Phổ Nhĩ (1) nên cha đặc biệt nhờ

Nhâm Viễn lần này về mua hộ lá trà chính tông. Người đàn ông Hà Lan chung tình với trà xanh Trung Quốc này luôn luôn oán giận dù cái gọi là trà ngon ở bất kỳ nơi nào khác, đều không thể uống đến phát nghiện giống như trà ở trong nước.

Lạc Kiều Xuyên vẫn nghĩ người thích uống Phổ Nhĩ là chàng trai trước mặt này, hóa ra bên dưới vẻ ngoài nhìn như hoàn toàn bị Tây hóa, còn có một thói quen nguyên thủy nhất.

Khi đó, y cũng cho rằng mình có thể đơn giản nhìn thấu một người, không biết rằng trái tim người vốn được bao bởi tầng tầng vô bực. Cứ mỗi lần cho rằng đã chạm được đến cốt lõi, kỳ thực vẫn còn cách bề mặt rất xa. Y cũng không phải là một người có kiên nhẫn, chỉ một lòng muốn đánh nhanh thắng nhanh, nếu như bị từ chối, bị thương tổn..... vậy thì lùi lại thôi, chờ cho vết thương lành lại rồi lại quay đầu bước tiếp. Sợ cái gì đâu, y không còn gì có thể mất đi cả.

(1) **Trà Phổ Nhĩ** (/ , trà Pu-erh / Hắc trà) sản xuất tại Vân Nam, có hai dạng: trà Phổ Nhĩ xanh (, Thanh Bính) và loại Phổ Nhĩ chín (, Thục Bính). Nó được làm tương tự như mứt, ngoại trừ việc phải kiểm soát nhiệt độ và độ ẩm rất cẩn thận. Trà sau đó thường được nén thành nhiều hình dạng khác nhau như: hình bánh, hình đĩa hay có đỉnh tròn. Phổ Nhĩ được coi như trà thuốc ở Trung Quốc.

13. Chương 13

“Có những việc phải cần đến thiên phú. Có lẽ, tôi cũng không sở hữu khả năng như vậy, nhưng dù cho biết trước nếu tiến lên chỉ có một con đường chết, tôi vẫn tình nguyện vì cậu mà thử một lần.”

Con đường Trường Ân cũng không dài, từ đầu này đi đến đầu kia cũng chưa tới hai mươi phút.

Xe của Lạc Kiều Xuyên dừng ở ven đường suốt hai giờ, mới đầu y ngồi trong xe, ngồi chán rồi liền chui ra đi đi lại lại hai vòng, trong lúc này y đã hút hết năm điếu thuốc, gọi đi hai cuộc điện thoại.

Rõ ràng từng muốn thăm dò lộ trình hôm nay của người kia. Biết anh muốn mua lá trà, cho nên mới cố ý muốn lừa anh tới nơi này. Chính là thế nhưng vẫn không đợi được người kia đến. Nghĩ tới tên kia từ trước đến nay luôn thành thật, chẹp chẹp, tính cách lại hiền lành, chuyện đã đáp ứng thì nói là làm, hơn nữa còn vô cùng bảo thủ.

Lạc Kiều Xuyên đứng đến một hồi, liền ngồi xổm xuống. Nghiêng đầu sang vừa nhìn về giao lộ, vừa phỏng đoán tên kia nếu từ khách sạn đến đây, phải là từ hướng nào. Khi y cầm đầu lọc thuốc thứ sáu đi xuống đất, trên mặt cuối cùng lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay. 3h05’.

Mấy ngày trước, PISTOL RECORD hẹn y ba giờ rưỡi chiều nay đến công ty kí hợp đồng. Một giờ trước, người phụ trách bên kia còn gọi lại đây cùng y xác nhận thời gian kí hợp đồng.

Nếu dùng hết tốc độ phi nhanh qua, trong mười lăm phút có thể chạy tới công ty kí hợp đồng.

Lạc Kiều Xuyên một lần nữa đứng lên, cánh tay chống tại cửa xe. Vậy lại đợi thêm mười phút nữa là được rồi, chỉ mười phút nữa thôi.

Ánh mặt trời lúc ba giờ chiều đem bóng người chiếu lên xe, áo sơ-mi ngắn tay màu đen trên người đang lặng lẽ hấp thụ độ nóng. Không biết là bởi chờ đến sốt ruột hay vì cái gì, Lạc Kiều Xuyên chỉ cảm thấy sau gáy mình cũng nóng lên rồi. Rõ ràng mùa hè còn chưa tới.

Trong túi quần jean rộng rãi chứa một tấm thẻ cứng. Lấy ra nhìn, là tấm thẻ phòng khách sạn hôm qua y nhặt được.

Đệch, đúng là có bệnh mà.

Hoa mắt hơn hai giờ để chờ một người mà chẳng rõ lý do, nói ra thực đáng bị người khác đem ra làm truyện cười.

Lạc Kiều Xuyên tức tối tùy tiện ném thẻ phòng xuống ven đường, đưa tay mở cửa xe liền chui vào trong. Khởi động máy, tay phanh còn chưa kịp hạ xuống, chợt nghe thấy tiếng chân ga bị giẫm mạnh lên phát ra âm thanh. Sau đó tay phanh kéo xuống hoàn toàn, người trong xe lập tức lấy tốc độ không bình thường lái nhanh đi. Nhưng mà càng không bình thường là, sau khi chiếc xe di chuyển chưa đến ba trăm mét liền phanh kít lại, tấp vào lề đường. Lốp xe ma sát với lòng đường phát ra âm thanh bén nhọn kích thích màng tai. Cửa xe bị đập mở từ bên trong, sau đó liền có người lao xuống xe, dường như khí thể hùng hực. Người đó chạy về chỗ lúc này mình ngồi xổm hút thuốc, cuối cùng thả chậm tốc độ vài bước đi qua, sau khi khom lưng nhặt cái gì đó nhét thẳng vào túi áo mình, mới một lần nữa quay về xe.

Có lẽ, có thể còn có ích.

Lạc Kiều Xuyên nghĩ như vậy, đồng thời lái xe về hướng bên phải.

Lúc này đồng hồ điện tử trong xe đã hiện 3h20.

Có lẽ phải cảm ơn khoảng thời gian này giao thông coi như thông thoáng, nếu không cho dù có giẫm chân ga lên đến 110, phỏng chừng cũng hết cách đến đúng giờ như ý.

Lúc đẩy cửa đi vào phòng họp, người bên trong hiển nhiên còn chưa tới đủ.

Lạc Kiều Xuyên thở nhẹ một hơi, ngồi xuống rồi quan sát bên trong phòng lúc này. Trên tường một bên

dán mấy tấm áp-phích tuyên truyền của nghệ sĩ công ty, trên bàn bên kia chất đống từng chồng từng chồng CD, mặt bìa đơn giản màu bạc, mặt sườn giấy bọc viết tên ban nhạc cùng album: Đảo – Hạ Tuyết. Tựa hồ là ban nhạc mới ra mắt, hiện giờ chính là thời điểm vinh quang tột đỉnh. Nghe đâu album này vừa mới phát hành không lâu sau liền lập tức nơi nơi được tranh mua hết sạch. Hôm nay vừa vặn chấm dứt tuần diễn đầu tiên, công ty đang chuẩn bị phát hành DVD buổi diễn final của bọn họ.

Lạc Kiều Xuyên vẫn nghĩ hôm nay chỉ kí hợp đồng bình thường mà thôi, không ngờ tới còn phải gặp mặt ban nhạc kia của công ty. Cho nên khi y nhìn thấy mấy người trẻ tuổi đã được make-up theo người quản lý tiến vào phòng họp, nhất thời có chút giật mình.

Thừa dịp người đại diện cùng người quản lý chào hỏi xã giao, y đánh giá một chút ba người con trai đang ngồi đối diện. Cho dù hiểu biết về nhóm nhạc này không nhiều, cũng đại khái có thể “trông mặt mà bắt hình dong”. Nghe thấy một cậu trai đính khuyên môi trong đó không hề cố kị nhẹ giọng hỏi bạn ngồi cạnh: “Tiểu Quang đâu rồi?”, Lạc Kiều Xuyên mới mơ hồ nhớ lại Tiểu Quang là tên ca sĩ hát chính của ban nhạc, chính là người lúc này vắng hợp.

Sau khi trở thành nhà chế tác âm nhạc cho PISTOL RECORD, công ty có ý định để y cùng Đảo hợp tác, hạng mục công việc cụ thể cùng việc chế tác album thứ ba của Đảo đã được lên lịch trình.

Cùng ban nhạc đi vào phòng luyện tập và phòng thu âm, biết được đa số ca khúc của ban nhạc đều là viết tay của một tay bass trẻ. Cậu thiếu niên ăn mặc khoa trương có khuyên môi kia tên là A Trạch, từng viết một số ca khúc, làm cho người ta rất khó tin cậu ta còn chưa đến hai mươi tuổi.

Lạc Kiều Xuyên ở phòng tập nghe xong album trước kia của ban nhạc, lúc đó người viết nhạc cùng chế tác còn rất trúc trắc, có điều hiện tại so sánh giống như cách biệt một trời.

Cho đến khi cuộc nói chuyện sắp kết thúc, Lạc Kiều Xuyên mới nhìn thấy Lục Tự Quang.

Người nọ tùy tiện đẩy cửa phòng tập ra, mái tóc ngắn màu bạc chói mắt. Vừa vào cửa lập tức bị tay đàn ghi-ta phản nài: “Cậu lại chết ở nơi nào thế?”

“Đừng dài dòng.” Lấy một cái ghế qua ngồi xuống bên cạnh Lạc Kiều Xuyên, chìa tay chào hỏi: “Lục Tự Quang.”

“Chào, Lạc Kiều Xuyên.”

“Lại còn mặc áo sơ-mi cổ dày như vậy...Tiểu Quang, cậu không nóng sao?”

Chứng kiến A Trạch không có hảo ý tươi cười, cậu ta chồm qua đóng giấy trên bàn, giống như thẹn thùng: “...Liên quan rắc gì đến cậu!”

...

Đối mặt với công việc và môi trường hoàn toàn mới, liên cảm giác được từng tế bào đang hưng phấn kêu gào ầm ĩ.

Có việc gì đó, thật sự cần phải có một chút thiên phú, chẳng hạn như âm nhạc. Bởi vì chẳng có gì trong tay, chỉ có thể dựa vào nỗ lực mới giành được, điều này trong lòng Lạc Kiều Xuyên hiểu rất rõ. Nhưng y cũng biết, dù sao cũng cứ nên thử một lần. Ít nhất phải xoải ra bước chân, có lẽ như vậy còn có thể dùng dũng khí đổi lại một chút vận may.

14. Chương 14

“Cậu nếu muốn hỏi tôi bộ dáng trước đây của cậu, tôi chỉ có thể nói ra một chút đại khái chung chung. Chuyện cũ đã qua không đề cập đến cũng được, bởi vì người mà tôi yêu, chính là cậu của mỗi một ngày mới.”

Ngày ngày tiếp theo sau khi kí hợp đồng liền phải cấp tốc vùi đầu vào trong công việc mới, không có lấy một dịp để nghỉ xả hơi. Phối nhạc tuy rằng về cơ bản là giống nhau nhưng nếu chú ý vào bên trong vẫn có những sự khác biệt.

Một trong những ca khúc nổi tiếng của ban nhạc ‘Ánh lửa’ phải làm một bản MIX âm mới, làm thành SPECIAL BONUS phát hành cùng DVD tuần diễn.

Chín giờ sáng, Lạc Kiều Xuyên đứng giờ lái xe đến bãi đỗ xe ngầm của PISTOL RECORD, cầm lên balô ở ghế phó lái, đóng cửa xe rồi nhớ lại đường đi, định tìm khoảng cách gần nhất đến cửa chính công ty từ cửa ra. Bất đắc dĩ, công ty khá lớn nên ngay cả gara ô tô cũng xa xỉ như vậy, phân khu ABCD không giống nhau làm một người không có kinh nghiệm như Lạc Kiều Xuyên đau đầu không thôi. Tìm thấy một cửa ra gần đó liền đi lên, vừa nhìn, quả thật đã tìm sai hướng đi, quanh quẩn hồi lâu lại có thể quẩn tới đằng sau cửa tòa cao ốc.

Khuôn mặt sau kính râm nhất thời vì bất đắc dĩ mà dài ra, người không có cảm giác về phương hướng ở thời điểm này luôn rất không may. Đành phải vào theo cửa bên vậy.

Một phút trước còn khó hiểu vì sao nơi này ngay cả bóng người cũng không thấy, khi y nhìn thấy ổ khóa to dùng trên cửa bên, liền không còn nghi ngờ thêm nữa. Phỏng chừng cửa bên này không sử dụng được, thảo nào mọi người đều đi cửa chính và cửa bên kia. Còn chưa kịp oán trách kết cấu phức tạp của cao ốc PR này, Lạc Kiều Xuyên vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy ở một đường khác, mái tóc màu bạc của Lục Tự Quang đang từ trong một chiếc xe thể thao chui ra. Sau khi cố ý nhìn quanh tình hình giao thông hai bên, người đứng bên cạnh xe hơi cúi người, chui đầu vào vị trí chỗ ngồi của người lái xe. Nói là đang trò chuyện chi bằng nói là đang để lại ‘goodbye kiss’ thì đúng hơn. Cho đến khi Lục Tự Quang chui người ra, người trong xe cuối cùng mới lộ ra một bên mặt nghiêng. Tuy rằng cách khá xa nhưng ít nhất có thể nhìn thấy người ngồi chỗ lái xe có màu tóc giống y, hơn nữa, còn là một người đàn ông.

Thầm nghĩ “Hóa ra cũng là người trong giới”, Lạc Kiều Xuyên không khỏi hít vào một ngụm khí. Giữa ban ngày ban mặt, ở cửa công ty mình cùng với tình nhân thân thiết, không sợ bị đám paparazzi túm tại chỗ – Quả đúng là lớn gan!

Bọn họ làm nghệ sĩ, có lẽ sớm đã thành thói quen làm như thế nào để thiên y vô phùng (*), cẩn thận chặt chẽ.

() Thiên y vô phùng: cẩn thận tỉ mỉ, không chê vào đâu được*

Vội vàng đi trước Lục Tự Quang một bước vào cao ốc của PR, trong phòng làm việc trông thấy những thành viên khác đã đến rồi.

“Hey, rất đúng giờ nha!” Tay ghi-ta A Tề rõ ràng là một tên rất tự nhiên, chẳng qua mới quen biết một ngày liền cùng bạn kẻ vai sát cánh, xưng anh gọi em, “Xem ra vẫn là cậu ta muộn nhất.”

“Không đi trễ cậu ta sẽ chết, cậu biết rồi mà...”

A Trạch vừa dứt lời trêu đùa, nhân vật tóc bạc liền tiến vào “Đến trễ cái con m* cậu a.” Rõ ràng là khuôn mặt thiếu niên, lời nói ra lại rất thô tục. Trong ban nhạc còn có người nào giống cậu ta vậy chứ?

“Yo, hôm nay không tồi nha, lái xe vượt tốc độ à?”

Nghĩ đến một màn trông thấy ở cửa vừa rồi, Lạc Kiều Xuyên nhìn Lục Tự Quang liếc mắt một cái, chỉ thấy cậu ta vẻ ngoài không hoảng sợ, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

“...Lái xe nhanh thì miễn đi.” A Sâm đang hút thuốc, “Không nghe tin thời sự mới đưa sao, gần đây máy bắn tốc độ của cảnh sát kiểm tra rất căng.”

“Tôi sáng nay đã thu được hai tờ hóa đơn phạt ngày hôm qua.” Lạc Kiều Xuyên vốn không muốn nhắc lại vận không may ngày hôm qua.

Trong vòng một ngày, hai lần vi phạm đều bị máy bắn tốc độ chụp được. Một lần là đang chạy trên đường cao tốc, một lần là đang vượt xe cần cẩu trên đường buộc quẹo trái. Cái trước là để chạy theo kí hợp đồng, bắt đắ dĩ phải phi nhanh, cái sau là bởi khi đang chờ đèn đỏ, bỗng quyết định thay đổi địa điểm đến, vì thế nhìn thấy giao lộ không có cảnh sát giao thông liền rẽ ngoặt. Mà điều Lạc Kiều Xuyên không muốn thừa nhận nhất, chính là hai lần vi phạm này nguyên nhân đều vì một người.

Sau khi kí hợp đồng xong, y vốn định hẹn mấy người bạn cùng ra ngoài nhậu nhẹt. Nhưng thời điểm đợi sang đèn xanh lại bỗng thay đổi chủ ý. Quá trình này có thể chỉ cần thời gian không đến một giây đồng hồ, chỉ là đơn giản theo đuổi xúc động trong nội tâm, vì thế vội vàng hạ quyết định.

Sau khi thay đổi phương hướng, y đi đến đường Tường Ân, chọn hai hộp trà thượng hạng Phổ Nhĩ, sau đó đi thẳng đến khách sạn.

Dọc đường, gió đêm thổi làm cho con mắt y phía sau kính râm hơi nheo lại. Trong xe tiếng nhạc ồn ào, trên

mặt Lạc Kiều Xuyên nhìn không ra chút biểu cảm, cho đến khi y cầm theo hai hộp trà Phổ Nhĩ đứng ở cửa trước.

Thò tay vào túi quần bên trái lấy ra thẻ phòng kia, nhét vào trước cánh cửa đang đóng, trong đầu bỗng hiện ra rất nhiều khả năng, toàn bộ động tác đều dừng ở lưng chừng hồi lâu, cuối cùng phát hiện thẻ phòng trên tay này đã mất đi hiệu lực.

Phắc, thảo nào ngày hôm qua tên kia lại dễ dàng để mình giữ thẻ phòng như vậy.

Gõ cửa hồi lâu cũng không thấy người nọ mở cửa.

Giờ này một tay cầm theo trà, Lạc Kiều Xuyên đứng ở trong hành lang, từ trước đến nay chưa bao giờ thấy bản thân lại có thể ngu ngốc đến nhường này.

Y hiểu đây không phải một lần hẹn hò, đương nhiên không thể nào đi trách móc người ta sai hẹn, đây chẳng qua là chính mình tự làm tự chịu mà thôi.

Trong lòng Lạc Kiều Xuyên quá rõ, ngay từ đầu quen biết Nhâm Viễn đã hiểu rồi, tất cả những chuyện liên quan đến anh, cho đến nay chưa từng có chuyện nào có thể đi theo quỹ đạo trong tưởng tượng của mình mà thuận lợi phát triển.

Tựa như khi đó y hy vọng tên kia ít nhất có thể hiểu một chút tình cảm của y, nhưng hết lần này đến lần khác người nọ sau khi thổ lộ lại nói cho y biết đấy chẳng qua chỉ là một trò đùa, thời điểm tức giận ở trên phiếu bầu viết xuống tên anh rồi sau đó mâu thuẫn lại nguyên rửa anh không trúng cử, kết quả anh lại chiếm được ưu thế liên tiếp trúng ba giải; khi y quyết định tha thứ cho trò đùa ngu ngốc kia, khi hiềm khích tiêu tan, lại đột nhiên được thông báo người nọ muốn đi Hà Lan, hơn nữa về sau cũng không trở lại; khi đã cách xa lâu như vậy, vẫn tự cho là quỹ đạo cuộc đời đã sớm khác biệt, người nọ vậy mà lại phong trần một mới hiện ra trước mặt y, nhắc nhở sự tồn tại của anh.

Sau toàn bộ những cái này, y đã sớm giả tạo mà vì bản thân tìm cho mình một đường lui thích hợp.

Không có chính miệng hẹn sẵn, mặc dù không đến cũng không tính là anh nhớ hẹn; chưa từng nghiêm túc hứa hẹn, mặc dù hiểu tâm tư của người khác cũng chỉ làm bộ hồ đồ không rõ ràng.

Anh trì hoãn, dệu dàng, cái gì cũng không nói thẳng ra, cứ như vậy nhìn bạn từng chút bị buộc vào góc chết.

Đều đã nhiều năm như vậy, nhưng tính xấu vẫn không đổi.

15. Chương 15

Thật ra, y vẫn luôn chờ, chờ một cơ hội. Đều nói người có thứ để chờ đợi, có điều để kỳ vọng luôn là chuyện tốt, chỉ ít có một người nào đó, đáng giá cho sự chờ đợi của bạn. Nhưng nếu bạn biết cuối cùng sự chờ đợi

của mình chỉ là một ngõ cụt, có phải thấy thật thảm thương hay không?”

Một người đàn ông độc thân cô đơn có thể làm cái gì? Có thể lên mạng làm vài ván game online, có thể dùng tay phải mình để tự an ủi, cũng có thể hẹn vài người bạn ra ngoài phóng túng.

Với Lạc Kiều Xuyên thì thật sự tiến hành hai cách sau, vẫn cảm thấy trong lòng bức bối, vì thế dứt khoát hẹn vài người cùng trong giới DJ ra ngoài HIGH một đêm. Với nhân duyên của Lạc Kiều Xuyên, muốn ở trong giới DJ quen biết cơ hữu (*) cá tính cùng chung chí hướng lại không tồi, cũng không phải chuyện gì khó khăn.

() cơ hữu: những người bạn cùng là Gay (chữ ‘cơ’ ở đây đọc là /ji/ = cách phát âm chữ ‘G’ trong TA, G = Gay)*

“Hai mươi sáu tuổi đã làm nhà chế tác âm nhạc của PR, trên đời này còn có thể có chuyện gì tốt hơn so với chuyện này sao?”

Y lắc lắc rượu trong ly, nghe người bên cạnh ca ngợi hâm mộ.

“Nói là giúp Đảo viết nhạc? Ai, ban nhạc kia không tồi...”

“Ừ,” Y trả lời không mấy để tâm “là đem bản nhạc trước đây làm thành một bản REMIX mới.”

Bên tai có người thấp giọng nói, “Này, tôi thực rất thích loại hình như tay trống kia, hôm nào giới thiệu a...”

“Cậu thích người ta ở điểm nào?”

Không khỏi lên tiếng trêu đùa hạ lưu “... Khăng định rất khỏe a.”

Lạc Kiều Xuyên cười quảng ra ánh mắt khinh bỉ: “Đệt!”

Y hôm nay tâm trạng không ổn, Lê Hân nhìn ra được, chỉ là không nói ra mà thôi.

Thời gian cùng Lạc Kiều Xuyên sống chung, ít nhất cũng đã nửa năm, tuy rằng không lâu nhưng cũng đã hiểu thấu toàn bộ tính nết của y.

Sau khi uống mấy ly, thần kinh hỗn độn giống như trì trệ lại một chút. Chuyện phiền lòng, cũng đã không còn khí lực mà suy nghĩ. Rượu quả thật là một thứ tốt.

—

“Ừm a....Không nên, a a...!”

Giấy giụa mang tính tượng trưng chỉ là một loại tình thú, chẳng qua hôm nay Lạc Kiều Xuyên rõ ràng không đủ kiên nhẫn, “Chẳng có gì là không nên cả... Nào, lại nâng lên một chút..”

Bộ vị không dùng để sát nhập bị tính khí chậm rãi đỉnh vào mở rộng, làm Lê Hân nhin không được phát ra một tiếng rên rỉ. Dù vậy nhưng vẫn nhất quyết không quay đầu lại, ánh mắt ướn át nhìn Lạc Kiều Xuyên như là một loại cổ vũ.

Mỗi một lần trầm mặc đâm vào đều đi kèm với tiếng rên rỉ phát ra từ người dưới thân, kiềm chế tần suất biến hóa không ngừng kéo dài, cao trào đến. Nhiều lần đều đỉnh đến điểm mãn cảm, cậu trai dưới thân rốt cục bị kích thích mà bắn ra, vách trong hậu huyết co rút chặt lại khiến Lạc Kiều Xuyên không thể không thở hổn hển, tạm dừng động tác. Dịu lại một chút, lại là một trận công kích mãnh liệt. Người còn chưa từ trong cao trào khôi phục lại, hiển nhiên chịu không nổi một trận chiếm đoạt liên tiếp mới, thân thể vô lực sắp cạn kiệt muốn ngã xuống, tiếc rằng người đàn ông phía sau chính là không chịu buông tha cho cậu.

Lê Hân rất rõ, Lạc Kiều Xuyên chỉ có thời điểm trong lòng có chuyện tốt mới tùy tiện mà nói lời thô tục, lúc làm tình cũng vậy, toàn câu hạ lưu. Đến khi thật sự im lặng, giống như một người nho nhã lịch sự chính là biểu hiện của việc y có tâm sự.

“A!....Ừm..ân...Tôi không được...” Thân thể bị gây sức ép liên tục đã hoàn toàn thoát lực, chỉ có thể dựa vào lời nói tỏ ra suy yếu, hy vọng người kia sớm cho mình giải thoát.

“... Tôi.....”

Đang lúc chôn ở trong chăn nức nở cùng rên rỉ bỗng nghe thấy một câu nói của Lạc Kiều Xuyên. Lê Hân đầu óc trống rỗng, chưa kịp nghe rõ, liền rơi vào một cơn cao trào tiếp theo. Người kia cuối cùng bởi vì mặt sau càng ngày càng chặt cùng xúc cảm nóng bỏng mà mất đi khống chế, sau khi va chạm vài cái liền bắn ra.

Sau khi cao trào làm người ta nín thở dần dần qua đi, lý trí rốt cục quay lại.

Lê Hân nằm trên giường, vừa định mở miệng nói đi tắm lại phát hiện cổ họng khàn khàn phát không ra tiếng, thân thể cũng không còn sức lực, đành phải nằm úp sấp xuống, đợi khôi phục thể lực.

Mũi ngửi thấy một mùi thuốc lá quen thuộc, cậu quay đầu sang, thấy Lạc Kiều Xuyên lại ngồi ở đầu giường rút ra một điếu Lam Bát.

Cậu nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, bỗng cảm thấy có chút xa lạ.

Lúc nghĩ vậy, chính cậu cũng nhin không được cười khế, sau đó hỏi y: “Anh hôm nay làm sao vậy?”

Nghe giống như một câu hỏi tùy ý, đổi lại là một câu trả lời càng tùy ý: “Không có gì, phiền chuyện công ty.”

Lê Hân từ vị trí này, từ từ nhắm hai mắt xích lại gần bên người Lạc Kiều Xuyên một chút. Sau đó chuyển động thân mình, “Tôi đi tắm.”

Thật ra vốn đang muốn hỏi y, câu nói vừa nãy lúc ân ái kia là cái gì, nghĩ lại lại nuốt xuống không hỏi ra.

Cậu không chỉ một lần nhắc nhở bản thân: bạn giường mà thôi, y không muốn nói, vậy mình không hỏi. Không cần cứ khoét vào vết thương trong nội tâm y, định thay y chia sẻ làm gì. Bất cứ một mối quan hệ nào, chỉ cần hai bên vẫn duy trì quy tắc và giới hạn, mới có thể duy trì lâu dài. Lúc không có tự tin bảo đảm tiến triển đến một quan hệ tốt nhất, an binh bất động chính là thượng sách.

16. Chương 16

“Y còn tưởng rằng nguyên tắc và kiên trì là chuẩn mực khi làm bất cứ việc gì, nhưng không ngờ, không phải tất cả mọi chuyện liên quan đến nguyên tắc của bản thân, đều có thể bóp chết không chút lưu tình. Thí dụ như, tình yêu.”

Sáng hôm sau đã phải bay rồi, hôm nay đáng lẽ nên nhân lúc rảnh rỗi mua về những thứ còn chưa mua.

Tối hôm qua vì Tôn Vũ Tân gây chuyện và vị khách không mời trong khách sạn, Nhâm Viễn đến tận bốn giờ sáng mới ngủ. Anh vốn có một chút bệnh quen giường, tuy rằng từ khi làm tiếp viên hàng không đến nay tật này đã tốt lên không ít, nhưng lúc anh đang có tâm sự, trước sau vẫn rất khó ngủ yên.

Ngủ một giấc khiến cảm giác lười biếng mấy ngày nay bị xua tan, chuẩn bị buổi chiều đi dạo ở trung tâm thành phố, mua lá trà cho cha và quà cho bạn bè. Nghe nói cửa hiệu bán lá trà ngày xưa đã chuyển sang đường Tường Ân, tin tức này là từ cái tên tối qua ngồi trong phòng cười một cách quái dị nghênh đón mình – Lạc Kiều Xuyên, nói là nghênh đón còn không bằng nói là kinh hãi.

Nhớ lại trước đây, tên kia tựa hồ thay đổi rất nhiều... Y trước đây, không có dáng vẻ của lưu manh, trái lại hiện tại cả ngày trong quán bar cùng một nhóm bạn không đảng hoàng, hơn nữa... còn là gay nhỉ? Thật muốn cảm thán, số phận thay đổi thật thường, có ai mà không thay đổi chứ?

Nhâm Viễn đứng ở cửa khách sạn đợi không lâu, nhân viên giữ cửa đã thay anh gọi được xe.

Trên đường đi về phía đường Tường Ân, nhìn thành thị quen thuộc mà lại xa lạ này, tự dưng sinh ra một chút cảm khái.

Từ khi nghỉ học di cư sang Amsterdam, rồi đi đã bao lâu rồi?

Lại nói tiếp, con người thực sự giống như một loài sinh vật đặc biệt. Nhìn thì có vẻ sinh mệnh gắn bó với nhau, cùng một nhịp thở, thật ra lại là những cá thể độc lập. Xung quanh có rất nhiều người, cũng không thể thay đổi sự thật bản thân là một tồn tại cô độc.

Nhâm Viễn còn có thể nhớ rõ, trong hai tuần lễ biết được phải rời xa nơi này, anh luôn quan sát kỹ tình hình của mỗi người. Cho đến ngày cuối cùng ở lại, một tên nam sinh trong đội bóng đá của trường lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, nói: “Thật đáng tiếc, đội chúng ta không có cậu, năm nay cũng không hy vọng gì.” Lúc đi cùng thầy giáo, trước khi đi còn nghe thấy hai vị giáo viên trong văn phòng thở dài, “Đứa nhỏ này làm người rất tốt, thành tích cũng ổn định, chuyển đi việc phân chia đồng đều trong ban cũng chịu ảnh hưởng rồi...”

Thật kỳ lạ, rõ ràng là nhả nhận mà cởi mở, rõ ràng là nhân duyên rất tốt, rõ ràng mọi người có bất cứ việc gì đều thích cùng anh dốc bầu tâm sự, tìm anh trao đổi.

Khi anh dành thời gian cuối cùng ở nơi đây để đợi chờ thì, lại không chờ được kết quả mà mình kỳ vọng. Người muốn chờ lại không tới, lời muốn nghe cũng chưa được nghe ai nói.

Hóa ra, tình người ấm lạnh chẳng qua là một chuyện có mục đích và lợi ích rất cao.

Anh vẫn luôn rất thích ngồi máy bay, cũng không hiểu sao lại có hảo cảm đối với sân bay, điều này có lẽ nhờ người cha của mình đang ở Hà Lan ban tặng.

Vậy mà năm đó, năm Nhâm Viễn mười bảy tuổi lần đầu tiên tại sân bay cảm nhận được sự thất lạc.

Anh nhìn thấy người con gái không nỡ xa người cha đi công tác tại đại sảnh sân bay liền bắt đầu khóc; nhìn thấy những cái nắm tay ước hẹn ở cửa check-in, cuối cùng lại thấy tình nhân ai cũng không nói ra lời... Sau khi qua cửa check-in, anh cũng từng ngoảnh đầu lại nhìn một cái, trong mắt đều là những người xa lạ vội vàng vàng.

Anh bỗng nhận ra hóa ra thành phố này cũng không có giá trị gì để lưu luyến. Mọi người sở dĩ ở lại với một chỗ, đơn giản là bởi nơi đó có hồi ức.

Thời niên thiếu luôn bình thản ở chung với người khác, nhưng đến cuối cùng mới phát hiện hóa ra mình không tiến được vào trong lòng bất luận người nào. Cho tới bây giờ đã hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, anh vẫn đang định nghĩa thời học sinh của mình như vậy, nhưng trong đó có một người thiếu niên ngoại lệ anh chưa từng phát hiện, sau khi biết tin anh phải đi, cả đêm không thể chợp mắt: “Cậu còn có thể trở về hay không?” Vấn đề không có ý nghĩa thế này, cuối cùng lại bởi vì sợ hãi tiết lộ ra bí mật mà cứng rắn nuốt xuống bụng.

Có tâm sự phải giấu, có tâm sự lại nên nói ra.

Hạt giống thối rữa chôn xuống đất có thể bỏ qua, nhưng hai bờ vai rất cục có thể chịu đựng bao nhiêu lần bỏ lỡ đây?

...

“Tiên sinh, muốn đi đến đâu trên đường Tường Ân ạ?” Lúc tài xế đặt câu hỏi, thần chí Nhâm Viễn mới quay trở lại.

“A, tôi không biết rõ địa chỉ cụ thể, chỉ biết là một cửa hàng chuyên bán lá trà trên đường Tường Ân.”

“À, con đường phía trước này là tới rồi, vậy anh xem chúng ta đi như thế nào?”

“... Chỗ này... là đường gì?” Nhâm Viễn vừa nói vừa hướng ra ngoài cửa sổ xe tìm cột mốc đường.

“Nơi này là đường Ngũ Thăng!”

Tầm mắt bỗng ngừng lại tại nơi nào đó ở đường đối diện, “Tài xế, phiền ông dừng xe ở đây.”

Xe taxi lập tức đỗ lại ven đường, Nhâm Viễn vừa đợi tài xế tìm tiền lẻ trả lại, vừa nhìn người đứng ở đường đối diện.

Chỉ cách một con đường, Tôn Vũ Tân đang đứng ở đối diện. Lẻ loi một mình, như là đang đợi ai. Với thị lực của Nhâm Viễn, dù cho cách mười con đường, cũng sẽ không nhìn lầm.

Lúc này nó không phải nên ở nhà sắp xếp hành lý sao?

“Đây, tìm đủ tiền lẻ rồi, cảm ơn ạ.”

“Không cần khách khí.”

Qua loa cầm tiền lẻ trong tay, Nhâm Viễn vội vàng đẩy mở cửa xe. Đang muốn mở miệng gọi người kia, liền thấy một chiếc xe màu đen lao nhanh qua đây, vừa đứng dừng tại trước mặt Tôn Vũ Tân, mà người ngồi trên ghế lái xe chính là vị đêm đó gặp ở quán bar.

Trong nháy mắt thiếu niên bước lên xe, vô tình nâng mắt nhìn thấy Nhâm Viễn đứng đối diện. Thân thể cậu cứng ngắc sững lại một chút, sau đó không do dự chui vào ghế ngồi phó lái phía trước.

Nhâm Viễn có thể thấy tư thế nghiêng đầu của người đàn ông ngồi trên ghế lái xe. Tay trái đặt trên vô lăng cũng không di chuyển, toàn bộ thân thể lại nghiêng sang ghế bên cạnh. Khỏi cần nhìn nữa cũng có thể biết,

tên kia hôn Tôn Vũ Tân. Không đợi Nhâm Viễn kịp tiến lên phía trước, chiếc xe vẫn chưa tắt máy liền nổ máy, rời đi ngay trước mặt anh.

Qua một hồi, Tôn Vũ Tân gửi đến một tin nhắn: “Anh, xin anh đừng nói ra, em nói với mẹ tối nay đi đến chỗ bạn học, mẹ nếu như biết, ngay cả Copenhagen cũng sẽ không cho em đi. Coi như em cầu xin anh... Chỉ một lần này thôi... Ngày mai trở về em nhất định sẽ giải thích với anh, được chứ...?”

Người dì út kia tính tình thẳng thắn, dễ kích động, nóng nảy, Nhâm Viễn không phải không biết. Là nên buông thả không nghe không hỏi nó, hay là nên nói việc này ra để cho nó tỉnh táo lại? Phía trước là hướng đường đi tới nhà dì, Nhâm Viễn nhất thời lại khó mà phân biệt, rốt cục làm như thế nào mới là tốt.

Cho đến khi xe taxi dừng ở dưới khu dân cư, Nhâm Viễn mới hạ quyết định cuối cùng, nói với người tài xế “Thật ngại quá, phiền ông đi đến khách sạn Duyệt Dương.”

17. Chương 17

“Dù có chờ cậu trong mưa gió bão bùng, cậu cũng đều không đến. Nếu như lần này vẫn không gặp được cậu, vậy thì sẽ khiến cậu hối hận.”

Thời đại ngày nay, chuyện thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đã sớm lăn lộn trong vòng tròn xã hội, hoàn toàn cũng không phải chuyện gì mới mẻ. Bởi vì trẻ tuổi, có thứ gì là chưa từng thấy, kích thích như thế nào chơi mà chưa từng thử, so với đám “chú bác” thập niên bảy mươi tám mươi chín bạo hơn nhiều. Lạc Kiều Xuyên ở BLEIB cũng từng gặp phải, có thiếu niên ngồi xuống cạnh y gọi rượu, áo sơ mi cổ thấp đến không thể thấp hơn. Ái muội dựa sát vào nói thẳng vào chủ đề: “... Có hứng thú chơi ba người không? Đây, có thuốc đây... Sẽ rất sung sướng.” Tuy rằng đôi phương cũng khá đẹp, thế nhưng bản thân y cũng không có đói khát đến nổi ra tay với vị thành niên, Lạc Kiều Xuyên nói như vậy.

Gặp mấy lần nên cũng đã tập mãi thành quen đối với những vị thành niên càn rỡ kia. Dựa vào một cái chứng minh thư giả, cộng thêm được nhân viên quán bar mở một mắt nhắm một mắt cho qua, là học người lớn đi đêm trác táng là một chuyện thật dễ dàng.

Cho nên, nếu như nghe thấy Tôn Vũ Tân lấy cớ đi du lịch với bạn học, nhưng thật ra đi Copenhagen là có mục đích riêng, Lạc Kiều Xuyên chắc chắn sẽ không cảm thấy kỳ quái. Hai mươi tuổi, cậu có quyền nắm trong tay số phận của bản thân, cũng nên biết có trách nhiệm với chính mình. Tuổi trẻ mà, cho nên luôn khát vọng bèn bỉ, lại còn biết đấu tranh quyết liệt, nên ai cũng không ngăn cản được.

Cùng mấy người bạn chuyển chuyến bay Copenhagen ở Amsterdam, sau đó một mình đi xe lửa xuyên eo biển, tới Malmö (*), cuối cùng cũng gặp được người kia đang tham gia hội nghị thường kỳ tại tổng bộ ở Thụy Điển.

() Malmö là một đô thị ở hạt Skåne của Thụy Điển. Thủ phủ là thị xã Malmö.*

Vài phút ngắn ngủi trước khi máy bay cất cánh, Nhâm Viễn khoanh hai tay trước ngực, đứng ở gian chuẩn bị ở đuôi máy bay, im lặng nghe cái “kế hoạch bỏ trốn” vụn vụn nhất thất(*) , gần như hoàn mỹ này.

() Vụn vụn nhất thất: chắc chắn, không chút sai lầm.*

Rõ ràng biết bản thân ở vào vị trí thấp kém thế nào, cũng biết mình trên vai phải gánh chịu bao nhiêu áp lực, thế nhưng vẫn quật cường tựa như một con thú nhỏ không muốn thỏa hiệp. Nghĩ lại cá tính này của Tôn Vũ Tân, tựa hồ từ khi còn bé đã manh nha, chỉ cần là thứ bản thân xác định, dù có khó khăn, cũng không chịu dễ dàng nhường cho ai. Không sợ mất đi tất cả thứ mình muốn, sự dũng cảm gần như không đường lui này, hình như có điểm giống ai đó.

Giờ đây cậu ử rử, cũng không phải bởi hoài nghi cái gì, chỉ là hy vọng có thể được thấu hiểu.

Sau khi tiếp viên trưởng Karolina nhắc nhở chuẩn bị an toàn, Nhâm Viễn rốt cục cũng mở miệng, “Tuy rằng, có vài đạo lý chỉ rút ra được sau khi đi sai đường, nhưng anh vẫn hy vọng em có thể cố gắng hết sức tránh đi sai đường... Tự giải quyết cho tốt đi.”

Tôn Vũ Tân hiện giờ rất quyết tâm, có nói nhiều cũng vô ích.

Đã như vậy, thế thì mặc kệ cậu ta đánh cược, nếu như không đạt được hạnh phúc, vậy thì cứ để cậu bị thương đi, để cậu hiểu chuyện.

Máy bay dần dần bay lên cao, sau khi đèn an toàn được tắt, Nhâm Viễn cùng một người tiếp viên khác bắt đầu chuẩn bị đồ uống và cơm trưa cho hành khách. Lúc này, bản remix của “Ánh lửa” đang tràn ngập cả không gian.

Hai bán cầu trái ngược nhau, khoảng cách hơn bảy nghìn km, một người trên trời, một người dưới đất, ngăn sông cách núi, nghìn dặm xa xôi.

Phiên bản “Ánh lửa” mới ngoại trừ yêu cầu ban nhạc phải thu thêm một phiên bản mới, còn cần Lạc Kiều Xuyên làm chế tác hậu kỳ mix âm. Để phối hợp với lịch làm việc cùng ban nhạc về sau, nên y để công việc ở quán bar sang một bên, tập trung cố gắng trong phòng ghi âm.

Lần đầu tiên nghe Lục Tự Quang hát, Lạc Kiều Xuyên cảm thấy rất rung động. Tuy rằng người kia chỉ mặc một chiếc áo len mũ cực kỳ bình thường, mái tóc màu trắng bạc cũng không quá khiến người chú ý, nhưng ánh mắt của cậu vô cùng hấp dẫn. Khi Lục Tự Quang hát, trông có vẻ rất thâm tình, không thể so sánh với hình tượng thường ngày của cậu. “... Anh gọi em một tiếng, trong mắt sáng lên tình yêu.” Câu hát cực kỳ sâu sắc, nhẹ nhàng cất lên.

Lạc Kiều Xuyên nhất thời thất thần, nhớ tới cảnh tượng trên giao lộ ngày đó.

Y từng chú ý, Lục Tự Quang sau mỗi ngày kết thúc công việc, cũng không đi cùng những người khác. Nếu

như là đi họp báo, cũng rất ít khi ngồi xe của người đại diện PR, chắc là có tài xế lái xe riêng. Cũng từng nghe người ta tán nhảm về mấy thói quen nhỏ kia của cậu: như là trên người cậu luôn có một hộp kẹo ngậm thông hòng nhưng lại rất ít khi thấy cậu ăn; mấy năm nay chưa từng đổi bật lửa lần nào, có người nói cậu chỉ thích duy nhất ZIPPO... (1) Trong thời gian nghỉ ngơi giữa buổi ghi âm, thường hay chạy ra ngoài hút thuốc, thỉnh thoảng cũng thấy cậu nhỏ giọng nói chuyện điện thoại, vừa nói vừa cười.

Cuộc sống có một người như vậy, thật là tốt. Mà có thể hát đến mức như vậy vì một ai đó cũng thực là một chuyện rất lãng mạn.

Đêm đó, bản mix “Ánh lửa” rốt cục đã hoàn thành rực rỡ.

A Trạch lúc cất đàn nói muốn đi uống rượu, bị A Sâm trực tiếp đập một cú vào lưng, “Uống cái rắm.” Vô tội ôm đầu, “Ài ông chú, anh thật là nhảm chán...”

“Đi đi mà đi đi mà, dù sao vẫn còn sớm... Kiều Xuyên! Cùng nhau đi a!” A Tề ôm cứng lấy cổ A Trạch, khuôn mặt cười hớn hở. Thấy Tự Quang đã hút xong thuốc đẩy cửa đi vào, nghiêm mặt nói: “Tiểu Quang, đi uống một chén đi! Không được nói mấy phút trước cậu mới có hẹn.”

Người không hiểu chuyện gì vẫn còn đang cầm điện thoại trong tay, nhất thời hắc tuyến đầy mặt oán giận, “Đệt, Tề Gia sao cậu không nói sớm... Ài đi thì đi!” Dừng lại trước mặt Lạc Kiều Xuyên, ánh mắt sáng ngời, “Này, đi cùng đi.”

Từ chối khéo lời mời đi uống xong, Lạc Kiều Xuyên lái xe về nhà lúc gần sáng.

Tùy tiện bật radio trên xe, mỗi lần chuyển bài hát lại nghe thấy lời nói của người phát thanh, ngoài những lời chúc mừng bình thường, còn lại toàn là những câu hỏi nhờ tư vấn chuyện tình cảm. Nếu như mỗi tâm sự, mỗi đoạn tình duyên đều có thể tốt đẹp chỉ bằng vài câu nói, vậy thì có lẽ những người yêu nhau trên thế giới này sẽ không có nhiều tiếc nuối như vậy.

Y bất đắc dĩ cười cười, đưa tay vặn nút chuyển kênh, lại nghe thấy đang có một tiết mục quảng bá ca khúc mới của Đảo, là bài do A Trạch viết nhạc, Tiểu Quang viết lời.

Lạc Kiều Xuyên bỗng nhớ lại, hôm nay A Trạch còn nói gần đây bản thân đang thử sáng tác ca từ, đã có thành phẩm, lấy tên là “Đánh cuộc”. Vừa dứt lời thì chợt nghe A Tề cười to, trêu ghẹo nói: “Thực sự có thể viết đến trình độ buồn nôn như Tiểu Quang vậy à?”

Đánh cuộc.

Hãy để chúng ta cùng đánh cuộc, thời hạn là... một tháng.

Trong một tháng nếu không gặp được cậu, vậy hãy để những tình cảm kỳ lạ khó hiểu kia cùng với hồi ức chìm vào quên lãng đi.

Trong một tháng nếu không gặp được người, vậy cậu sẽ phải hối tiếc.

18. Chương 18

“Tuổi trẻ của cậu, chẳng có gì cả, chỉ có duy nhất dũng khí ấy. Nếu như có thể, vậy cứ để tình yêu cho cậu dũng cảm, để cậu trưởng thành đi.”

Xong chuyến phi hành đường dài hơn mười tiếng đồng hồ, Nhâm Viễn vừa mang một thân mệt mỏi xuống máy bay đã đụng phải Ông Hiếu Thần đầy mặt tươi cười.

“Bay đến đó có vui không?” Người nọ mặc đồng phục phi công trắng thơm, hiển nhiên là sắp có nhiệm vụ phi hành.

“Nhờ phúc của cậu...” Hơi hơi phì cười.

Nhâm Viễn kéo vali, đi thẳng về phía trước. Ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Tôn Vũ Tân trong phòng chờ. So với tiếp viên, du khách đã sớm xuống máy bay. Lúc này, cậu ta chắc đang ở chỗ nào đó, đợi chuyển bay đi Copenhagen.

Ông Hiếu Thần bước tới bên cạnh anh, “Quà tặng nhớ giữ lại một phần cho tôi đây, bay Helsinki trở về sẽ hỏi cậu sau.” Thấy Nhâm Viễn im lặng, hắn làm bộ đáng thương nói: “Này... vô lương tâm thế, không mua quà gì tặng tôi hả?”

“Chúc mừng, xem ra chỉ số IQ của lão nam nhân gần ba mươi vẫn còn tạm chấp nhận được.”

Ông Hiếu Thần bị một câu lão nam nhân của anh đã kích, “Nếu đã biết như vậy, sao còn không mua một phần quà sinh nhật cho tôi?”

“Đừng có chưa gì đã nhắc tới chuyện một tháng sau vậy chứ?”

“Để cậu không quên ấy mà.” Hắn rẽ vào cửa đăng ký, “Đi đây, đừng quá nhớ mong tôi.”

Không cần ngoảnh đầu cũng biết hiện tại trên mặt cậu ta đang trưng một biểu cảm thiếu dòn.

Lúc tìm được Tôn Vũ Tân ở hàng ghế trong phòng chờ thì thấy cậu ta đang chơi bài cùng mấy người bạn đồng hành, rất vui vẻ. Nhân lúc nói chuyện, Nhâm Viễn không quên nhắc nhở cậu ta, sau khi hạ cánh ở sân bay Copenhagen thì có thể trực tiếp ngồi tàu hỏa đi qua eo biển đến Thụy Điển, có thể mua vé sinh viên bằng thẻ tín dụng, nếu có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi người đi đường, người Thụy Điển nói tiếng Anh nhuần nhuyễn, có chuyện gì không thể giải quyết, tùy thời đều có thể gọi điện về, từ Amsterdam đến

Malmo chỉ mất có hai tiếng đi chuyển thôi... Dẫu sao cũng chỉ là một người vừa tròn hai mươi tuổi, còn chưa hiểu nhiều mà đã liều lĩnh đi xa như vậy.

Cậu thiếu niên bỗng thấy lòng chua xót. Trước từng từng trở ngại cũng chưa từng lui bước, nhưng khi cuối cùng đã được ngầm đồng ý thì lại muốn khóc.

“Sao vậy, hối hận rồi, không muốn đi?” Anh hơi mỉm cười, “Vậy cũng không sao cả, chuyến bay trở về tối mai là có rồi, anh có thể nhờ đồng nghiệp đưa cậu về nhà an toàn. Cậu thấy thế nào?”

Tôn Vũ Tân cúi đầu, lúng túng dùng cánh tay lau nước mắt, lắc lắc đầu, “... Không có, không hối hận.”

Một câu “không hối hận” nói ra, không khỏi làm Nhâm Viễn giật mình.

Đứng cạnh bức tường thủy tinh lớn ở sân bay Schiphol, nhìn máy bay cất cánh hạ cánh bên ngoài sân bay, “Nếu em cảm thấy đáng giá, vậy thì cứ đi đi. Nam tử hán đại trượng phu, khóc cái gì.”

Nếu như có thể, vậy cứ để tình yêu khiến cậu dũng cảm đi, để cậu trưởng thành.

Phải chăng những người tính cách mạnh mẽ đều là như vậy, không sợ đấu tranh quyết liệt, không để ý đến hậu quả, dù cho vấp ngã vẫn muốn theo đuổi.

Tuổi trẻ của cậu, chẳng có gì cả, chỉ có duy nhất dũng khí ấy. Cậu không giống Nhâm Viễn, nhìn như bình thản điềm đạm, bao dung nhân nhượng, nhưng phàm là chuyện gì cũng đều nghiêm túc suy nghĩ, cân nhắc được mất, cũng không dung túng mình vì nhất thời xung động mà làm chuyện hồ đồ.

Nhưng mà không thể phủ nhận là từ cậu Nhâm Viễn đã biết thêm được nhiều điều mới mẻ.

Sau khi về nhà, cha biết trà Phổ Nhĩ mà mình hằng mong nhớ không được mang về theo chuyến bay, giả bộ đáng thương như trẻ con nói: “Cha già của con chỉ có mỗi tâm nguyện ấy, vậy mà con cũng quên được.....”

Nhưng dù sao vẫn là con trai mình, tâm trạng như thế nào, nhìn một cái liền có thể hiểu rõ hết thảy.

Sau bữa tối, thừa dịp mẹ lên lầu dọn dẹp lại phòng, người đàn ông Hà Lan khéo léo nhỏ giọng hàn huyên với con trai.

Wart ngả người trên sofa, nghiêm túc nghe tất cả mọi chuyện lần trở về này của Nhâm Viễn. Lúc nói đến việc của Tôn Vũ Tân, người đàn ông Hà Lan cười than thở một tiếng, dùng giọng điệu không biết là vui mừng hay tiếc nuối mà nói chuyện: “Con chính là tâm tư quá ổn định... Hồi con với mẹ vừa về đây, cha còn nghĩ liệu có phải do hoàn cảnh ảnh hưởng, hay là do con giống với trẻ con Trung Quốc, cho nên mới ôn hòa lại ổn trọng như vậy. Nhưng hôm nay cha nghe con kể về chuyện của em họ con, mới phát hiện ra, trên thực tế mấy điều kia chỉ là tính cách của riêng con, không liên quan gì đến giáo dục và mấy thứ khác.”

Nhâm Viễn nhất thời không hiểu người cha luôn vui đùa hài hước muốn nói cái gì.

“Con có biết đám trẻ con hư hỏng nhất nơi đây ở độ tuổi này thường làm gì không? Đánh nhau ở nhà ga trung tâm, trong quán bar khi say rượu, tới khu đèn đỏ, thậm chí hút thuốc phiện, nhưng con ngay cả một cái đĩa cũng chưa từng đập vỡ. Cha không nói như vậy có gì không tốt, con yêu con luôn rất tốt. Chỉ là, lúc nào cũng suy tính sẽ khiến cuộc sống mất đi rất nhiều thú vị. Cha đoán con cũng không muốn già trước tuổi đúng không?”

19. Chương 19

“Trong chín năm không có anh, cuộc sống của y giống như uống phở, không chút nào tiến bộ. Còn tưởng rằng tình yêu của mình vĩ đại cỡ nào, kết quả kỳ thực là ấu trĩ đến nực cười.”

Vì bản mix âm EP thứ nhất của mình, y mỗi ngày ngủ không vượt quá bốn tiếng đồng hồ.

Sau khi bản remix “Ánh lửa” hoàn thành, ban nhạc bay đến thành phố X quay chụp quảng cáo. Với lịch trình công việc hiện tại của Lạc Kiều Xuyên, y bây giờ đang trong thời gian hưởng thụ nhân nhả.

Theo kế hoạch chế tác ban đầu, phát hành ít nhất cần hai cái nửa tháng, y lại cố gắng làm xong trong một tháng, buổi tối thứ ba và cuối tuần vẫn có thời gian đi BLEIB biểu diễn. Với y mà nói, thời gian và tình lực dường như không bao giờ là cạn kiệt.

Lúc đầu, Lê Hân còn thật sự tưởng y rảnh rỗi, cho nên mới có thời gian quay về BLEIB. Vậy mà có một ngày, ba giờ sáng thay ca, y lại nói muốn quay về công ty làm việc. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của y, Lê Hân lúc này mới cho là thật: “Anh bị bệnh à? Lúc này rồi, về công ty cái gì? Cho dù vì chuyện của EP, làm thêm giờ thế này đối với anh cũng là liều mạng.”

Lạc Kiều Xuyên chưa kịp nghĩ quan tâm của Lê Hân phải chăng đã vượt qua quan hệ bạn giường, chỉ nói: “Cái này rất gấp.”

Lúc công tác, thời gian giống như qua rất chậm. Trên thực tế, so với ngủ, làm một chuyện gì đó đều có thể.

Nhất định là bản thân mình rất nhàn, cho nên mới rảnh rỗi suy nghĩ những việc kia. Như thế, công việc lu bù lên có lẽ sẽ khiến tình hình tốt hơn.

Trong tiềm thức y hi vọng khoảng thời gian này kéo dài vô hạn, tuy rằng y không hề muốn thừa nhận điểm này.

Vài ngày sau, Đảo trở về sau khoảng thời gian chụp hình quảng cáo.

Ngay khi mới thấy Lạc Kiều Xuyên, A Tề liền chỉ một câu đã nói toạc ra sự biến hóa vài ngày nay của y, “Hãy, mới bao lâu không gặp chứ, đổi sang phong cách tang thương à?” cho đến khi thấy A Tề chỉ chỉ cảm chính mình, y mới phản ứng lại, hóa ra là trên cằm có thêm mấy vết râu màu xanh.

Càng gần kề cái thời hạn kia, y lại càng vội. Có đôi khi tâm tình không tránh khỏi buồn phiền, không đủ kiên nhẫn.

Tưởng tượng đến mức gần như bùng nổ, đành không thể không buộc bản thân học đối mặt với sự thực. Dù sao cuộc sống cũng không phải phim tình cảm, không có ai được che chở kín kẽ; trong lúc nguy khốn tìm được lối thoát, đâu phải mỗi ngày đều có thể diễn như vậy.

Rõ ràng cách nhau nửa địa cầu, còn hy vọng xa vời cái gì?

Nhưng mà, ngay trước hai ngày LIVE DVD của ban nhạc mang tên ‘Island in solitude tour’ và CD “Ánh lửa Remix Version” được phát hành, chuyện giọng ca chính Lục Tự Quang cùng bạn trai đồng tính là nhà tạo mẫu tóc nổi danh người Hoa – Cố An Khang yêu nhau bị lọt vào ống kính truyền thông. Sau khi PISTOL RECORD nhận được tin tức, lập tức tiến vào trạng thái phòng bị. Quả nhiên, ngày hôm sau tin tức này trở thành tiêu đề giả trí trên các tờ báo lớn nhỏ, đủ loại ảnh chụp kết hợp với tiêu đề lớn tràn lan mặt báo, nhất thời khiến cho Lục Tự Quang và cả ban nhạc bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Ngay lần đầu tiên Lạc Kiều Xuyên nhìn thấy tin, y liền nhận ra người đàn ông này.

Quả thật là giấy không thể gói được lửa. Thủ đoạn bản lĩnh của đám paparazzi chuyên đào tin liên tiếp xuất hiện, nghệ sĩ muốn bảo vệ đời tư của mình căn bản là chuyện không thể ngăn cản được. Lạc Kiều Xuyên nhìn theo cửa sổ ra hành lang, cửa tòa cao ốc PR bị ký giả chen chúc chật như nêm cối.

Lúc đứng phải Lục Tự Quang ở WC, tên tóc bạch kim này đang dựa vào cạnh bồn rửa mặt. Bọt nước rơi trên khuôn mặt khiến cậu ta phải híp mắt, nhưng vẫn cười chủ động chào hỏi y, tâm tình tựa hồ chẳng tệ hại chút nào.

“Người đại diện nói như thế nào?”

“Đại khái là muốn tôi mở họp báo.” Lục Tự Quang lau nước trên mặt, rút mấy tờ giấy ra lau tay, “Đại não tiểu não chắc đều bị nước vào rồi.”

Đến phòng nghỉ hút hai điếu thuốc, Lạc Kiều Xuyên nhìn cậu ta tựa ở bên cửa sổ, dùng chiếc ZIPPO đã hằn nhiều vết xước châm điếu Thất Tinh. Một ngụm khói được nhả ra dần dần bay lên, luẩn quẩn trên đỉnh đầu cậu ta. Về mặt của cậu trong làn khói nhìn không ra là vui hay buồn, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

“Kỳ thực sáng sớm ngày đó hấn đưa cậu tới công ty, xe dừng ở đường đối diện, tôi đứng lúc trông thấy... Huống chi là đám săn tin kia.” Lạc Kiều Xuyên trong tay kẹp điếu thuốc, không nhìn cậu, “Vậy cậu dự định làm như thế nào?”

“Muốn mở hộp báo, cũng không phải là không thể được...” Lạc Kiều Xuyên vừa mới kinh ngạc, một giây tiếp theo chợt nghe Lục Tự Quang đập thuốc, nói: “Vậy thì đơn giản nói cho mọi người, tôi muốn ở bên người đàn ông này.”

Suy nghĩ lớn mật như vậy, cậu lại còn nói ra thật dễ dàng, giống như là một việc nhỏ theo lẽ đương nhiên.

“Nói như vậy, sau này hai người đều sẽ nhẹ nhõm, cũng không cần che che giấu giấu. Nói không chừng, danh tiếng tên kia còn có thể bởi vậy mà càng vang nữa.”

Tuy rằng nửa câu sau giống như nói giỡn, nhưng đều là thật lòng thật dạ.

Tính đi tính lại, cũng không xấu đối với người kia, cho nên dù có đánh đổi bản thân, thậm chí cả ban nhạc cũng đều không tiếc.

Phải biết chuyện của bọn họ, thì mới hiểu được cái gì gọi đến chết không đổi.

Người đàn ông thoát nhìn ngông cuồng ngang tàng kia đã chờ đợi Lục Tự Quang thật lâu, thậm chí vì cậu nên mới bắt đầu trù tính cho giấc mộng sứ mệnh của bản thân, cuộc sống chật vật. Hắn cũng từng đi đến nơi cách Lục Tự Quang nửa vòng trái đất, hắn không có tiền, ngôn ngữ không thông, cuộc sống trong hai năm sinh hoạt khó mà tưởng tượng ra được.

Lạc Kiều Xuyên bỗng nhận ra, so với những điều đó, cái gọi là tình yêu của bản thân mình quả thực ấu trĩ đến buồn cười.

Chưa bao giờ thật sự mở miệng, chưa bao giờ nỗ lực làm gì, ôm ấp trái tim mù quáng tự cho là không sợ thất bại chờ đợi ở đây, lại còn hờn giận trách cứ người mình luôn đợi vì sao vẫn cứ không đến.

Chín năm trước ngày anh bay sang Hà Lan, y đã gọi cho anh một cú điện thoại. Nghĩ rằng, nếu lần này y còn bỏ lỡ cơ hội, vậy thì không cần giữ lại nỗi lòng này nữa. Kết quả điện thoại vang chưa bao lâu, đã bị cái người luôn đem âm lượng chuông điện thoại chỉnh tới yên tĩnh nghe máy. Vừa nghe thấy giọng anh, liền luống cuống, đầu óc trống rỗng. Anh cũng sắp phải đi rồi, về sau sẽ không quay lại nữa, dù cho lần này có thành công, vậy cũng có ý nghĩa gì đâu? Khi đó Lạc Kiều Xuyên không lên tiếng, im lặng cúp điện thoại.

Hóa ra trong chín năm không có anh, bản thân mình vẫn không có chút tiến bộ nào. Khi đó không có can đảm mở miệng nói, cho tới bây giờ cũng vẫn không dám nói ra. Đời người chưa hết, đã nghĩ mặc cho số trời.

Y cứ như vậy ngồi trên ghế, hút hết điếu thuốc này đến điếu khác, cho đến khi ngoài trời chuyển đen.

20. Chương 20

“Ở trong mười ba triệu dân nơi đây cũng có thể gặp được cậu, Am-xtéc-dam chỉ bảy trăm bốn mươi vạn người, sao tìm không thấy cậu.”

Thích một người, thật sự là một chuyện rất dễ dàng. Loại tình cảm này do một chút hảo cảm lúc ban đầu dần dần dâng lên xúc cảm, cũng không cần bao nhiêu chất xúc tác, cũng không cần nhiệt độ cao, không cần đun nóng, người kia thậm chí cũng không nhất định mỗi ngày đúng giờ phải xuất hiện trước mặt bạn. Ngược lại, cứ để ở nhiệt độ bình thường, trong hoàn cảnh khô khan u ám không người chú ý, bởi vì không thấy được người kia mà nhớ nhung, lại bởi vì nhớ đến mà khiến tình cảm lên men trầm trọng hơn.

Nếu như không phải ngại bản thân chính là điển hình tiêu biểu, Lạc Kiều Xuyên nhất định không tin, một người hóa ra lại có thể có tình cảm sâu đậm như thế đối với một người xa cách thời gian dài, chỉ còn hình dáng cùng huyền ảnh tồn tại.

Có lẽ y còn chưa ý thức rõ được, loại cảm tình chân thành tha thiết không sao nói rõ dành cho Nhâm Viễn này, tinh khiết, nhưng khiến lòng người chua xót..

....

Sau khi chương hỗn âm EP thứ nhất “Build this way” được chế tác hoàn thành, cùng với đó công ty liền cân nhắc đến quan hệ thị trường ngay tức thì, trước tiên vẫn chưa phát hành trong nội địa, mà là chuyển ra hải ngoại trước. Nếu nói là vì suy nghĩ cho thành tích tiêu thụ của EP, không bằng nói là vì làm nền mở đường cho lễ hội âm nhạc breakbeat mang tên Breaks Beat Arena ở Australia sắp tới.

BBA (*viết tắt của Breaks Beat Arena*) là đại hội âm nhạc ngoài trời của Australia tổ chức mỗi năm một lần, hàng năm hấp dẫn các DJ, người chơi nhạc nổi danh khắp nơi đến tham gia. Bãi cỏ lớn ở công viên San Ricardo tới lúc đó hoàn toàn bị đám đông chiếm cứ.

Giống như trong dự kiến, “Build this way” ở Australia vẫn chưa gây lên sóng to gió lớn gì, dù sao dựa vào một bản EP liền muốn mở ra một thị trường xa lạ chung quy chính là Thiên Phương dạ đàm (*). Nhưng cũng may mắn được tân quân nhạc DANCE điện tử của Anh – DJ Waks mời hợp tác cùng tham gia đại hội âm nhạc BBA hơn một tháng sau.

() thiên phương dạ đàm: thường được hiểu là chuyện hoang tưởng, vớ vẩn, không có thực (bắt nguồn từ truyện ‘Nghìn lẻ một đêm’)*

Tối cuối cùng gặp Lê Hân ở BLEIB. Cậu ngồi ở trong xe Lạc Kiều Xuyên, nhìn qua cửa kính thấy y ngồi ở ghế lái hút Lam Bát, sau khi hút một hơi, nghiêng mặt phun khói ra ngoài không trung.

Một phút đồng hồ trước, cậu nghe Lạc Kiều Xuyên nói công ty đã sắp xếp y tới đại hội âm nhạc BREAKBEAT Australia, cho đến khi một bao Lam Bát hầu như không còn, mới nghĩ đến phải nói tiếp như thế nào, “Anh được đấy... Đi mấy ngày?” Khen ngợi thật lòng cùng những bất an khiến trong giọng nói lộ ra chút không được tự nhiên.

“Cũng hơn một tuần. Chủ yếu là trước hết muốn đi dò xét thị trường, phỏng chừng còn phải có một buổi

tập luyện diễn chung gì gì đó...”

“Nghe nói là cùng Waks hợp tác?”

“Đúng vậy.”

Người ngồi ghế phó lái không nói thêm gì nữa, tâm trạng chán ngán nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng đường phố lúc rạng sáng, ngoại trừ ánh đèn đường sáng ổn định, còn có thể có cảnh gì khác biệt.

Ý thức được chút ưu tư của Lê Hán hôm nay, Lạc Kiều Xuyên nhếch môi, vỗ mạnh một cái vào sau gáy cậu như thường lệ, híp mắt hỏi: “ĐM, sao nào? Không nhớ rồi xa tôi à?”

Người bên cạnh bị kích thích, lập tức cũng dương nanh múa vuốt, đập vào tay y, “Cút đi...”

Lạc Kiều Xuyên cong cong khóe miệng, vặn chìa khóa xe. Thời điểm động cơ chuyển động, lại nghe thấy Lê Hán cúi đầu nói, “Thật là có chút... F*ck.” Như là hối hận, như là không cam lòng, “Này, tiện đường đưa tôi về luôn đi.”

“... Tôi đây trở về liền đi tìm cậu.”

Không biết là vì sao, lại có chút cảm giác áy náy. Rõ ràng không có mắc nợ cái gì.

Trong đêm tối, người con trai ngồi ở trên ghế phó lái chỉ đáp một tiếng “Được “, liền không nói cái gì nữa.

Ngủ chưa đến sáu tiếng đồng hồ, liền ngồi xe của công ty thẳng đến sân bay.

Hành lý gửi vận chuyển, lấy thẻ lên máy bay, qua cửa, chờ đợi... Trong đại sảnh sân bay có bảng điện tử thông tin các chuyến bay, thường xuyên vang lên trong radio, đi qua đường phi hành đoàn màu xanh, vừa vận có chuyến bay mới hạ cánh... Khuôn mặt sau kính râm thản nhiên bình tĩnh quan sát hết thấy.

Nhưng mà, từ khi máy bay cất cánh, những suy nghĩ kì quái không ngừng nảy ra trong đầu Lạc Kiều Xuyên. Từ ghế ngồi thoải mái sát lối đi nhỏ, y có thể nhìn thấy rất rõ ràng trước khi cất cánh, đội tiếp viên hàng không hướng dẫn an toàn cho tất cả hành khách.

Y chỉ là tưởng tượng người kia có phải cũng là như thế này hay không, mặc đồng phục, anh tuấn đứng ở trước mặt y, khuôn mặt mỉm cười thực hiện tất cả công tác trên máy bay; người kia có phải cũng sẽ thân thiết đi tới, kiểm tra dây an toàn của mình đã cài chưa hay không; có lẽ cũng sẽ chu đáo tỉ mỉ hỏi thăm nhu cầu về đồ uống, là đồ uống có ga, hay là nước trái cây, hay là rượu vang?

“Rượu vang, cảm ơn.” Khi y tiếp nhận ly rượu từ trong tay cô tiếp viên, những ý niệm ngoan cố trong đầu

kia càng ngày càng mãnh liệt.

....

Thời gian đến Australia rõ ràng còn sớm dư dả.

Y cũng không cần tự mình đi hỏi thăm xem lục địa kia rốt cục cách Australia có bao xa; cũng không cần lo lắng loại ý nghĩ kỳ lạ này phải chăng quá mù quáng; y chỉ cần biết nơi đó tên: Am-xtéc-đam.

Mà trong bảy trăm bốn mươi vạn dân cư, sẽ không có Nhâm Viễn thứ hai.

21. Chương 21

“Thật ra trong lòng mỗi người đều có một vị trí trống, đợi chờ một người quan trọng nhất đến lấp đầy. Anh nếu như không đến, vậy cùng lắm thì tôi sẽ đi tìm anh.”

Vội vàng đón chuyến bay sớm nhất đến sân bay Schiphol (*), mọi thứ của nơi này đều như đang nhắc nhở y rằng thành phố này rất đặc biệt. Cho dù là những bông hoa uất kim hương (**) tươi đẹp trong cửa hàng hoa, hay là ngôn ngữ Hà Lan từ miệng mọi người.

() Sân bay Schiphol là sân bay chính của Hà Lan, tọa lạc tại Tây Nam của Amsterdam. Schiphol là một sân bay chính của châu Âu, năm 2005 được xếp thứ tư tại châu Âu về lượng khách phục vụ (theo wiki)*

(**) hoa uất kim hương là tên gọi khác của hoa tulip – quốc hoa của Hà Lan.

Đây là nơi anh mỗi lần xuất phát, rồi đáp xuống, là một nửa cố hương của anh.

Lạc Kiều Xuyên xách theo một túi hành lý màu đen nhỏ thuận tay, túi hành lý lớn thì lúc gửi vận chuyển đã gửi trực tiếp đến sân bay Australia. Tranh thủ thời gian hút một điếu thuốc, quan sát một lượt sân bay trung tâm lớn nhất Châu Âu này. Cuối cùng nhìn thấy có nhân viên công tác mặc chế phục màu xanh da trời, không quan tâm thứ gì, trực tiếp đi lên đối thoại.

Tiếng Hà Lan chắc chắn một chữ cũng không biết nói, Lạc Kiều Xuyên vẫn kiên trì đến cùng, thử dùng những từ vựng tiếng Anh còn nhớ được từ thời trung học chắp vá lại thành một câu hoàn chỉnh. Cô nữ tiếp viên sân bay của KLM (*) tuy nghe như lọt vào sương mù, nhưng vẫn kiên trì câu thông với y. Cuối cùng đơn giản đưa Lạc Kiều Xuyên đến trước quầy phục vụ, đưa cho y tờ giấy cùng cái bút.

() KLM (KLM Royal Dutch Airlines) là hãng hàng không quốc gia của Hà Lan và là một phần trong liên minh Air France-KLM. KLM có tổng hành dinh ở Amstelveen, gần điểm trung chuyển chính của hãng tại*

sân bay quốc tế Amsterdam Schiphol.

Sam Jen. Có thể viết ra, vốn vẹn là cái tên này mà thôi. Y suy nghĩ một chút, lại thêm vào sau tên ba chữ in hoa KLM, để chứng tỏ người mình muốn tìm là nhân viên công tác của KLM. Nhưng mà phi công của KLM, cả phục vụ bay lẫn phục vụ trên mặt đất, cũng khoảng hơn trăm nghìn người, chỉ dựa vào một cái tên bình thường, căn bản không thể nào tìm ra.

Lạc Kiều Xuyên trong lòng đang định chửi MN, đã thấy một người đàn ông đang cười dựa vào quầy phục vụ, dùng tiếng Hà Lan hỏi nữ tiếp viên sân bay gì đó. Người kia cười nói, lúc nhìn thấy Lạc Kiều Xuyên sững sốt một lúc, sau đó phát âm tiêu chuẩn hỏi: “Anh biết nói tiếng Trung chứ? Tìm người sao?”

Lạc Kiều Xuyên nhìn người đàn ông đó mặc chế phục và đeo quân hàm của KLM, đem cái tên viết trên giấy đẩy đến trước mặt hắn, “Tôi muốn tìm Nhâm Viễn.”

Người mặc chế phục híp mắt cười. Trên dưới KLM, cùng bay trên trời, cho dù là nhân viên tổ bay hay là tiếp viên hàng không, có bao nhiêu đồng nghiệp quốc tịch Trung Quốc hắn đều rất rõ ràng. Không chỉ có như vậy, có lẽ hắn còn có thể bất ngờ nói cho bạn biết, trong số XX người đàn ông, có XX vị chưa lập gia đình, có XX người là gay. Hắn không tin nhân viên công tác ở tổng bộ KLM, sẽ có hai người đàn ông tên là Nhâm Viễn. Cúi đầu vừa nhìn, Sam Jen, quả thật là cậu ta. Mà người trước mắt, cũng không hề lạ mắt, DJ vô cùng xuất thần đêm đó trong quán bar, hắn sẽ không nhớ lắm. Huống chi, đồng loại với nhau sẽ có ra-đa.

Ông Hiếu Thần giơ lên tay nhìn đồng hồ, “Bốn tiếng rưỡi sau cậu ta sẽ đến.”

“Cậu ấy ở đâu?”

“Bây giờ?” Người đàn ông anh tuấn cong cong miệng, nhún vai, “Có thể đang ở quảng trường Potsdam, có thể là Port Charlotte (**), cũng có thể là đang ngủ trong khách sạn. Tôi chỉ biết là chuyến bay của cậu ta sau bốn tiếng rưỡi nữa sẽ đến đây... Anh muốn chờ ở chỗ này?”

() Quảng trường Potsdam (Potsdamer Platz): là một trọng điểm giao thông trong trung tâm Berlin (Đức) với nhiều đường lớn tỏa ra từ đây*

(**) Port Charlotte là một khu chưa hợp nhất và là nơi ẩn định cho điều tra dân số nằm ở hạt Charlotte, bang Florida, Mỹ.

“Cảm ơn.”

“Không có gì.” Nụ cười chúc nghiệp hóa đã trở thành thói quen.

Nửa tiếng trước Ông Hiếu Thần vừa mới kết thúc chuyến phi hành từ Hen-xin-ki (*), nếu không phải vì một câu “sau khi từ Berlin về sẽ mời cậu ăn cơm” của Nhâm Viễn, thì sẽ không cam nguyện kéo một thân

một mỗi chờ anh mấy tiếng đồng hồ ở sân bay âm ỉ như thế này.

(*) *Hen-xin-ki (Helsinki): thủ đô Phần Lan*

Tuy nói hàng không Phần Lan thiếu hụt cũng chẳng cần phải dằn vặt như vậy, nhưng không có chuyện gì hẳn vẫn sáng khoái ngủ đủ ba tiếng trong phòng nghỉ. Sau đó cùng hai phi công khác hàn huyên hồi lâu trong quán cà phê, giết thời gian. Cuối cùng lại ngoài ý muốn phát hiện anh chàng DJ kia vẫn đang ngồi trên ghế dài ở đại sảnh đợi suốt bốn tiếng đồng hồ. Tính nhẩn nại thật tốt.

Vô tình bị một hành khách bên cạnh đứng lên va vào túi hành lý màu đen dưới đất, làm văng ra mấy đĩa nhạc điện tử.

“Nhạc của Friendly đều là kinh điển đó.”

Lạc Kiều Xuyên ngẩng đầu nhận lấy đĩa nhạc Ông Hiểu Thần thay y nhặt lên, tháo một bên tai nghe xuống, “Cảm ơn.”

“Anh cũng thích nghe à?”

“A, được bạn giới thiệu... Cậu ấy mấy năm trước đã chơi breakdown, chơi rất hay.”

Trò chuyện qua lại vài câu, phát hiện vị phi công KLM trước mắt đối với DJ và nhạc điện tử cũng rất có hứng thú. Âm nhạc trở thành đề tài chung duy nhất trong lúc đợi chờ không có gì để nói. Cho đến khi trong radio của sân bay trung ương phát ra một tin tức liên hoàn toàn cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Sau khi tiếng Hà Lan phát xong lần thứ nhất, Ông Hiểu Thần lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Liên quan đến bên Berlin, có thể sẽ muộn khoảng hai tiếng nữa.”

“MN...” Y cúi đầu oán giận một câu. Tính nôn nóng vốn có lại phát tác, nghĩ Nhâm Viễn cậu CMN cuối cùng vẫn cứ dày vò tôi, đợi cậu như thế nào cậu cũng vẫn là không đến. Nhưng vừa nghĩ đến mình cũng đã kiên quyết bay tới đây, hôm nay không gặp được anh thì cứ ỳ ở sân bay này không đi nữa.

Bữa tối là cùng Ông Hiểu Thần giải quyết giản đơn tại sân bay, bị hỏi đến tìm Nhâm Viễn vì chuyện gì, đĩa đang ăn mì ống liền dừng nửa chừng, sững sốt hồi lâu nói không ra rốt cuộc là vì sao. Hơi nhắm hai mắt lại giải quyết nhanh chóng sạch sẽ đĩa mì ống, Lạc Kiều Xuyên cũng không muốn đi nghĩ thêm nữa.

Cho đến chín giờ tối, Nhâm Viễn cùng nhân viên đội bay mới từ cổng màu xanh đi ra.

“Cuối cùng cũng đến rồi...” Ông Hiểu Thần đứng lên, hoàn toàn không nhìn đến kinh ngạc trong mắt Nhâm Viễn khi thấy Lạc Kiều Xuyên, đi lên tính toán chỉ ly trêu ghẹo anh, “Dựa theo tốc độ bước chân bình thường, từ cầu thang buông máy đi hết con đường này ước chừng chỉ cần 6 phút 50 giây, coi như cậu thu xếp xong công việc cuối cùng, tổng cộng sẽ không vượt quá 15 phút, hơn nữa muộn hơn 2 tiếng đồng hồ, tôi đã đợi cậu 6 tiếng 55 phút, tính cả cơm tối hôm nay, cậu định bồi thường tôi như thế nào đây?”

Nhâm Viễn liếc mắt nhìn hắn, vỗ vỗ bờ vai hắn, “Được rồi cậu a, tôi cũng không tin khoảng thời gian đó cậu không đi dụ dỗ người khác đâu.”

“Tôi đâu có kiên trì giỏi như vậy...” Ông Hiểu Thần cười đầy yêu nghiệt, đờ thấp giọng nói, “Nha, vị kia đã đứng đó đợi cậu hơn mấy tiếng rồi đó.”

“Hey.” Lúc Nhâm Viễn đi qua đây, Lạc Kiều Xuyên mở miệng trước.

Loại cảm giác rớt cục có dừng khí dịu dàng chào hỏi anh này giống gì đây? Tựa như ảo giác tình nhân xa cách lâu ngày khi gặp lại mới có.

22. Chương 22

“Yêu cậu cũng không hơn một cuộc chạy đua, mà khi gặp lại sau bao nhiêu năm như vậy, một lần nữa yêu cậu của hiện tại.”

Nếu như nói lần trước Nhâm Viễn bị chuyện của Tôn Vũ Tân làm cho thẹn quá hóa giận, thì lần này hiển nhiên vẻ mặt đã ôn hòa hơn nhiều, hoặc nên nói là, lần này, mới chân chính là anh của thường ngày.

Ngoài ý muốn nhìn thấy Lạc Kiều Xuyên, kinh ngạc lóe lên trong mắt anh đại khái chỉ duy trì trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi, sau đó dần biến mất.

“Hành lý không có nhiều chứ?” Thấy Lạc Kiều Xuyên lắc đầu, Nhâm Viễn cười nói, “Đưa cậu đi loanh quanh chút.”

Người ta bạn cũ gặp nhau, Ông Hiểu Thần đương nhiên hiểu rõ bản thân lúc này nên thức thời mà biến. Chỉ là hắn rất bất mãn đối với bảy tiếng đồng hồ chờ đợi công toi, mãi cho đến khi Nhâm Viễn chấp hai tay thành chữ thập xin lỗi, “Đại thiếu gia, coi như tôi nợ cậu một lần được không?” Lúc này mới định bỏ qua.

Nghe nói rằng tổng chiều dài của kênh đào Amsterdam là hơn 100 km, có hơn 90 hòn đảo nhỏ và hơn 1500 cây cầu, cho nên mới được gọi là Venice (*) của phương Bắc.

() Venice: thường gọi “thành phố của các kênh đào”, là thủ phủ của vùng Veneto và của tỉnh Venezia ở Ý.*

Lạc Kiều Xuyên cũng không biết mình rớt cục là đã đi đến những đâu, chỉ nhớ rõ trời châu Âu còn chưa tối, cạnh đó là ánh sáng ấm áp từ đèn điện sáng trưng bên kênh đào, bên tai là âm thanh của Nhâm Viễn, ngón tay chỉ về một hướng nói đây là kênh đào Hoàng đế (*). Dừng lại trên một cây cầu, Lạc Kiều Xuyên tiếp nhận cốc café nóng mà người kia mua bên đường, dựa trên cầu uống một ngụm, không nói gì, nhưng mà đường nhìn lại vẫn luôn không thể rời khỏi người đàn ông này.

(*) Kênh đào hoàng đế (Keizersgracht): là kênh đào thứ hai trong ba kênh đào chính của Amsterdam cùng với hai kênh đào khác: Herengracht và Prinsengracht. Nó được đặt theo tên của Maximilian I, một hoàng đế của Đế quốc La Mã thần thánh.

Từ thời trung học đã cao hơn nam sinh bình thường, chỗ ngồi là dãy cuối cùng sát cửa sổ. Mỗi buổi trưa khi bước vào phòng học từ cửa sau, luôn có thể thấy anh trong ánh nắng mặt trời. Cũng chỉ có dưới tia sáng rực rỡ, mới có thể thấy rõ tóc người kia cũng không phải màu đen thuần túy, đường nét sống mũi cao thẳng mang theo sự rõ nét của người châu Âu, khuôn mặt cười cũng rất ôn hòa.

Cách xa chín năm, lại một lần nữa đứng cạnh anh thế này, tỉ mỉ ngắm nhìn tất cả những thay đổi của anh.

“Tại sao lại đột nhiên muốn đến đây?” Đi một vòng lớn, thế mà đến giờ mới mở miệng hỏi mục đích.

Lạc Kiều Xuyên cúi đầu cười cười, nghĩ thầm cậu đúng là ngoài mặt hồ đồ, trong lòng hiểu rõ. Có lẽ ngay giây đầu nhìn thấy đã đoán được có gì đó không bình thường, cho nên mới chu đáo vội vàng tìm bậc thang cho người ta bước xuống, tiêu tốn mất nửa giờ dẫn tôi đi dạo, tránh khỏi đám người chen chúc trong khu trung tâm đông đúc, cũng dành ra thời gian để tôi cẩn thận suy nghĩ lại lời muốn nói. Làm chuyện gì cũng cân nhắc kỹ càng, trên đời này có người nào lý trí cẩn thận hơn cậu không?

“Tôi sau đó còn bay sang Australia nữa, tham gia nhạc hội BBA. Cậu có hứng thú không?”

“Breaks Beat Arena? Mấy hôm trước còn thấy được giới thiệu trên chương trình TV, có người nói số lượng người tham gia năm nay là nhiều nhất, quy mô cũng lớn nhất, rất nhiều người muốn một vé cũng khó mua... Có thể đi BBA biểu diễn, thật không đơn giản.”

Mặt sông của kênh đào Hoàng Đế cực kỳ tĩnh lặng, Lạc Kiều Xuyên rất tự nhiên nói tiếp: “Vé... Chỗ tôi có, đợi đến Australia, có thể lập tức cho cậu một vé tham dự.” Cậu có muốn đến xem không?

“Mặc dù chưa kiểm tra lịch trình của hai tuần sau, nhưng hy vọng lúc đó tôi đã có thể ở Amsterdam.”

Đến châu Âu mấy năm, không ngờ cách thức nói chuyện cũng đã hoàn toàn Âu hóa. Câu đệm “Tôi hy vọng” của người dân châu Âu, xác suất có thể thực hiện như thế nào, Lạc Kiều Xuyên chỉ ít vẫn còn rất tỉnh táo.

Cũng là một cách từ chối khéo rất lịch sự, Nhâm Viễn hai tay để trên thành cầu cười cười cảm thán, “Trước đây vẫn không phát hiện thì ra cậu có hứng thú với âm nhạc như vậy, không ngờ sau khi tốt nghiệp thực sự lại làm một DJ.”

Trước đây... không biết là cố ý hay vô tình, người kia vậy mà lại chủ động gọi lại đề tài này.

Đường nhìn của Lạc Kiều Xuyên nhìn thẳng tập chăm chăm vào kênh đào Hoàng đế đang xuôi về phía chân trời, im lặng không bao lâu sau liền cúi đầu mở miệng: “Cậu còn nhớ không, trước kia.” Vào thời khắc này, đến cả động tác chớp mắt cũng không có, thân thể lặng yên tựa một pho tượng điêu khắc, “Lúc đó, vẫn

đang là mùa hè, là một buổi tối, cậu gửi cho tôi...”

“Tôi nhớ rõ.”

Y đang nỗ lực giữ vững tốc độ nói chuyện bình ổn thì lại bị Nhâm Viễn vẫn đang yên lặng cắt ngang. Người kia như là đã sớm đoán được tâm tư của y, trấn định nói, cậu ta còn nhớ rõ.

Thời khắc nên vui mừng ấy vậy lại cảm thấy chua xót trong lòng. Lạc Kiều Xuyên bất chợt không nhớ được, mẫu tin nhắn bị lấy danh nghĩa “vui đùa” chín năm trước kia, cười trừ một cái, còn tưởng rằng chỉ có bản thân mình lưu ý, nhưng lại không ngờ tới người kia lại đoạt lời y mở miệng trước. Nếu như cậu ta nhớ rõ, như vậy, sau nhiều năm xa cách như thế, cậu ta lấy tâm trạng gì mà nhắc lại, là áy náy, là buồn cười, hay là vô tâm thờ ơ?

Thời thiếu niên ngắn ngủi, khát cầu chỉ là thoáng qua, y thậm chí cũng không thể xác nhận đó có phải là yêu hay không.

Vẫn cho rằng tất cả có lẽ rồi sẽ cứ trôi qua như vậy, cuộc sống mới mẻ sẽ làm mình mau chóng lãng quên người kia. Nhưng khi Nhâm Viễn một lần nữa đứng trước mặt y, y mới phát hiện, thì ra cho tới nay, mình vẫn còn ôm một tia hy vọng, dừng lại trên con đường mà người nọ đến rồi lại đi.

Chín năm rồi.

Yêu cậu cũng không hơn một cuộc chạy đua, mà khi gặp lại sau bao nhiêu năm như vậy, một lần nữa yêu cậu của hiện tại.

Lúc này bên tai lại truyền đến thanh âm, người kia dùng ngữ khí ôn hòa như trước hỏi: “Khi đó, người gọi điện tới cho tôi, là cậu sao?”

Lạc Kiều Xuyên nhất thời kinh ngạc, chỉ thấy ngọn đèn bên kênh đào chiếu lên đường nét sườn mặt rõ ràng của Nhâm Viễn. Khuôn mặt y đã nhìn rất nhiều năm, lại đột nhiên biến mất rất nhiều năm, gần đến ngay cả lông mi cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Ánh mắt bình thản chỉ nhìn ra xa, thâm thúy không một chút gợn sóng.

“Khi đó, người gọi điện thoại tới cho tôi, đến khi tôi tiếp máy lại lập tức ngắt máy, là cậu sao?”

Trái tim trong nháy mắt đập nhanh tưởng như không thể khống chế, y thậm chí còn quên mất mình đang cực độ kinh ngạc mà nhìn khuôn mặt này.

“Tôi chỉ đơn giản là muốn biết đáp án thôi, không cần để ý.” Nhưng giờ phút này biểu cảm trên mặt Lạc Kiều Xuyên, sớm đã vạch trần đáp án. Nhâm Viễn nhàn nhạt cười ra, khóe miệng cong lên hệt như bộ dáng thời học sinh, rõ ràng, mang theo chút đẹp trai.

Là cậu, thật tốt.

Như thế, thời trung học của anh cũng không còn tràn ngập tiếc nuối và chán nản. Chỉ ít, người này cũng không giống những người khác, khiến kỳ vọng của mình tiêu tan. Dấu chấm kết thúc còn khiếm khuyết thời niên thiếu, hiện giờ cũng có thể bổ sung vào rồi.

23. Chương 23

“Australia không lạnh, còn có nắng. Nơi đó mỗi đêm phải đến tận khuya trời mới tối hẳn, có lúc chín giờ, có lúc mười giờ. Thế nhưng dù cho ngày dài đến vậy, dù cho đợi tối tối mệt tối mù, nhưng người kia vẫn mãi chưa tới.”

Sáng sớm hôm sau y lên chuyến bay 8:35 bay thẳng tới Australia. Đúng như Nhâm Viễn dự đoán, Lạc Kiều Xuyên dứt khoát từ chối lời mời ngủ lại nhà anh một đêm. Để lại một câu nói cuối cùng sau khi hỏi địa chỉ, cũng chỉ vồn vện “Vé tôi sẽ sớm chuyển cho cậu, để xem lúc đó cậu sắp xếp công việc thế nào đã.”

Hai người đứng trên cây cầu kênh đào Hoàng Đế thật lâu, vậy mà cũng không phát giác gót chân đã tê dại.

Biết được người năm ấy gọi điện thoại tới rồi lại sợ hãi mà ngắt máy là y, trong lòng liền cảm thấy rất ấm áp. Vừa cảm thấy thật tốt, vừa nhận lấy tín hiệu càng trực tiếp hơn của Lạc Kiều Xuyên.

“Cậu có biết khi đó vì sao tôi ngắt máy không?” Lạc Kiều Xuyên cũng không dừng lại nói, “Có lẽ khi đó tôi còn chưa nắm rõ tình cảm với cậu đến tận cùng là gì, cho nên cứ hồ hồ đồ đồ mà bỏ qua như vậy... Nhưng hiện tại, tôi hiểu rất rõ. Nhâm Viễn, kỳ thực cậu cũng không hồ hồ nhĩ, cậu cũng nên hiểu.”

Thời điểm nghe thấy câu nói ấy, Nhâm Viễn không thể phủ nhận trong thân thể mình tựa như có thứ gì đó đã mất đi cân bằng, bắt đầu lung lay dao động.

Không biết có phải do đêm đó đã tâm sự lại rất nhiều chuyện đã qua, những tháng ngày trung học đã dần phai nhạt trong lòng Nhâm Viễn lại một lần nữa dần dần rõ ràng. Anh quả thật vẫn nhớ mấy chuyện lật vật, vô luận là tin nhắn ban đầu, hay là cuộc điện thoại cuối cùng này, anh thậm chí còn nhớ rõ dáng vẻ của Lạc Kiều Xuyên vào một lần một lần đưa cho mình thư tình của một bạn gái đã gửi nhầm, trong nháy mắt thấy cậu ta đưa phong thư cho mình, trong lòng nhanh chóng ngập tràn đủ loại tình cảm quái dị cùng các loại suy đoán trăm kỳ ngàn quái trong đầu, sau đó lại khiến mình ảo não không ngớt...

Lúc bình thường khi tự an ủi dục vọng đã tích rất lâu của bản thân, sau một mảnh trống rỗng, trước hai mắt nhắm chặt vậy mà lại đột nhiên xuất hiện khuôn mặt của người thiếu niên kia, như xa như gần không thể phân rõ.

Mà Lạc Kiều Xuyên thì thật lâu sau này mới hiểu được, nếu như bạn thật lòng yêu một người, toàn tâm toàn ý, người kia đều sẽ biết, cũng sẽ hiểu rõ. Những tiếng lòng mà y tự cho là bí mật kia, Nhâm Viễn

không phải là không nghe thấy. Người kia sở dĩ thà rằng giả bộ tự mãn, cũng không muốn tự đâm đầu vào, đơn giản là do có quá nhiều điều anh không chắc chắn. Thường nghe người ta nói tất cả những nghi ngờ, do dự cùng sợ hãi đều đến từ chính những việc bản thân không biết. Lại có lẽ do tính cách sai khiến, anh luôn thận trọng từng ly, bình tĩnh chu toàn, không làm chuyện kích động, hướng chi đối mặt chính là một người đến từ một thế giới khác.

Ba ngày sau, một chiếc vé của đại nhạc hội BBA ở Australia năm nay được gửi đến đúng hẹn.

Ông Hiếu Thần vô cùng ghen tức, đến mắt cũng trợn lên, “Là cái người DJ lần trước cho cậu hả? Anh ta năm nay đi diễn ở BBA sao? Thật là ngẫu... Sớm biết vậy đã nhờ cậu xin anh ta thêm một vé...” Thấy Nhâm Viễn nhìn chằm chằm vào chiếc vé mãi không nói gì, Ông Hiếu Thần tiến đến, “Này, cậu không phải là không muốn đi đó chứ? Thế thì tốt quá, dù sao cậu vẫn còn thiếu tôi một món nợ lớn, chi bằng...”

“Mơ đi.”

Không ngờ tới anh lại kiên quyết đến vậy, Ông Hiếu Thần nghiêng nghiêng đầu, “... Rồi rồi. Còn vừa đúng ngày nghỉ của cậu nữa chứ, tôi cũng muốn nghỉ phép đi Australia a.”

Chiếc vé đặt trên bàn rất lâu, mãi cho đến khi Nhâm Viễn cầm lên nhét vào túi áo, mới phát hiện mặt sau có ghi lại một dãy số, giống như số điện thoại.

.....

Y nhất định không thể nào tưởng tượng nổi Breaks Beat Arena năm nay lại sôi động nóng bỏng đến vậy.

Trên sân cỏ rộng lớn của công viên Saint Ricardo, đám người đông đúc vô cùng kích động. Sân khấu ngoài trời được dựng lên gần ngay trước mắt, màn hình hai mặt cực lớn đặt giữa trung tâm sân. Trong nháy mắt âm nhạc điện tử Breakbeat độc đáo lôi cuốn mang theo nhịp trống mạnh mẽ mà rõ ràng cùng những bản nhạc mix trong lễ hội âm nhạc bắt đầu, cả công viên Saint Ricardo thoáng chốc bùng nổ, thậm chí là cả Australia.

Sự hợp tác ăn ý giữa Lạc Kiều Xuyên và Waks kể từ sau khi hai người gặp nhau ở Australia, dần dần nâng cao hơn. Sau vài lần biểu diễn, hai người mau chóng tìm được phong cách đặc biệt không cần nói cũng biết của nhau.

Lần đầu tiên gặp Waks cũng là ở Saint Ricardo.

Khi đó Lạc Kiều Xuyên miệng ngậm điếu thuốc đang đứng cạnh đài công tác được dựng lên bên trong hậu trường tìm đĩa nhạc, một người đàn ông tóc vàng đi tới, trong tay còn cầm một điếu thuốc chưa châm lửa, dùng giọng Luân Đôn tiêu chuẩn bắt chuyện: “Hey người anh em, cho xin tí lửa.” Sững sốt trong chốc lát mới phản ứng lại, Lạc Kiều Xuyên móc chiếc bật lửa trong túi quần ra ném qua. Người kia nghiêng đầu châm thuốc, rồi dùng cùng một cách ném lại, tiện thể vươn tay phải, “Cảm ơn, tôi là Sam Waks.” Theo bản năng bắt tay hắn, tự giới thiệu về mình. Lúc đó tâm tư cũng chỉ đặt trên cái tên Sam này, tất cả phía sau

căn bản đều không chú ý.

Mãi cho đến ngày hôm sau cùng luyện tập chung, mới phát hiện thì ra Waks chính là người đàn ông tóc vàng hỏi xin mình lửa hôm qua.

Thật là buồn cười, rõ ràng là, đàn ông tên Sam trên đời này đâu chỉ một hai người.

Nhìn Lạc Kiều Xuyên lúc này mới bình tĩnh, người đàn ông Luân Đôn đứng dưới ánh mặt trời cách đó không xa, hai tay cắm trong túi quần cười, “Hey, cậu thật đáng yêu.” Lạc Kiều Xuyên lúc này mới xấu hổ nói xin lỗi.

Với y mà nói, đây là một lần trải nghiệm hiếm có. Y may mắn được thấy lễ hội breakbeat phô trương nhất của Australia, được gặp nhiều nhạc sĩ xuất sắc, có người, thậm chí đến tên y cũng không biết.

Chỉ là một tuần lễ, nơi đây đã để lại cho y rất nhiều kỷ niệm đẹp, thế cho nên đến tận khi kết thúc cuộc vui, y vẫn luôn ngồi cạnh sân khấu ngoài trời trên cao, không nở rời đi, mãi đến lúc cả hộp Lam Bát cũng đã hút hết, công viên Saint Ricardo mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

Australia, ngày dài hơn đêm.

Thế nhưng dù cho ngày dài đến đâu, dù cho đợi tới tối mịt tối mù, người kia thế nhưng mãi vẫn chưa tới.

24. Chương 24

“Nếu thích thì cứ chiếm lấy người ấy đi, chẳng cần lo sợ hậu quả.”

Sau khi nhạc hội BBA kết thúc, một đêm cuối cùng ở Australia, không ngờ lại nhận được điện thoại của Lục Tự Quang.

Nói đến cũng kỳ lạ, rõ ràng là biết cậu ta cuối cùng trong bốn người, nhưng sau vài lần hợp tác, vậy mà nói chuyện lại hợp với cậu nhất. Từ khi chuyện tình yêu của cậu với Cố An Khang bị phơi bày ra ánh sáng, hai người liền thỉnh thoảng trao đổi kín với nhau vài chuyện. Nhưng mà đối với hai tên con trai mà nói, vốn đều không quen đem tâm sự của mình ra để bình luận, cho đến giờ cũng chỉ là sơ giao thôi.

Nằm trong phòng khách sạn xa lạ, nghe cậu ta dùng giọng điệu quen thuộc hỏi thăm buổi diễn của mình. Hàn huyền chưa được mấy câu, đồng hồ điện tử đầu giường đã truyền đến âm báo hiệu khiến y nghiêng đầu nhìn qua, hai giờ sáng.

Ngồi dậy tìm một tư thế thoải mái dựa vào đầu giường, Lạc Kiều Xuyên tiếp tục kể về một số chuyện vụn

vật ở BBA: “... Thật ra, lần trước nói chuyện với Waks, từng nghe hấn nhắc đến Simon K, có lần hấn đứng trên sân khấu làm DJ, CMN vậy mà ngay cả tai nghe cũng không cần đeo, đúng là đến ông trời cũng ghen tức...” Y cầm lấy gói thuốc dốc ra, ngậm lên một điếu rồi từ từ nhắm mắt lại, “Người như vậy, cứ hâm mộ là đủ rồi. Đuổi theo không kịp, cũng không tính là mộng tưởng. Có nhiều người, thật sự không thể cưỡng cầu...” Tựa như thở dài.

Lục Tự Quang cầm điện thoại, nghe tiếng hút thuốc bên đầu kia, chậm rãi, phiền muộn.

“Cuộn len dù có lớn, chẳng qua cũng chỉ là một sợi cuộn lại mà thôi, thật ra không có gì là phức tạp cả, cậu cũng đừng rối tinh theo tôi a.” Câu cuối cùng hoàn toàn là bông đùa, nhưng ý thở dài ở sau đó, Lục Tự Quang lại nghe rất rõ ràng. Nhưng mà, nếu thích thì cứ chiếm lấy người kia, chẳng cần lo sợ hậu quả, điều này chính là rút ra từ thực tiễn giữa cậu và Cố An Khang.

Lạc Kiều Xuyên kẹp lấy điếu thuốc, đang định mở miệng, chợt nghe thấy đầu kia truyền đến giọng nói của người khác: “... Đang bận yêu đương vụng trộm với ai thế?” Tiếng trầm trầm dường như ngay bên tai, mang theo chút trêu đùa lại ái muội, không khỏi ngẩn người, tiếp đó liền nghe thấy Lục Tự Quang nhỏ giọng oán giận, như là đang bịt kín lấy điện thoại: “... Ấy đừng phá đám, đang nói chuyện nghiêm chỉnh.”

Lại quay lại nói với Lạc Kiều Xuyên trong điện thoại: “Này, anh còn đang nói đến chuyện có cưỡng cầu hay không.....”

Một câu chưa nói xong, lại nghe người yêu thân mật của người nọ hi hi ha ha cười đùa, Lạc Kiều Xuyên cười cười, nghĩ đến lúc này bên đó chắc cũng 0 giờ rồi, hai người sẽ sớm làm y thức thời vội vàng tạm biệt.

Cái này thì hợp ý Cố An Khang rồi, thấy người yêu ngồi bên giường đã cúp điện thoại, liền cười xấu xa sáp đến, “... Thay vì quan tâm đến vấn đề tình cảm của người ta, thì giúp giải quyết vấn đề của lão tử trước rồi hẵng nói a.”

...

Lần nữa tỉnh lại từ trong mộng, thứ nhìn thấy đầu tiên là ánh mặt trời buổi sớm, trong nháy mắt y chợt giật mình: thứ khiến bản thân mình mê muội, đến tận cùng là tình yêu, hay chỉ là cảm giác không chiếm được? Nhưng trong nội tâm Lạc Kiều Xuyên hiểu rất rõ, cho dù là cái nào, cũng đều bắt nguồn từ người kia. Y chỉ cảm thấy với bản tính nóng nực của chính mình, sợ rằng cũng chẳng chờ được, cũng không muốn chờ đợi.

Nhưng mà, y phải thừa nhận, khi lần thứ hai bản thân quyết định tới sân bay, cũng không phải chỉ mang tâm tư thiêu thân lao đầu vào lửa đi tìm một đáp án, y cũng từng huyền tưởng, nếu như đây là cơ hội cuối cùng, phải làm thế nào để cắt đứt đoạn tình cảm hoang đường đã chết từ trong trứng nước này đây.

Chín giờ tối, ông chủ cửa hàng bán hoa đang bó một bó uất kim hương cuối cùng cho khách, ngoài cửa có bày các loại bưu thiếp đặc sắc và sách hướng dẫn thăm quan thành phố này chỉ còn lại vài cuốn. Y bỏ 3.8 € mua một cuốn sách hướng dẫn, cũng không ngạc nhiên sau khi biết Nhâm Viễn vẫn đang ở Amsterdam, rồi để lại một tờ giấy cho anh. Tờ giấy có viết thông tin được một nhân viên đứng phục vụ ở quầy lễ tân giữ

giúp, Lạc Kiều Xuyên cũng không chắc lắm, tin tức của bản thân có được truyền đạt đúng hạn hay không.

Trên đó, có viết tên của anh, kèm theo địa chỉ một quán bar tiện tay lật xem thì thấy. *(chỗ này là lật xem trong sách hướng dẫn thăm quan LKX mới mua vừa nãy á)*

Chỗ đó gọi là Blijven, Lạc Kiều Xuyên khi đó cũng không biết trong tiếng Hà Lan nó có nghĩa là “dừng chân”, chỉ là vợ quàng lại trứng, đúng tâm trạng của y lúc này mà thôi.

Trong Blijven không quá đông khách, Lạc Kiều Xuyên ngồi một mình một góc, không lâu sau đã có một người Hà Lan dùng tiếng địa phương tiến lên bắt chuyện, y lắc đầu rồi nằm sấp lại quầy bar. Nhìn như có vài phần chệnh choáng, kỳ thực vẫn rất tỉnh táo. Tửu lượng của y vốn không kém, ở Blijven uống đã mấy tiếng đồng hồ, chỉ cảm thấy khuôn mặt hơi hơi nóng lên.

Tới gần hừng đông, không ngờ lại gặp được người kia, trong lòng cười thầm, hóa ra muốn gặp anh, có lúc lại dễ dàng đến vậy. Người kia bước tới có hơi nhanh, y chỉ nửa híp mắt, dựa vào trên quầy bar không nhúc nhích. Người kia nhìn qua tình trạng của y xong, không biết nói gì đó với người bên cạnh, sau đó thay y đỡ vài ly rượu mạnh.

Khi đó, Lạc Kiều Xuyên đột nhiên có ảo giác, bản thân dường như đã say mất rồi.

25. Chương 25

“Con người ta cố chấp với cái gì, thì bị chính cái đó gây khó khăn. Lúc này y giống như một con thú bị vây hãm, bị một tấm lưới tên là Nhâm Viễn ghì chặt lại, không thể động đậy.”

Lúc điện thoại vang lên, Nhâm Viễn đang nhét các thứ đi cùng cha mua về từ chợ đêm vào tủ lạnh, từ những nguyên liệu nấu ăn tươi mới đến các loại gia vị, gần như đủ hết. Wart có sở thích nhồi đủ loại nguyên liệu nấu ăn vào tủ lạnh, cũng giống như phụ nữ luôn muốn dùng quần áo để nhồi chặt cái tửu đồ.

Sau khi nghe máy, Nhâm Viễn trả lời hai câu, sau đó sững sốt trong chốc lát.

Buổi diễn mấy ngày trước của y ở Australia cuối cùng vẫn là không đến xem, đoán y có lẽ sẽ vì thế mà có chút khó chịu, nhưng không ngờ tới người này bây giờ lại cố ý bay trở lại, không biết là đang theo đuổi cái gì.

Nghe hiểu từ đầu đến cuối, Nhâm Viễn nhú mi rồi lại nhất thời muốn cười, nghĩ thầm đâu ra có người ngốc đến mức lưu lại tin nhắn ở chỗ radio tìm người như vậy chứ? Vào ngày không bay, đương nhiên là sẽ ở nhà nghỉ ngơi. Nhưng nghĩ lại lại nhận ra, nơi này với y mà nói chính là một nơi hoàn toàn xa lạ, toàn bộ tin tức trong tay y chẳng qua chỉ là tên và chức nghiệp của mình, y còn có thể tìm đến đâu đây?

Đúng lúc có quen biết với người làm ở bộ phận điều khiển mặt đất đang trực ban, vì thế liền trực tiếp gọi điện thoại tới.

Nhưng lúc nghe thấy địa chỉ Lạc Kiều Xuyên lưu lại, ý cười bất đắc dĩ mơ hồ bên miệng anh bỗng dừng lại. Thật không biết sao y lại mò ra được khu đó... Vừa nhìn thời gian đã không còn sớm, Nhâm Viễn chỉ khoác tạm một chiếc áo khoác liền muốn ra ngoài.

“Hey, đã trễ thế này còn muốn ra ngoài à?” Mẹ vừa tắm xong liền hỏi.

Anh vội vã xỏ giày ở cửa, nghe cha đầy thản nhiên dùng giọng điệu hài hước trấn an mẹ: “...Anh còn rất hi vọng nó muốn ra ngoài để đánh nhau một trận với người ta!”

Anh đóng cửa lại trầm nghĩ, đánh nhau có lẽ chưa đến mức... nếu như không chọc đến phiền phức nào.

Am-xtéc-đam nổi tiếng là thành phố của tự do, cho dù là khu làng chơi, chất kích thích nhẹ, hay là hôn nhân đồng tính đều không cần phải che giấu. Nhưng mặc dù tất cả đều dưới chính sách bảo vệ hợp pháp, thì vẫn còn mấy khu vực bất ổn.

Anh nghĩ lại địa chỉ, mơ hồ nhớ nơi này quả thực có một vài quán bar quy mô không lớn lắm, xuyên qua cửa sổ thủy tinh thật lớn liền có thể nhìn thấy rất rõ cấu tạo bên trong. Khu này là đoạn đường xảy ra phạm tội cao nhất Am-xtéc-đam, sở dĩ nói nguy hiểm là bởi vì cùng với kiểm soát lỏng lẻo, thì trên đoạn đường quanh quán bar luôn không thiếu những tên say rượu gây sự, mọi người đối với chuyện bạo lực sớm đã nhìn mãi thành quen. Ngoài ra, chất kích thích nhẹ vô cùng phổ biến ở khu làng chơi bên cạnh, người hành nghề mại dâm mặc trang phục khêu gợi, uốn éo tạo hình trong các cửa kính, quang minh chính đại đứng dựa vào ngay gần cửa. Mà ở chỗ này, những sinh hoạt thối nát vốn không hề bị hạn chế.

Người qua đường vẫn thản nhiên đi lại, bọn họ sớm đã quen với thành phố này và hình thức sinh hoạt như vậy, hướng hồ người Hà Lan trời sinh có một trái tim giản dị đối với những sự vật mới mẻ, hoàn toàn là thiên chân vô tà (*ngây thơ*). Thế nhưng người kia lúc này đang lẻ loi một mình, không biết nói tiếng Hà Lan, cũng không quen thuộc nơi đây... Không biết vì sao, Nhâm Viễn càng ngày càng cảm thấy Lạc Kiều Xuyên trưởng thành như thế này, lại vẫn không khác gì hồi còn trẻ, không thể khiến người ta yên tâm.

Cho đến khi tìm được y ở Blijven, lúc này Nhâm Viễn mới dám xác nhận người mình muốn tìm tình trạng cũng không xấu lắm. Y nằm sấp trên quầy bar, nhìn như có chút say, ánh mắt hơi híp, thấy mình đến rồi, cũng không ngẩng đầu lên nhìn, vẫn híp hai mắt như vậy, nhìn kỹ còn cảm thấy hình như hơi cười.

“Lạc Kiều Xuyên... Đây, có thể đi không?”

Nghe thấy Nhâm Viễn bình bình ổn ổn gọi mình, khuôn mặt đang nằm trên quầy bar không lâu sau liền ngẩng lên, sau đó cả người đứng dậy, bước đi đầy vững chắc. Xem ra vẫn rất tỉnh táo đây... Nhâm Viễn trong lòng trầm nghĩ.

Cho đến khi đi ra khỏi đoạn đường này mới cảm thấy nhẹ nhõm, Nhâm Viễn hỏi, “... Ở quán bar đợi lâu

chưa? Đã tính bay trở về, sao lần trước không nghe thấy cậu nhắc đến?”

Tuy rằng không có cảm giác say, nhưng trên mặt lại nóng nóng, lời nói ra ngược lại rất thản nhiên, “Không lâu lắm.” Ý nghĩ trong lòng, nếu như ở Australia đợi được cậu đến, thì đâu cần quay lại nơi này.

Huống chi, từng chờ cậu còn lâu hơn thế này rồi, vậy đã là gì.

“Đặt khách sạn chưa?”

Lạc Kiều Xuyên ở trong gió lấc đầu, vô ý thức mò tìm thuốc, cắn lấy một miếng sau đó lấy bật lửa ra châm.

Bản thân thật là không hề nghĩ gì, đã xông thẳng đến đây.

Rõ ràng đoán được ý cố ý từ Australia bay lại nơi này, một mình chờ ở quán bar, nhất định là sẽ nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lúc này Lạc Kiều Xuyên không mở miệng, anh cũng chỉ đành làm như hồ đồ.

“Hiện tại muộn quá rồi, đêm nay đến nhà tôi ở đi.”

Lạc Kiều Xuyên lại lấc đầu, sau đó phun ra một hơi thuốc, nghĩ muốn nói gì đó, nhưng đúng lúc bị lời nói của Nhâm Viễn chặn lại, “Nếu như muốn ở khách sạn, sáng mai đặt phòng cũng không muộn.”

Vốn dĩ cũng không nghĩ rằng anh sẽ mời như vậy, nhưng lúc này đã hừng đông rồi, uống có chút rượu vậy mà cũng cảm thấy mệt mỏi, cổ họng khô khốc. Tuy rằng tâm lý cảm thấy không được tự nhiên, nhưng vẫn đáp ứng.

Sau khi về đến nhà phát hiện đèn trong phòng đã tắt, chỉ còn lại một ngọn đèn tường. Nhâm Viễn đứng ở cửa nhỏ giọng nói “Người trong nhà ngủ rồi” tỏ ý mọi thứ nhỏ tiếng một chút. Vốn là hành động rất bình thường, không biết vì sao lại khiến Lạc Kiều Xuyên liên nghĩ ngay tới mấy chữ “Yêu đương vụng trộm”.

Đi theo Nhâm Viễn nhẹ nhàng mò lên lầu, nhìn anh mở ngọn đèn lớn trong phòng ngủ lên, sau đó đóng cửa lại.

Gian phòng của anh cũng không quá lớn, trái lại bởi vì ngăn nắp gọn gàng mà có vẻ rất rộng. Ngoại trừ một cái giường, còn có một cái sofa dài đa dụng có thể gấp lại. Trong lòng Lạc Kiều Xuyên đã xác định rồi, khó chịu cả một đường, luôn suy nghĩ đêm nay phải giải quyết vấn đề ngủ nghỉ như thế nào. Nếu không có giường dư, vậy y thà rằng ngủ sofa hay sàn nhà, nằm ngủ trên cùng một cái giường... nói cái gì cũng không muốn, nhưng lại cảm thấy trong lúc nhất thời trái tim đang đập để lỡ mất nửa nhịp.

Năng lực miễn dịch trong bản tính của đàn ông đối với một số thứ gần như bằng 0, nếu nói khác biệt, cùng lắm chỉ là sự bất đồng nhỏ nhất của trị số miễn dịch. Dựa vào thường thức là có thể biết ngay đàn ông không thể kháng cự với cái gì, đều là đàn ông thì càng bớt phiền, ngay cả quá trình tìm hiểu cũng miễn.

Những lời nói lúc trước của Nhâm Viễn, kỳ thực Lạc Kiều Xuyên cũng không nghe vào được bao nhiêu, chỉ có tắm rửa, khăn mặt, xuống lầu lên lầu gì đó. Đã từng có một suy nghĩ chợt lóe qua, huyền tượng một ngày nào đó bản thân sẽ bộc phát, lúc này nó lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa giống như mở ra một lon đồ uống có ga, không thể ức chế. Nhưng y cũng rất rõ, nếu thật sự làm như vậy, chỉ sợ cũng là vạn kiếp bất phục, không còn cơ hội nữa.

26. Chương 26

“Đã đợi người lâu như vậy, đã làm nhiều phép thử như vậy, thì sao có thể cho phép bản thân không giành được cái gì hết.”

Mái tóc đã được lau khô mềm mại phủ xuống, Nhâm Viễn đi vào phòng ngủ không có một bóng người, xuyên qua cửa thủy tinh sát đất, thấy ánh lửa hơi lập lòe bên ngoài. Lạc Kiều Xuyên tắm xong trước mặt một kiện quần áo đơn bạc, tựa ở bên cạnh sân thượng hút thuốc, mái tóc vừa tắm xong cũng không thêm để ý, ở trong gió thổi một trận như thế, cũng đã khô hơn phân nửa.

Đợi một hồi, thấy y vẫn không lên tiếng ở bên ngoài hút thuốc, một điều cũng sắp hút xong, lại cúi đầu ngâm một điều nữa, dùng tàn thuốc không còn mấy phần châm lửa.

“Vẫn chưa ngủ sao?” Cửa sổ sát đất bị kéo ra, Lạc Kiều Xuyên nghe thấy thanh âm Nhâm Viễn từ phía sau lưng truyền đến, ầm ập.

“Ừm, hút xong sẽ vào.”

Phía sau yên lặng hồi lâu, người nọ dường như cũng không nhúc nhích, không lâu sau lại mở miệng, “Ở đây buổi tối lạnh. Tóc chưa khô, đứng lâu trong gió, sẽ lạnh đấy.”

Lạc Kiều Xuyên quay lưng với anh cười, nhìn quảng trường vẫn thấp đèn của Am-xtéc-đam, nghĩ thầm người này chăm sóc cẩn thận, suy nghĩ chu toàn, lúc đối xử tốt với bạn luôn dịu dàng vô cùng, nhưng có lúc lại rất hận cá tính cẩn thận này của anh. Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thuận miệng nói: “Không sao, uống rượu vào tôi cảm thấy hơi nóng, cậu cứ ngủ đi.” Muốn mượn gió lạnh để bình ổn lại nội tâm đang xao động, cũng không phải lời nói dối gì.

Y híp mắt, lại hút hết hai điều thuốc, cảm giác khói thuốc chậm chậm quanh quẩn trong bóng đêm, khiến y nhớ tới cái ngày ở công viên Saint Ricardo, bản thân cũng như vậy, ngồi ở bên cạnh sân khấu chưa kịp dỡ xuống, đợi. Những lúc đó, tất cả đều như đang ngừng lại, dần dà, khái niệm về thời gian bị phai nhạt, đến cuối cùng ngay cả chính y cũng phân không rõ tới cùng đã đợi bao lâu. Cũng giống như lúc này, trong không gian tĩnh lặng với tàn thuốc trên tay, Lạc Kiều Xuyên không có ngoảnh đầu, không biết người phía sau còn ở đó hay không. Mở miệng gọi một tiếng tên người kia, bị khói thuốc xộc thẳng vào miệng, đứng là khàn khàn không ngờ.

“Muốn nói cái gì?” Người phía sau vẫn chưa đi đáp rất nhanh.

“... Tôi đợi cậu cả đêm ở Saint Ricardo, vì sao cậu không đến?”

Nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, những suy nghĩ trong lòng liền cứ bình bình thản thản mà hỏi ra như vậy.

Nhâm Viễn đợi một lát sau, cúi đầu mở miệng: “Lạc Kiều Xuyên...” Tiếng nói ôn hòa mềm mại, thật giống như có thể khiến cho trong lòng cũng có thể nở hoa.

Lạc Kiều Xuyên nhíu mày thật sâu, khoanh tay cầm lấy gói thuốc và bật lửa, “Thôi bỏ đi, coi như tôi chưa hỏi.”

Thu hồi vấn đề này, chỉ là không muốn nghe anh dùng tư thái thấu hiểu người khác mà giải thích nguyên nhân.

Tôi không muốn nghe cậu nói đạo lý, không muốn nghe cậu phân tích trong đó rốt cục là ai đúng ai sai, cậu chỉ cần nói cho tôi biết: cậu không yêu tôi, cũng sẽ không yêu tôi, tôi thậm chí không cần một lý do.

Nhâm Viễn nhìn biểu cảm buồn phiền trên mặt y, gọi y hai tiếng cũng không được đáp lại, chỉ có thể ngay lúc y xoay người đi qua thì vươn tay kéo cánh tay y, Lạc Kiều Xuyên giãy một chút, nhất thời lại không giãy ra được.

Y nâng mắt lên, nhìn thẳng vào Nhâm Viễn, không chút nào né tránh. Thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của anh, tất cả quật cường, chờ mong, buồn phiền cùng với cường liệt không cam lòng ào ạt dâng lên, thiêu đốt trong con người tối đen của y.

“Bởi vì là đàn ông, cho nên không được chứ gì...?”

Cũng không phải là câu từ gì phức tạp, nhưng mà Nhâm Viễn sau khi nghe xong trái lại cả người như chấn động, bàn tay nắm chặt vẫn chưa buông ra, nhưng ánh mắt lại kinh ngạc đến mất hồn.

Trong điện quang thạch hỏa, liền cảm giác Lạc Kiều Xuyên sát lại gần. Vượt qua khoảng cách nửa bước, còn chưa kịp phản ứng hai cánh môi đã tiếp xúc. Góc độ nghiêng đi, khéo léo tránh được chóp mũi chạm vào đầu lông mày, Nhâm Viễn nhìn khuôn mặt trong nháy mắt bị phóng đại, ánh mắt người nọ vẫn chưa nhắm lại, mà là nhìn thẳng chằm chằm vào mình. Chân thành tha thiết không thể che giấu, cô đơn thậm chí có chút nguy hiểm, ánh mắt này, giờ khắc này gần như thế. Anh bây giờ mới phát hiện, hóa ra chưa từng một lần nào, anh nhìn y như vậy.

Sau khi giật mình thanh tỉnh, trên tay Nhâm Viễn cố sức tách ra, nhưng người nọ không hề thuận theo, hai người cậu xô tới đẩy, ai cũng không muốn lui bước. Lạc Kiều Xuyên không lay chuyển được anh, cổ tay bị nắm lấy từ đầu lúc này cảm thấy đau, liền trực tiếp dựa vào cửa sổ sát đất phía sau, tay phải giơ lên chủ động ôm lấy cổ Nhâm Viễn, thuận thế kéo người đàn ông trước mắt này lại. Vốn dĩ chỉ là nụ hôn nhẹ rất cục cục kèm theo động tác kịch liệt này mà trở nên mãnh liệt. Lạc Kiều Xuyên vẫn cứ ôm chặt lấy người đàn ông còn cao hơn cả mình, nụ hôn sâu đến gần như muốn đem đầu lưỡi đưa đến tận trong cổ họng anh, cảm nhận sự trốn tránh cùng không chỗ để trốn của anh.

Tất cả khát vọng với người này đã quá lâu, đã huyền tưởng quá lâu, cuối cùng lại lấy phương thức này mới có thể thực hiện.

Lạc Kiều Xuyên nhắm mắt lại, trong hoảng hốt chỉ cảm thấy thế nào cũng vẫn không đủ, ra sức hôn và ôm lấy thật chặt như muốn đem chính mình dung nhập vào trong xương tủy người kia, như vậy mới có thể đương nhiên mà bên nhau.

Nhâm Viễn nhìn rất rõ ánh mắt trước mặt này đóng lại rất tự nhiên, lông mi rủ xuống, thuận theo không giống như chủ nhân. Tay phải đang ôm mình liền chuyển ra sau gáy, ngón tay trong nụ hôn đan nhẹ vào trong tóc, thân thể dính sát vào nhau trong đêm tối dường như chỉ lát sau sẽ bùng lên pháo hoa. Thể nghiệm như vậy, dù cho chỉ là hơn mười giây, đã cũng đủ chấn động.

Cuối cùng vẫn là bị đột nhiên kéo ra, nhưng Lạc Kiều Xuyên không chút nào lui bước, thậm chí còn liếm liếm môi dưới ngoan cố nói: “... Nói cậu chán ghét tôi. Nếu nói chán ghét tôi, tôi sẽ từ bỏ.”

27. Chương 27

“Y ngồi ở sảnh chờ sân bay Schiphol cả một buổi sáng, nhưng vẫn không nhìn thấy người nào giống như anh, thế là quyết định vẫn cứ chờ anh như thế.”

Nghiêng người nhìn chằm chằm vào bức tường màu trắng trước mặt, một đêm không ngủ. Một người nữa cũng ở trong phòng, nằm không nghe thấy một chút động tĩnh, có lẽ là không chịu nổi mỗi một, cho nên đã ngủ mất.

Chưa từng có lần nào, chờ mong trời sáng giống hôm nay thế này. Lạc Kiều Xuyên nằm trên chiếc sofa xa lạ, trong lòng trống rỗng, cứ như đã bị móc đi một thứ gì đó. Không cảm thấy uể oải, cũng không cảm thấy hân hoan, mặt tường trắng trơn trong mắt cũng giống như tình trạng của đầu óc lúc này. Vẫn duy trì cùng một tư thế, từ đêm đen đến hừng đông, cũng vẫn chỉ như vậy.

Chưa tới 5h sáng, bầu trời Am-xtéc-đam đã sáng rõ. Y xoay người đứng lên, mới phát hiện người nọ đang nửa tựa ở trên giường, lại cũng là một đêm không ngủ.

Mất mười phút rửa mặt qua loa, thay xong quần áo. Lúc quay lại phòng, Nhâm Viễn đang đứng ở bên giường, khom người cầm lấy gói thuốc và bật lửa trên chiếc tủ thấp, sau khi đưa qua liền nghe thấy Lạc Kiều Xuyên thản nhiên nói một câu, “Cảm ơn.” Trong giọng nói không có gợn sóng gì, tràn đầy hồ hững.

Cùng y xuống lầu, thấy y có ý định rời đi, Nhâm Viễn nhin không được lên tiếng, “Này, ăn chút điểm tâm rồi đi.”

Lạc Kiều Xuyên cả một đêm không ngủ khuôn mặt có vẻ vẫn tinh thần hơn người nọ rất nhiều, “Không cần.”

Tất cả, đều gấp gáp tựa như mấy cái nháy mắt, “... Lạc Kiều Xuyên!”

Người nọ đã bước ra ngoài cửa rồi cục vắn quay lại. Y đứng trong ánh nắng nhạt của Am-xtéc-đam, cười có chút thâm lương, “Tôi hôm qua tá túc... Cảm ơn.”

Người kia đứng ở bên trong cửa, hai mắt bởi vì thiếu ngủ mà hơi hơi đỏ lên. Thấy anh thế này, trong lòng Lạc Kiều Xuyên không nén nổi run lên, đã từng thấy bộ dáng ôn hòa của anh rất nhiều lần, nhưng vẻ mặt ấy này ôn hòa mà lại tiêu tụy này, lại là lần đầu tiên.

Nhâm Viễn, cậu căn bản không cần phải cảm thấy áy náy, cậu không cần phải như vậy.

Nghĩ muốn nói một câu từ biệt gì đó, lại không biết nói lời như thế nào mới là thích hợp. Dứt khoát, không nói gì nữa.

Chuyến bay sớm nhất về nước còn phải đợi hơn năm tiếng đồng hồ nữa.

Lạc Kiều Xuyên chỉ cảm thấy rất mệt, ngồi ở trong đại sảnh sân bay, đâu cũng không muốn đi. Tiếng nhạc âm ỉ trong tai nghe hoàn toàn không hợp với sáng tinh mơ yên tĩnh nơi đây. Y từ từ nhắm hai mắt, không cảm thấy buồn ngủ, cứ thế mà nhớ tới tối hôm qua.

... Biết rõ với sự tốt tính của anh, sẽ không thể nói ra mấy chữ “Chán ghét” kia, thế là liền giả hoạt hỏi ra vấn đề đó, vọng tưởng bức người nọ lui đến góc chết. Rõ ràng cũng biết những lời bản thân muốn nghe, người nọ sẽ không nói ra đâu, nhưng sau khi hôn anh xong liền không nhận được mà hy vọng xa vời rằng có thể được càng nhiều hơn.

“Cậu rõ ràng có cảm giác với nụ hôn vừa rồi, vì sao vẫn cứ không muốn thừa nhận?... Ở bên nhau, cậu có dám hay không?”

Trên mặt anh mang theo biểu cảm bối rối. Không phải chưa từng suy nghĩ qua, mà là đã từng nghĩ đến, mới làm ra quyết định này. Sẽ không có tương lai, thì cũng không cần cùng nhau đi nhầm đường. Không đi Australia, không gọi điện thoại, muốn xử lý mọi việc thật dứt khoát, không muốn mang đến cho cậu hy vọng sai lầm gì. Nhưng vào lúc hùng dũng tìm thấy cậu trong quán bar thì, lại nhận không được nghĩ muốn bù đắp gì đó.

Lạc Kiều Xuyên bắt đầu dĩ cười. Người này dường như không biết bản thân từ chín năm trước đã cho y hi vọng, tuy rằng ngay sau đó liền bị bóp chết luôn, nhưng nó vẫn cứ phát ra ánh sáng yếu ớt.

Anh vẫn giống hệt năm ấy. Ôn hòa, nhưng cự tuyệt người ta ở nghìn dặm.

Nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại làm tổn thương người khác ba phần.

Nhưng Lạc Kiều Xuyên chính là không muốn nợ anh, hấp tấp nóng nảy, giống như một người đàn ông không được tin tưởng rồi lại nóng lòng muốn bảo vệ người khác, “Nhưng tương lai vẫn chưa đến, cậu sao biết được tôi không thể cho cậu?” Cậu vì sao không muốn vì yêu mà kích động một lần?

“... Nhâm Viễn cậu là đồ nhất gan..., MN tôi xem thường cậu!... F*ck!”

Ai cũng không sai, Lạc Kiều Xuyên biết điều đó.

Sai là chính bản thân mình lại mắc lỗi si tình thêm một lần nữa, sai là y không tỉnh táo để duy trì lý trí của mình, sai là nỗ lực si tâm vọng tưởng cải tạo trai thẳng của mình, sai ở thời gian, sai ở địa điểm, là chín năm trước gặp gỡ người kia.

Y nhắm mắt lại, nghe tiếng bước chân không nhiều người đi lại xung quanh.

Nghĩ thầm những chuyện ngây thơ hy vọng hảo huyền, cũng chỉ làm một lần này.

Lệch múi giờ hơn sáu tiếng, hai bán cầu Nam – Bắc, khoảng cách bầu trời và mặt đất, những cái này nói lên điều gì? Y quả thật chưa từng nghĩ tới. Điều nói, thời điểm một người vì yêu bạn mà sẵn lòng trả giá tất cả thì đó là lúc quý giá nhất. Bỏ lỡ mình vào giờ khắc này, Nhâm Viễn có hối hận không nhỉ?

Y ngồi cả một buổi sáng ở hành lang trong đại sảnh sân bay, không đếm được có bao nhiêu chiếc máy bay cất cánh và hạ cánh, càng không đếm được có bao nhiêu người đã đi qua, nhưng kỳ lạ là không nhìn thấy được người nào giống như anh, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cứ muốn đợi anh.

Mắt Lạc Kiều Xuyên cay xè sắp không mở ra được. Y cam chịu nghĩ, rõ ràng cậu không được, rồi lại bỏ không nổi, mình CMN có phải bị bệnh hay không chứ?

28. Chương 28

“Người chưa từng thực sự phải chờ đợi, sao có thể hiểu được cảm giác hai chân tê cứng, thậm chí đau nhức đến không thể cử động.”

Ông Hiểu Thần mặc đồng phục phi công ba sọc (*) vừa mới đến sân bay thì nhận được điện thoại của Nhâm Viễn, “Nếu như là muốn mời tôi đi ăn bù, thì đề nghị cậu tốt nhất nên đổi ngày đi.”

() Ba sọc trên đồng phục chỉ cấp bậc.*

Chỉ cần nghe ngữ khí hắn nói chuyện, liền có thể tưởng tượng ra khuôn mặt cười xấu xa của hắn. Chỉ tiếc rằng Nhâm Viễn hôm nay hình như không có tâm tình đùa giỡn với hắn, tra được chuyến bay và bố trí nhân

viên đội bay hôm nay trên mạng, liền muốn gọi điện cho hắn dặn dò vài chuyện.

Vị phi công trẻ tuổi kia hiển nhiên không có thời gian nói chuyện phiếm, một tay kéo vali loại nhỏ, một tay cầm cốc café, vẹo cả cổ mới miễn cưỡng kẹp được điện thoại bên tai, “Ày, tôi hiện giờ không rảnh tay, chút nữa phải vào kiểm tra sức khỏe rồi, cậu nói ngắn gọn đi.”

“...” Nhâm Viễn tựa trên ban công mà tối hôm qua người nọ hút thuốc, Amsterdam vậy mà cũng có mùa đông, “Cậu ấy có lẽ là ngồi chuyến bay này của cậu trở về.”

Người đang bước nhanh trên đường lớn tại sân bay lười suy nghĩ, “Nói ai cơ?”

“Tôi nói Lạc Kiều Xuyên, cậu từng gặp rồi.”

“Ồ...” Ông Hiểu Thần một phát liền hiểu, cũng không thèm hỏi tình hình, chỉ bình tĩnh nhận lời: “Được rồi, sẽ giúp cậu chú ý. Còn gì nữa không?”

“Cũng không có gì cả, tôi cúp máy đây.”

Ông Hiểu Thần đáp một tiếng cúp điện thoại, trong lòng bất đắc dĩ cười, cái tật lo trước nghĩ sau này của Nhâm Viễn cậu, lúc nào mới có thể sửa đổi?

Cơ trưởng Van đã ngồi vào khoang máy từ trước đó, trực tiếp phụ trách những công tác chuẩn bị cần thiết như kiểm tra bình nhiên liệu cùng phần ngoài máy bay. Ông Hiểu Thần và quan sát viên cùng nhau bước vào trong khoang, đợi cơ trưởng xong liền bắt tay vào thực hiện công việc đã định, bật mở các cơ quan hiển thị tổng hợp, hệ thống chỉ số, kiểm tra mọi thứ đều bình thường. Sau khi chuẩn bị hết thủy đầu vào đó, Ông Hiểu Thần theo chỉ thị của cơ trưởng kết nối với trạm kiểm soát, xin lệnh xuất phát. Nhưng vì lý do thời tiết giông bão nên nhận được thông báo trì hoãn. Tất cả hành khách đã đăng ký xong, cabin cũng đã đóng hết. Máy bay di chuyển về phía sau khoảng 10m, sau đó ngừng lại.

Không ngừng giữ liên lạc với đài quan sát, cơ trưởng kịp thời thông qua hệ thống radio giải thích với hành khách nguyên nhân sự chậm trễ, cũng thông báo rõ ràng tình hình cất cánh và hạ cánh hiện tại.

“Rất xin lỗi, chuyến bay của chúng ta đã bị trì hoãn do thời tiết xấu. Theo số liệu được đưa ra của trung tâm kiểm soát, hiện nay có 49 chiếc máy bay đang chờ hạ cánh, nhưng tin tốt là chúng ta không nằm trong 49 chiếc này. Chuyến bay của chúng ta dự định sau 50 phút nữa thì có thể cất cánh, thời gian chờ đợi ước tính vào khoảng 1 tiếng 10 phút, một lần nữa cảm ơn sự kiên nhẫn chờ đợi của quý khách.”

Nghe xong những lời này của Van, Ông Hiểu Thần ngay sau đó truyền đạt lại bằng tiếng Trung, trong lòng lại cười thầm, không hổ là “bông hoa của KLM” —— lão già Van này cũng đã sắp năm mươi tuổi rồi, vậy mà sức hút chỉ có tăng chứ không giảm, chuyến bay của ông cho đến nay đều chưa từng xảy ra vấn đề gì. Nhớ lại hồi mình còn làm quan sát viên, cũng thường được Van dẫn bay, khi chưa quen biết còn nhầm tưởng ông bắt đầu ngôn tiểu (*), sau này mới phát hiện ra sức hấp dẫn trong tính cách của người đàn ông Hà Lan bị mọi người gọi là “lão già” này. Có nhiều người cũng như vậy, ở bên cạnh lâu mới hiểu hết chỗ đặc biệt

của người đó.

() Bất cầu ngôn tiểu: tính cách nghiêm túc, không tùy tiện nói cười linh tinh.*

Trước khi bay, nhận được tin tức chính xác từ đài quan sát, chuyến đầu tiên đã thuận lợi cất cánh, dự tính sau mười phút nữa thì có thể chạy vào đường băng. Ông Hiếu Thần đi từ khoang điều khiển đến cabin phía trước, tự mình thông báo cho tất cả hành khách, đồng thời yêu cầu tiếp viên kiểm tra lại tình hình chuẩn bị an toàn của hành khách một lần nữa.

Lạc Kiều Xuyên ngồi hàng gần cuối cạnh cửa sổ, thấy Ông Hiếu Thần mặc đồng phục phi công mới phản ứng lại, thì ra là ngồi chuyến bay của anh ta. Dáng vẻ tươi cười của hắn trông rất chuyên nghiệp, trấn an mỗi hành khách chờ đợi đã lâu, giống như người kia vậy. Chỉ tiếc rằng, nụ cười ấm áp kia, đều là cho người khác.

Hơn mười giờ sau, thuận lợi đến nơi.

Mặc dù thành phố này vẫn đang mưa, nhưng lượng mưa lại rất ổn định, Van cười giơ ngón cái với Ông Hiếu Thần đang ngồi bên phải.

Nhìn người bên cạnh khi máy bay dừng lại vội vàng đứng lên lấy hành lý, lại Kiều Xuyên ngồi tại chỗ lại không hề nóng nảy. Rốt cục cũng trở về rồi, đi Australia một chuyến, hai tuần, vậy mà lại lâu như hơn hai tháng, cả thân lẫn tâm đều mệt mỏi.

“Hoan nghênh quý khách lần sau đáp chuyến bay của chúng tôi, tạm biệt.” Tiếp viên hàng không đứng trên đầu cầu thang lưu động lễ phép cúi đầu cảm ơn, Lạc Kiều Xuyên đeo túi, liếc thấy một người đàn ông mang quân hàm ba vạch đứng bên cạnh, chính là phi công chuyến bay lần này Ông Hiếu Thần.

“Thật trùng hợp.” Lúc người này cười rộ lên, luôn khiến người ta nhìn không được muốn nhìn nhiều thêm vài lần. Đôi mắt hơi hơi cong lên, đặc biệt cuốn hút, nhưng lại đẩy về vô tội.

“Chào,” Lạc Kiều Xuyên cười cười, khuôn mặt mệt mỏi không thể nào che giấu, không có tâm trạng dừng lại nói chuyện, “... Anh là cơ trưởng lần này?”

“Tôi cũng muốn cấp bậc của mình sớm thăng lên đây,” Ông Hiếu Thần chỉ chỉ quân hàm trên bộ vest đồng phục của mình, rũ mắt, “Đúng rồi, có lẽ tôi còn ở đây nghỉ ngơi thêm vài ngày... Nếu như không phiền, có thể giới thiệu cho tôi vài chỗ để đi chứ, nhớ gọi cho tôi.”

Tiện tay viết xuống giấy số điện thoại của mình đưa vào tay Lạc Kiều Xuyên, bản lĩnh lôi kéo người khác của hắn chưa bao giờ sợ có ngày dùng hết.

Thời điểm đi ra khỏi sân bay mới chợt cảm thấy lạnh. Gió đêm lẫn với mưa phùn dày đặc ủa tới đập vào mặt.

Lạc Kiều Xuyên trong màn mưa phải nheo mắt lại, ở trạm xe đợi hơn mười phút mới gọi được một chiếc xe trống. Sau đó liền trực tiếp về nhà, ngay cả khí lực tắm rửa cũng không có, tóc ướt nước mưa còn chưa kịp lau khô đã vùi đầu xuống giường.

Thật ra cũng không phải mỗi một đến nông nổi vậy, chỉ là không biết vì sao, chỉ một lòng muốn nghỉ ngơi một giấc cho đã.

Ngủ đến mơ mơ hồ hồ, nghe thấy tiếng mưa bên ngoài dường như càng lúc càng lớn, từng giọt từng giọt đập trên cửa sổ. Giữa lúc mơ màng, hình như lại mơ một giấc mộng ngắn ngủi. Trong mơ tựa như có một con chim mệt mỏi, hao hết sức lực cố bay qua đại dương mênh mông, cuối cùng rơi xuống bãi cát bên bờ, hấp hối.

Ngày hôm đó thời tiết cũng vô cùng âm u, nơi không xa ấy có còn tiếng sóng vỗ bờ.

29. Chương 29

“Tình yêu trên đời này thường phải trải qua rất nhiều lầm lỡ. Trên con đường tìm kiếm một nửa còn lại của chính mình, bạn sẽ gặp được những người rất giống với người kia, bạn cho rằng người đó chính là kỳ tích mà bản thân muốn tìm, nhưng sau đó rồi bạn sẽ hiểu, chung quy vẫn không phải người đó.”

Ngày thứ hai sau khi trở về, Lạc Kiều Xuyên liền đến công ty từ sớm.

Thấy một chiếc xe cũ vừa tương đối quen mắt đỗ lại tại cửa chính, mấy người trong ban nhạc lần lượt cúi người bước vào trong xe. Tề Gia thấy y, liền gọi y một tiếng, “Hey! Đã về rồi?”

“Ừ, chuyến bay đêm qua,” Lạc Kiều Xuyên đi tới bên cạnh xe, khom người chào hỏi người đại diện cùng mấy người còn lại trong xe, lại phát hiện vẫn chưa đủ, “A Sâm đâu?”

“Lên tầng trên lấy giúp thuốc rồi.” Lục Tự Quang vắt chân ngồi cạnh cửa sổ.

“Làm sao vậy?”

A Tề cười trên A Trạch, “Không có việc gì, mắc phải bệnh của mấy cô nàng ốm yếu thôi, viêm mũi.”

“Ôm yếu em gái cậu ấy...” A Trạch bắt mãn oán giận, giọng mũi dày đặc.

Lạc Kiều Xuyên cười cười xoay người, “Tôi lên trước đây, bọn họ đang chờ trong phòng ghi âm.”

“Haiz, lễ trao giải anh cũng đi đi,” Lục Tự Quang vươn mái đầu xám bạc qua, “Đến lúc đó gặp.”

Nói đến mới biết thì ra vài ngày nữa là lễ trao giải âm nhạc, không ngờ chỉ chớp mắt mà đã sắp hết năm rồi. Nhiệt độ trung bình hàng năm của Amsterdam là 6 độ, khiến y hoàn toàn không biết mùa đông đã đến.

Một ngày đã qua, lại cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng, thì ra thân thể vốn đã quen làm việc đến hừng đông, vừa mới đổi múi giờ đã mệt mỏi như vậy. May mà do sắp hết năm nên công việc còn lại cũng không nhiều, kết thúc công việc vào buổi tối rồi gọi điện cho Lê Hân xong liền lái xe đến chỗ cậu.

Đêm nay ở BLEIB có party cực HIGH, Lê Hân đứng dài. Sau khi nhận được điện thoại của Lạc Kiều Xuyên liền hẹn y buổi tối gặp nhau, không ngờ tới người nọ thoải mái đồng ý, “Tôi vừa xong việc, không thì bây giờ đến chỗ cậu luôn nhé?”

Hai tên con trai độc thân lếch thếch ngồi cùng một chỗ giải quyết cơm tối, ngoại trừ ra ngoài ăn, không gì khác chính là đồ ăn nhanh hoặc đồ ăn sẵn. Quả nhiên, Lê Hân từ trong tủ lạnh lấy ra cơm hộp vừa mua ở cửa hàng tiện lợi, chia ra hai đĩa hâm nóng giải quyết qua loa.

Phòng ở rất nhỏ, dây điện dằng dặc cùng các loại thiết bị trong phòng khách giăng mắc đầy đất. Vừa ăn Lê Hân vừa hỏi tình hình BBA ở Australia, Lạc Kiều Xuyên thao thao bất tuyệt kể chuyện, hết nói về Sam Waks lại nói hiện giờ phong trào nhạc điện tử của Luân Đôn cũng vô cùng phát triển... Lê Hân đứng trước bồn nước, qua loa rửa mấy cái đĩa, Lạc Kiều Xuyên thuận tiện lấy một lon đồ uống có ga trong tủ lạnh, đứng cạnh cửa uống.

Bên tai ngoại trừ đề tài chung của hai người, thì chỉ còn lại tiếng nước ào ào từ vòi nước.

Bầu không khí như vậy, bình đạm an nhàn đến kỳ quái. Không phải bạn đời bình thường, cũng không phải chỉ thuần túy là bạn giường, trái lại vậy mà... càng giống như tình nhân. Khi Lạc Kiều Xuyên vừa ý thức được điều này thì tay phải đang cầm lon nước khựng lại giữa không trung. Sự trầm mặc giữa hai người dường như thoáng chốc khiến bầu không khí căng thẳng lên, người đang đưa lưng về phía Lạc Kiều Xuyên rửa bát tựa hồ cũng cảm nhận được sự không thích hợp này, vô ý thức vịn mở vòi nước to hơn.

“... Lạc Kiều Xuyên.” Giữa tiếng nước chảy, Lê Hân cúi đầu gọi một tiếng.

Sống lưng cứng ngắc thẳng tắp đứng cạnh bồn rửa chén, thấy bồn nước sắp tràn cả ra ngoài, rót cục cũng vươn tay qua vịn lại. Cậu xoay người lại, thấy người nọ vẫn còn đứng sau mình, ánh mắt rũ xuống nhìn không rõ tâm trạng, vẻ mặt ngẩn ngơ ấy hiển nhiên là không nghe thấy tiếng gọi kia của mình.

Lạc Kiều Xuyên ném lon nước đã uống hết vào thùng rác, rầu rĩ nói: “Haiz, tôi CMN hình như là... yêu trai thẳng rồi.”

Ngữ khí này thể hiện chính y cũng không dám khẳng định, rõ ràng giống như là bất đắc dĩ, như là buồn khổ, nhưng lại dường như có chút cảm xúc ngọt ngào.

Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ của Lê Hân nhanh chóng thu về, muốn mở miệng cười nhạo y vô dụng và tự rước lấy khổ, thời điểm quay đầu qua quả thực cười khẽ một tiếng, “... Đệch, vậy anh cứ chờ bị ngược đi.

Chín giờ tối tại BLEIB, bắt đầu rục rịch.

Lần đầu tiên Lê Hân biết được cảm giác chìm vào hắc trong bóng tối, lại có thể khiến người ta cảm thấy an toàn đến vậy. Dưới tia sáng mập mờ Lạc Kiều Xuyên đứng bên người cậu, đường nét sườn mặt anh tuấn khiến người ta nhìn không được mà muốn quay lại nhìn. Cậu đột nhiên cảm thấy sự cô đơn của chính mình có chút bi ai, trái tim vốn luôn trống rỗng, vậy nên luôn muốn bắt lấy sự ấm áp mà lấp đầy vào. Cậu không biết loại cảm giác này có phải là yêu hay không, cậu chỉ biết bản thân hiện tại rất cần cái này.

Lạc Kiều Xuyên vừa ngồi xuống không bao lâu thì nhận được một cuộc điện thoại, “A lô, cái gì? Anh đợi chút, chỗ này của tôi ồn quá...”

“Có việc sao?” Gọi đến vào thời gian này, hơn phân nửa chắc là của công ty. Đợi Lạc Kiều Xuyên trở lại quầy bar, Lê Hân thuận miệng hỏi một câu.

“Không phải, là một người bạn thôi, nói một lúc nữa đến đây chơi.”

Lần trước đã tới BLEIB một lần, nhưng lại quên mất địa chỉ. Dù cho đi đến đâu, Ông Hiếu Thần trong phương diện đường xá giao thông đều là một hỏi ba không biết. Từng có người vì thế mà cười nhạo thân phận phi công của hắn, hắn lập tức cau mày đánh trả, “Tôi chỉ cần miễn cảm với lộ tuyến trên không là được rồi.”

Nghe Lạc Kiều Xuyên nói y cũng đang ở BLEIB, còn tưởng rằng hôm nay lại đứng dịp y đứng đài làm DJ. Nhớ lại mấy ngày trước hai lần bay tới Amsterdam, ở sân bay đợi đủ bảy tiếng đồng hồ vậy mà nửa bước cũng không dời. Có lẽ vì lỡ để phí mất tấm vé quý giá đến dự BBA ở Australia, có lẽ do cuộc gọi trước đó của Nhâm Viễn, hoặc có lẽ là bởi sự yêu thích với nhạc điện tử và DJ của chính mình rất nhiều năm, Ông Hiếu Thần không khỏi muốn đến xem một lần, người đàn ông tên Lạc Kiều Xuyên này, đến tốt cùng có chỗ nào đặc biệt.

30. Chương 30

Mỗi người đều có con đường riêng của mình, có cố cường cầu cũng không được gì. Không có chín năm của anh, vẫn có thể sống tiếp như vậy, ngày tháng về sau dù không có anh, thì nhất định vẫn có thể vượt qua được.”

Lạc Kiều Xuyên đứng ở quầy bar bên cạnh sàn nhảy, nhìn những người đang lắc lư thân thể đầy cuồng nhiệt theo âm nhạc của Lê Hân. Hôm nay Lê Hân dường như cũng rất HIGH, chỉ dùng một bài nhạc nhảy của Nga mà nhanh chóng làm nổ tung cả sàn nhảy, ngay sau đó lại tiếp tục một bản HOUSE (*) vô cùng tự nhiên không chút tỳ vết. Cậu đeo headphone đứng ở trên đài chơi nhạc vô cùng hưng trí, liên tiếp vài bản HOUSE tiết tấu mạnh mẽ, nửa chừng bị lỡ mất một nhịp cũng không chút để ý, chỉ biết giơ hai tay lên

đánh theo nhịp, những người bên dưới lắc lư đầu, cuồng nhiệt đong đưa theo tiết tấu của Lê Hân, hô to O lei lei, o la la.

() House: là một thể loại nhạc mang tính chất sôi động, huyền bí kì ảo, bởi những âm thanh đặc trưng trống và bass dồn dập. House chứa đựng những cảm xúc sâu lắng, hoang đường, u ám... Trong tất cả các hình thức của nhạc nhảy điện tử, có thể nói rằng nhạc House có truyền thống phong phú nhất về các DJ màu mè và các CLB huyền thoại. (tóm lại là loại nhạc mạnh hay thấy trong bar hay vũ trường ý)*

Không khí phấn khích như vậy, Ông Hiếu Thần thiếu chút nữa bỏ qua mất.

Lạc Kiều Xuyên đang nhìn Lê Hân trên đài ra sức chơi nhạc, đường đường cơ phó của KLM đã đến cửa chính của BLEIB, chen đến ngồi xuống bên cạnh Lạc Kiều Xuyên.

“Hey!” Ngay cả chào hỏi cũng phải la lên.

Lạc Kiều Xuyên quay đầu liền thấy ý cười thâm tàng bất lộ trong mắt Ông Hiếu Thần, “—— này, gọi đồ uống a.”

Hắn giơ tay lên ra hiệu cho nhân viên quầy bar, “Giống với anh này.” Ông Hiếu Thần liếc nhìn người trên đài, trong hoàn cảnh âm ỉ xung quanh tiến đến bên tai Lạc Kiều Xuyên la lên, “Còn tưởng rằng đêm nay là anh làm DJ.”

“Bạn tôi!” Lạc Kiều Xuyên cười, tay phải cầm ly rượu chỉ chỉ Lê Hân trên đài.

“... Bạn trai?” Ý cười trong mắt hắn tràn đầy giảo hoạt, trong vui đùa rất có chút vị đạo thâm dò.

Tuy rằng làm DJ sẽ gặp rất nhiều người tiến đến bắt chuyện gặp dịp thì chơi đó là không thể tránh được, nhưng gần đây hưng trí của Lạc Kiều Xuyên hoàn toàn không có, luôn dứt khoát dập tắt mọi khả năng có thể xuất hiện, bớt lo bớt mệt, “Không phải, tôi có bạn (*) rồi.”

() từ “bạn” này trong “bạn lũ, bạn đời, người yêu”...*

Sau khi nhét một bản nhạc điện tử theo danh sách các bài nhạc đã chọn ra từ trước vào máy, Lê Hân liền nhảy luôn trên đài DJ. Kèm theo đó là tiếng huýt sáo cùng tiếng hoan hô của những người tham gia party bên dưới, trong tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, mọi người cùng thể nghiệm cách sống về đêm thời thượng nhất của thành phố này. Tiết tấu nhanh mạnh như hòa cùng nhịp tim đập của mỗi người, trong sự nồng nhiệt và kích tình, tiêu hao hết thể lực cùng những gánh nặng, cam tâm sa vào bóng đêm.

Lạc Kiều Xuyên cười nhìn hai cô gái trẻ trên đài DJ đang dính sát vào người Lê Hân nhảy vô cùng nóng bỏng, trong nháy mắt nhiệt độ ở đây lại tăng lên vài độ.

“Không chơi sao?” Chuyển qua hỏi Ông Hiếu Thần bên cạnh, đã thấy hẩn ngơ ngác nhìn mấy người phía trên đài DJ, như là nhất thời trầm mê vào đó. Bắt chuyện không cần quá nhiều lần, rada của đồng loại với nhau cũng đủ để hai người hiểu nhau mà không cần nói ra. Lạc Kiều Xuyên uống một ngụm rượu trong ly, cũng liếc sang Lê Hân đang rất HIGH trên sân khấu. Cậu mặc một T-shirt màu đen kiểu dáng bình thường, lúc giơ tay đong đưa thân thể ngẫu nhiên sẽ lộ ra thắt lưng gầy yếu.

Cậu dường như rất thích màu đen, màu da lại rất trắng, cộng thêm khung xương nhỏ, mặc màu đen vào cả người liền có vẻ càng thêm gầy. Lạc Kiều Xuyên nhất thời thất thần, nhớ lại hồi mới biết Lê Hân, khi đó cậu cũng là mặc một cái T-shirt màu đen, đứng ở phía dưới nhìn mình chơi đĩa, sau đó chính là những ái muội và câu dẫn quen thuộc, anh tình tôi nguyện, ban đầu Lạc Kiều Xuyên không khỏi kinh thán chép miệng, “... MN, lúc cười lên là một khuôn mặt ngây thơ, vừa mở miệng lại toàn nói những lời hạ lưu...”

Những tình dục sâu kín phải dựa vào phóng túng mới có thể phát tiết kia, bây giờ hồi tưởng lại lại đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Nếu như không phải bởi vì yêu người kia... Lạc Kiều Xuyên nhắm mắt lại.

2h sáng, Lạc Kiều Xuyên thuận theo tự nhiên giới thiệu hai người với nhau.

“Đây là Ông Hiếu Thần, cơ phó của hãng hàng không Hà Lan... Đây là Lê Hân, bạn của tôi, DJ ở đây.”

“Chào cậu.”

Đúng lúc Lê Hân kết thúc một hồi cuồng nhiệt lại đây thì người kia liền giơ tay ra chào hỏi, nhất thời có chút ngây ngẩn.

Lạc Kiều Xuyên nhìn vẻ mặt cổ quái của cậu, nói đùa: “Sao vậy, quen à?”

“... Không phải! Không quen a, ” Lê Hân nghiêng đầu, xấu hổ vì sự thất thần vừa rồi của mình, nắm lấy bàn tay Ông Hiếu Thần đang vươn ra, “Hey, xin chào...”

Rõ ràng là hoàn cảnh lúc hừng đông, nhưng lại trịnh trọng bắt tay chào hỏi, Lạc Kiều Xuyên vừa định làm dịu đi bầu không khí tế nhị này, vị cơ phó bên cạnh đã lớn tiếng: “Vừa rồi cậu ở trên đài rất ngẫu a.”

“... Vậy sao? Cảm ơn.”

“The Artful Dodger (*) tôi cũng rất thích, vĩnh viễn đều không lỗi thời, đáng tiếc hiện tại rất ít DJ có thể hiểu và thưởng thức được những ca khúc kinh điển này.”

() The Artful Dodger: một ban nhạc của Anh, chuyên chơi thể loại nhạc điện tử, DJ... từ những năm 1997*

“...” Lê Hân đại khái không ngờ tới người đàn ông đối diện cũng hiểu rõ nhạc điện tử như vậy, ậm ừ có ệ: “... Ha ha, không ngờ anh cũng hiểu rất rõ những thứ này.”

Cái gì gọi là lao theo sự yêu thích của người khác, Ông Hiểu Thần tuyệt đối vô cùng hiểu rõ. Liền ví dụ như bạn yêu một người thích hút Marlboro, mặc dù bạn không biết hút thuốc, thì cũng sẽ ngậm Marlboro lắc lư trước mặt hắn. Nếu như trong khoảng khắc ngửi thấy mùi thuốc bạn có thể miễn cảm phân biệt ra Marlboro, tự nhiên liền càng không cần phải nói.

Bản mix vừa nãy của Lê Hân chẳng qua chỉ là dùng đến một khúc The Artful Dodger, hướng hồ bởi vì nhịp trống không nổi trội, LOOP (*) vẫn rất rõ rệt, cho nên vẫn chưa đủ âm lượng, âm trầm hạ xuống tận cùng khoảng 60, miễn cưỡng chỉ đủ cho bên dưới nghe thấy. Nhưng Ông Hiểu Thần trái lại có thể chuẩn xác phân biệt với những ca khúc khác, còn nói rõ ràng rành mạch, trong ánh mắt thâm thúy giấu không được rất nhiều ám chỉ. Lạc Kiều Xuyên thăm thán phục, xem ra người này nhất định cũng là khách quen của quán bar, với lại... hơn phân nửa càng là một tay giỏi tán tỉnh.

() Loop: Kết hợp một cách ngẫu nhiên các đoạn nhạc nhưng có chu kỳ về thời gian (lặp đi lặp lại)*

Lạc Kiều Xuyên nhìn vị phi công này, không khỏi muốn than thở, thật đúng là mỗi người đều có cách sống của riêng mình.

Y không cần người khác hiểu rõ giấc mộng của mình, cũng không cần người khác cùng chia sẻ thói quen chung với mình, không cần phải nhượng bộ, cũng không muốn phải nhân nhượng, càng không cần bao nhiêu dũng cảm. Còn tưởng rằng đó chính là tình yêu tự do nhất mà bản thân có thể trao ra, thế nhưng với người kia, muốn hạ quyết tâm ở bên mình, lại phải cố lấy dũng khí lớn nhất.

Đợi không được, chính là số phận, y sẽ không khổ sở đuổi theo nữa.

Không có chín năm của anh, vẫn có thể sống tiếp như vậy, ngày tháng về sau dù không có anh, thì nhất định vẫn có thể vượt qua được.

31. Chương 31

“Khoảng cách giữa tôi và cậu há chỉ là mấy ngàn mấy vạn mét núi sông cách trở, mà là cả quãng thời gian, cả một thế giới.”

Cuối năm, Am-xtéc-đam rốt cục cũng bắt đầu lạnh lạnh. Bầu trời vẫn cứ u ám, tìm không thấy một đụn mây.

Nhâm Viễn đứng ở trên sân thượng, nhìn bầu trời nơi đây vậy mà cũng hiu quạnh như thế, trời bắt đầu mưa nhỏ. Anh đột nhiên rất tò mò, không biết tiết trời bên kia, là âm u hay quang đãng, hay là nhiều mây. Đã là lần thứ mấy rồi? —— từ sau buổi sáng sớm hôm đó y rời đi.

Cuối mỗi năm, các bộ phận hậu cần mặt đất của KLM đều không thể thiếu một màn tụ họp, Nhâm Viễn vốn chỉ muốn có một cuối tuần yên bình, nhưng lại bị mẹ kiên quyết kêu đi party, nguyên nhân không ngoài là năm nay vị họ Hứa nào đó thuộc cấp cao của KLM cũng sẽ xuất hiện, đương nhiên là đi cùng với con gái của ông ấy. So với bộ dáng trợn mắt ép buộc như mọi khi của mẹ, thì cha Wart rõ ràng đã chơi một chiêu cao hơn, ông bình tĩnh nằm trên sô-pha xem trận vòng bảng của Giải vô địch bóng đá Hà Lan đang được chiếu trực tiếp, lại không quên vẫy tay với con trai: “Đi đi, cơ hội hiếm có đó.”

... Cơ hội dao sắc chặt đay rối này, quả thực là hiếm có.

Giữa quảng trường Dam (1) có nghệ nhân đường phố đang biểu diễn, cô gái có khuôn mặt cùng mang nét của người châu Á nhìn qua rất hoạt bát mà không mất đi vẻ trưởng thành. Sau một khúc diễn tấu của đàn ác-cooc-đê-ông, cô bỏ vào hộp đàn của nghệ sĩ đường phố vài đồng tiền xu, xoay người cười bình luận về nhạc khúc đầy quen thuộc vừa rồi.

Người có lòng, đương nhiên là biết người đàn ông phía sau vẫn chưa nghiêm túc nghe được cái gì. Trong những lúc như vậy, từ phản ứng không nóng không lạnh của Nhâm Viễn cũng có thể đoán được sơ sơ tâm tư của anh. Sau khi mời Nhâm Viễn cùng cô đi ăn mì Ý, hai người liền đi bộ đến quảng trường trung tâm.

“Anh từng nghe qua câu chuyện về vạch kẻ đường dành cho người đi bộ chưa?” Bước đi của Hứa Huệ vẫn bình ổn, không nhanh không chậm đi ở phía trước cách Nhâm Viễn ba bước, “Nó luôn hi vọng những người đi tới trước mặt nó có thể thỉnh thoảng sẽ vì nó mà dừng lại, nhưng lại phát hiện ra sau khi đèn xanh trước mặt sáng lên, tất cả mọi người đều sẽ nâng chân bước đi. Ban đầu, đều chỉ là đi ngang qua, không có ai là thật sự dừng lại. Khi ta đứng trước vạch kẻ, hơn nữa còn quyết định sẽ vì nó mà dừng lại, nhưng lại phát giác bản thân không ngừng bị đám người đang đi về phía trước xô đẩy, cuối cùng chỉ có thể đi tới đầu bên kia... Có lẽ là lực chân không đủ chắc, không đủ nặng, cho nên mới không thể lưu lại dấu vết nào cho nó ở đó.”

Nghe hiểu được ví dụ chứa đựng ý tứ hàm xúc rõ ràng này của cô, anh thở mạnh ra một hơi nặng nề.

“Thật ra, tôi rất hiểu, ” người đi ở phía trước dường như đang mơ hồ cười, sau đó dừng lại bước chân cười hỏi anh: “... Tôi chỉ rất hiểu kỳ, mình rốt cục đã bại bởi người như thế nào?”

Tất cả dường như vào trước khi anh mở miệng, đã sớm được hiểu rõ hoàn toàn.

Thế nhưng, đến tốt cùng là thế nào người? Nhâm Viễn nhất thời trả lời không được, người đó bên cạnh rõ ràng vẫn chưa xuất hiện, nhưng trong đầu trái lại hiện ra gương mặt người kia.

Hứa Huệ vẫn không ngừng lại, tiếp tục đi vòng quanh quảng trường Dam, dường như là muốn kể ra hết những câu chuyện mà mình biết, “Vậy thì lại nói cho anh nghe một câu chuyện của chú cừu nhé... Có đôi khi tôi luôn nghĩ, con người thật sự là loài động vật rất kỳ quái, vào mùa đông lạnh giá, bọn họ lấy đi lớp bông trên người cừu, nhưng vào ngày hè nóng bức, lại chẳng ai quan tâm đến thân thể mồ hôi đầm đìa của cừu. Bản tính của con cừu, luôn có sự ảm áp từ tận trong máu đang không ngừng chảy, thế cho nên tất cả

mọi người đều có thói quen quên đi những tình tự khác của nó. Trong thân thể mỗi một con cừu, đều chứa đầy những tình yêu thương ấm áp, chúng nó thường ôn thuận không phát ra thanh âm... Nếu như lần này, đổi thành anh tới làm cừu, tôi hi vọng người mà anh tìm thấy, sẽ không tàn nhẫn như vậy.”

Lời nói hiểu lầm vẫn chưa kịp được giải thích, cô cũng đã dừng lại trước mặt Nhâm Viễn, vươn tay nhẹ ôm lấy anh, càng như là một loại từ biệt, “Kỳ thực, là tới để chào tạm biệt. Công việc hậu cần mặt đất đã từ chức rồi, tháng sau tôi sẽ bay đến Luân Đôn, qua bên đó học tiếp... Cảm ơn món mì Ý tối nay, tay nghề của nhà hàng đó tốt hơn trình độ mèo cào của tôi nhiều.”

Cuối cùng còn có một cái chạm má theo đúng lễ nghi, việc làm đầy trịnh trọng thể này thậm chí khiến người ta cảm giác không thoải mái. Nhâm Viễn nhìn vào gò má đang kề sát này, đột nhiên nghĩ đến một cái động chạm vi diệu như vậy đã xảy ra vào tối hôm đó.

Cả người nằm thẳng trên giường trong đêm tối uể oải không còn chút sức lực nào, nhưng đầu óc chẳng hiểu sao lại vô cùng tỉnh táo.

Vươn tay cầm lấy điện thoại trên chiếc tủ thấp, dự đoán sự chênh lệch thời gian xong liền ấn số gọi điện sang bên số kia.

Vị cơ phó đầu kia hôm nay dường như đặc biệt trầm mặc, sau khi an tĩnh nghe Nhâm Viễn nói xong câu chuyện về vạch kẻ đường và chú cừu, mới nhẹ giọng cười cười, “Kết cục như vậy không phải rất tốt sao, cậu rốt cục đang sa sút cái gì chứ?”

“...” Anh mở to mắt trong căn phòng tối đen, có cảm giác trần nhà ở cách mình một khoảng không rất xa xôi, anh nói không rõ nguyên nhân, chỉ cảm thấy mình hình như chính là cái người tàn nhẫn cắt mất lớp lông cừu trong câu chuyện kia, “Cậu quay về chuyến bay số bao nhiêu?... Y, thế nào?” So sánh với mình, người kia tuy rằng thường xuyên không đứng đắn, nhưng lại càng giống cừu hơn mình rất nhiều.

“Cậu khỏi lo đi, người ta rất khỏe, “... Chỉ ít còn biết tụ tập với bạn bè a, “Tôi, có thể sẽ quay lại muộn chút.”

“Cái gì?” Hình như là bị ngữ khí hiểm khi nghiêm túc của hắn dọa đến, Nhâm Viễn không thể tin hỏi ngược lại một câu.

“Đơn xin nghỉ hôm nay tôi vừa gửi fax qua cho sân bay rồi, buổi chiều lại gọi sang bên đó rồi. Nếu như có thể, tôi nghĩ có lẽ năm sau mới trở về.”

Rõ ràng rất ghét mùa đông ẩm ướt lạnh lẽo bên đó, bây giờ lại nói ngay cả năm mới cũng không quay về. Nhâm Viễn không hiểu, “Cậu đang làm trò gì thế?... Này! Đã nói là cậu đừng có ra tay với y rồi đấy!?”

Người đàn ông bên đầu này cúi đầu cười một tiếng, dường như bất đắc dĩ, “Xin cậu, không có hứng thú với người của cậu được chưa.”

“ ... ”

“Nhâm Viễn...” Thanh âm Ông Hiểu Thần ngay đó đột nhiên vô cùng thanh lãnh (*trong trẻo nhưng lạnh lùng*) trong bóng đêm, Nhâm Viễn khó mà tưởng tượng hẳn đang dùng biểu cảm như thế nào để kể ra chuyện này, “Tôi cứ nghĩ rằng tôi và cậu ấy sẽ không gặp lại nữa... Tôi thật sự không nghĩ tới.”

Nhâm Viễn ngừng lại không lâu, chợt hiểu ra ý của Ông Hiểu Thần.

“... Cậu ấy vẫn còn nhớ tôi, chúng tôi đều không quên.”

32. Chương 32

“Những thứ bản thân không chiếm được, nhưng người khác lại đều có, nói không ghen tị thì thật giả dối.”

Lê Hân ngủ cả một ngày, ánh nắng rực rỡ ban ngày xuyên qua tấm rèm cửa sổ rất dày chiếu vào phòng ngủ, cánh tay trái vắt ngang trên mắt lại tạo thành ảo giác vẫn là ban đêm. Hộp thuốc trên bàn dề lên một tấm vé mời VIP tham gia party cực hot cuối năm của giới DJ “BLUES NIGHT GIGS”, thời gian là mười giờ đêm mai, địa điểm tại quán bar trung tâm tên S-MITH.

Đêm đó sau khi tan cuộc ở BLEIB, Lạc Kiều Xuyên tay kẹp thuốc ném tấm vé cho Lê Hân, “Hôm đó tôi phải đến tham gia lễ trao giải. Đi xem chút đi, nghe nói rất vui đó.” Y híp mắt cười, nói vé rất khó kiếm, đừng lãng phí.

Lê Hân cúi đầu nhìn tờ vé một cái —S-MITH. Cậu đã từng say một đêm ở đó.

“F*ck, ” Lê Hân cúi đầu mắng một tiếng, cánh tay lệch ra để lộ vùng lông mày đang nhú chặt. Từ trên giường ngồi dậy, bỏ qua tấm vé mời mò thuốc hút. Cũng không biết thế nào, lại bắt đầu nghĩ đến Ông Hiểu Thần đêm đó.

Giống như hai người lần đầu gặp mặt, xa lạ đến mức phải bắt tay chào hỏi, sau đó lại nói một câu “Rất vui được quen anh”.

Còn muốn vô tư thoải mái coi hẳn chỉ là một người bình thường trong rất nhiều đối tượng tình một đêm, nhưng vào lúc bị hỏi có phải đã sớm đã quen biết với hẳn không, hoang mang nóng lòng rũ bỏ quan hệ. Người đứng đối diện mình, vẫn cười bình thản như vậy, vô cùng phối hợp tiếp tục diễn cái tiết mục cười này. Khi người đó cố tình nhắc tới The Artful Dodger, cậu cũng chỉ có thể trào phúng có lẽ.

“Đã lâu không gặp.” Nhân cơ hội Lạc Kiều Xuyên không ở đó, Ông Hiểu Thần rốt cục đã hỏi ra.

Đi tới bên cạnh Lê Hân, nhìn cậu lập tức dịch sang bên trái một đoạn, “Gần đây thế nào?” Vừa nói ra, trong lòng liền tự khinh thường bản thân, hóa ra không biết cách mở miệng đã đến nông nỗi này.

“Nhờ phúc của anh, tôi rất tốt.”

“ ... ”

Lê Hân không khỏi nhăn mày, rượu trong ly không ngừng nuốt xuống cổ họng, chỉ còn vị giác nóng rát.

“Lê Hân —— “

Nghe thấy Ông Hiểu Thần dùng thanh âm quen thuộc mà lại xa lạ gọi tên mình, những chuyện nhỏ lẻ trong trí nhớ dường như ngay lập tức bị đánh thức toàn bộ. Có lẽ là bởi vì phần nộ, cậu đặt ly rượu trong tay xuống thậm chí còn không khống chế được lực cho thỏa đáng, “Được rồi, tôi không muốn nghe.”

“Thật ra...” Người đàn ông kia vốn còn muốn muốn nói gì đó, nhưng lại bởi vì Lạc Kiều Xuyên quay lại mà không thể không im lặng.

CMN đúng là gặp quỷ! Người tựa ở đầu giường dùng sức dúi tàn thuốc vào trong gạt tàn.

Con người đều là bị lừa dối mà thông minh. Ăn một vỏ, khôn hơn một lần. Chuyện ngu xuẩn cải tạo trai thẳng, cảm thiên động địa thế này, Lê Hân cậu đã sớm xin thẻ không có lần thứ hai, càng huống chi vấp vã trên cùng một người lần thứ hai.

Lạc Kiều Xuyên bởi vì thời gian không cho phép nên chỉ đành bất đắc dĩ bỏ qua BLUES NIGHT GIGS, vốn vẫn còn vì không được xem trực tiếp mà hối hận, nhưng khi y ngồi ở bên dưới, nghe thấy cái tên Đảo được công bố nhận giải, những tràng pháo tay đinh tai nhức óc và tiếng hét chói tai bao phủ hoàn toàn lấy y, hội trường ồn ào khiến y không kịp nghĩ tiếp đến đêm diễn ở S-MITH nữa. Y nghe thấy fan hô to tên của từng thành viên, nhìn bốn người bọn họ đứng lên chào hỏi các khán giả trên lầu hai, sau đó từng người đi lên sân khấu nhận giải.

Màn hình lớn hai bên sân khấu cực rộng đúng lúc chiếu ra một góc quay đặc tả khiến nơi đây nhất thời lại phát ra những tiếng hét và tiếng vỗ tay liên tiếp không ngừng, Lạc Kiều Xuyên trông thấy cũng nhin không được mỉm cười. Người đàn ông được đặc tả trong màn ảnh ngồi ở hàng ghế VIP phía trước cách chỗ mình không xa. Cùng là một mái tóc màu xám bạc, chói mắt giống như tỏa sáng.

Cố An Khang mặc bộ âu phục thâm sắc được thiết kế vô cùng vừa vặn, lúc vỗ tay trên mặt luôn mang theo nụ cười.

Dưới ngọn đèn nhấp nháy lấp lánh, ban nhạc biểu diễn một loại các ca khúc rất được yêu thích. Khi bản nhạc cuối cùng To my last lover kết thúc, Lục Tự Quang trên sân khấu chậm rãi mở mắt ra, đối mặt với ngàn vạn người bên dưới, cậu chỉ nhìn hần.

Lâu hai có fan kích động thậm chí cùng nhau bắt đầu hô tên Cố An Khang, Lạc Kiều Xuyên thấy người đàn ông ngồi ngay ngắn phía trước hơi nâng tay phải lên, dành cho tình nhân một cái hôn gió, khiến cho cái tên đang đối diện với mấy vạn khán giả cũng chưa từng luống cuống cong mắt cười, mang theo chút xấu hổ.

Sau khi Đảo diễn xong, Lạc Kiều Xuyên nhân lúc có điện thoại, từ trong hội trường chạy ra.

Bên ngoài rất lạnh, tay cầm điện thoại cũng sắp bị cứng đến cứng ngắc trong gió.

Dãy số xa lạ này gọi tới ba cuộc điện thoại, sau khi được thông báo là số mới của anh bạn cũ Quý Vĩ Kỳ, Lạc Kiều Xuyên hút mạnh hai hơi Lam Bát, mĩa mai những chờ mong không đâu vào đâu của mình.

Hôn lễ được quyết định vào hai tuần sau, vì thế liền gọi điện thoại mời bạn cũ đến dự lễ.

Lạc Kiều Xuyên ngậm thuốc, trêu ghẹo Quý Vĩ Kỳ: “F*ck, thật sự kết hôn à? Dạng như cậu á?” Nghĩ thầm những chuyện ăn mừng gần đây thật đúng là không ít.

Sau khi cúp máy, cũng là lúc hút hết một điếu thuốc. Lúc ngậm lấy điếu thứ hai, lại phát hiện bật lửa không sao bật được lửa lên.

Y thấy cửa bên thoáng có bóng người, dựa vào trước một chiếc xe rất quen, cổ áo gió màu đen dựng thẳng lên thay hần che chắn gió lạnh. Người đó cũng lấy thuốc ra hút, khói thuốc bốc lên rất nhanh trong đêm tối. Đường như cũng cảm thấy lạnh, nên hơi nhảy lên đợi người.

Lạc Kiều Xuyên đi qua xin tý lửa, “Ban nhạc sau hai năm cuối cùng đã giành được giải thưởng lớn, người yêu thân mật tranh thủ tặng một nụ hôn gió —— tiêu đề báo chí ngày mai rất có thể sẽ viết vậy nhỉ.”

Tuy rằng chưa từng chính thức quen biết lẫn nhau, nhưng bởi liên quan đến công tác, thường đi cùng Lục Tự Quang. Tồn tại của người này, Cố An Khang sao lại không biết.

Người đàn ông tóc xám bạc nghe tiếng ngẩng đầu, sau khi ném bật lửa qua thản nhiên cười: “Thích viết như thế nào thì cứ việc viết thế, lão tử không hề gì a.”

Lạc Kiều Xuyên tựa trước xe An Khang cũng im lặng một lúc. Hai người đàn ông cứ trầm mặc như vậy hút thuốc, mang theo tâm tình rõ ràng bất đồng.

Có lẽ là rất lạnh, Lạc Kiều Xuyên rút cổ lại vút mẩu Lam Bát còn thừa xuống đất, nhấc chân dùng đế giày nghiền tắt.

Y cười với An Khang, nóng nảy nói: “Vào đây.”

Có người yêu đương, có người kết hôn.

Những thứ mình không chiếm được, nhưng người khác lại đều có, nói không ghen tị thì thật giả dối.

33. Chương 33

“Cả linh hồn của tôi sục sôi như vậy, bởi vì yêu người.”

Cuộc sống của người đã “lấy mất bộ lông cừu” gần đây lâm vào những sự hỗn loạn không thể không chế.

Trên chuyến bay bay đến Copenhagen, Nhâm Viễn làm những công việc theo thông lệ trước khi cất cánh sẽ kiểm tra dây an toàn của mỗi một vị hành khách. Đi trên lối đi nhỏ thật dài, lúc bước qua hành khách ngồi ở hàng 37 ghế C, cuối cùng lại bởi vì người ấy có điểm giống ai đó mà nhìn không được quay đầu lại nhìn vài lần. Chuyến bay đường ngắn từ Hà Lan đến Đan Mạch, rất ít khi nhìn thấy một khuôn mặt Châu Á bắt mắt như vậy.

Người đàn ông này hai tay thả lỏng đan vào nhau đợi máy bay cất cánh chú ý tới Nhâm Viễn nhiều lần nhìn lại, dùng tiếng Trung thành thạo cười hỏi: “Anh cũng là người Trung Quốc sao?”

Lúc nói chuyện phiếm vài câu sẽ thấy, khi hần mỉm cười có thể thấy cả lúm đồng tiền, ánh mắt có chút giống người kia, khi nói chuyện đôi môi khép lại tựa hồ rất mỏng.

Nhâm Viễn nhìn hần, nhưng lại nhớ tới dáng vẻ người kia khi cười lên, dường như không có lúm đồng tiền rõ ràng, thế nhưng cũng rất bắt mắt. Nhưng trong trí nhớ, nét cười của y dường như cách giờ phút này quá xa. Đến tốt cùng là như thế nào? Thật muốn lại đi đến trước mặt y nhìn một cái. Còn có đôi môi trên khoảng sân lúc hừng đông, đã từng hôn anh.

Thời gian dừng ở Copenhagen không lâu lắm, chỉ mấy tiếng đồng hồ mà thôi. Sau đó lập tức lại lên máy bay quay về Am-xtéc-đam.

Ngồi đợi trong phòng nghỉ đến khó chịu, Nhâm Viễn đi trên đại sảnh chờ của sân bay Copenhagen, đột nhiên nhớ tới mình cũng từng đứng ở chỗ này, cổ vũ một cậu trai hai mươi tuổi, anh nói nếu như cảm thấy đáng giá, vậy thì đi đi, nam tử hán đại trượng phu, đừng khóc.

Thằng nhóc Tôn Vũ Tân kia trước đó thỉnh thoảng cũng gửi tin nhắn cho anh, bay đến Thụy Điển, lúc an toàn về nước đều biết báo cho anh một tiếng bình an. Giờ đây đã về nước một thời gian rồi, nhưng lại không thấy tin tức, không biết cậu ta hiện tại sống thế nào, cùng người kia... ra sao.

Nghĩ tới đây, Nhâm Viễn thở dài, bỗng nhiên nghĩ những dũng khí lúc mình đi cổ vũ cho người khác sao đến lúc này lại không biết đi đâu hết rồi?

Những tâm tình kỳ quái dây dưa vướng mắc không ngừng dưới đáy lòng này, làm mấy ngày nay Nhâm Viễn lâm vào một trạng thái rất khó hiểu. Nếu như thằng cha Ông Hiểu Thần kia ở đây, e rằng sẽ lộ ra vẻ mặt xem thường cười nhạo anh có phải bước vào thời mãn kinh rồi hay không mất.

Bay trở về Am-xtéc-đam không bao lâu, liền có số điện thoại từ nước ngoài gọi vào điện thoại Nhâm Viễn.

Khi đó anh đang xem lịch bay của mình, nghi hoặc nhìn dãy số hiện trên màn hình, cuối cùng vẫn nghe máy.

Biết được là anh bạn học cũ Quý Vĩ Kỳ gọi đường dài tới, ít nhiều có chút kinh hỉ. Mà vào giây phút nghe thấy tin tức kết hôn, Nhâm Viễn vội vàng chúc mừng, ánh mắt theo bản năng quét đến lịch trình công tác bị sắp xếp dày đặc của mình vào hai tuần sau.

Đồng nghiệp mặc chế phục tương tự đi qua đi lại bên cạnh, cũng không ai chú ý tới tâm tình lúc này của anh.

Phần lớn mọi người thấy, đều chỉ là Nhâm Viễn vẫn luôn tươi cười, trước khi ngắt điện thoại lưu loát đưa ra hứa hẹn: “Cậu kết hôn là việc lớn, sao cũng không dám sơ suất... 11 tiếng đồng hồ cũng bay về thăm cậu a! Ừm, nhất định.” Tuy là nói như vậy, nhưng lại có một tâm tư khác.

Anh nghĩ đến câu chuyện ngụ ngôn về loài cừu của Hứa Huệ ở quảng trường; nghĩ đến Tôn Vũ Tân ở sân bay Copenhagen quyết tâm ngoan cố nói tuyệt đối sẽ không hối hận; nghĩ đến người kia đã hỏi mình “ *Tôi đợi cậu cả đêm ở Saint Ricardo, vì sao cậu không đến?*”, nghĩ đến lời y nói sát bên tai, nếu chán ghét y, y sẽ từ bỏ.

Anh đột nhiên nhận ra chuyện mình cố gắng dùng những suy nghĩ không phân biệt lớn nhỏ đi cân nhắc tình cảm của bản thân là một việc buồn cười cỡ nào. Nếu dựa vào lý trí là có thể nghĩ được rõ ràng, nghĩ được thông suốt, vậy trên đời sẽ không có nhiều đôi tình nhân lỡ mất nhau như vậy, cũng sẽ không có nhiều tình cảm cho đi nhưng không được hồi đáp như vậy.

Lúc đầu nói không có tương lai, chẳng qua là bởi vì bản thân không dám bước ra đi thực hiện. Phần thân trọng này của mình, nói cho cùng lại chỉ là bởi nhu nhược bảo thủ tìm cớ mà thôi.

Gần như không dành ra được thời gian để bay về, cuối năm lại đúng lúc là mùa đông khách, tìm người đổi ca cũng không được. Nhâm Viễn cuối cùng bất đắc dĩ đành đến phòng nhân sự, đơn giản xin nghỉ phép.

Sau khi đã lo liệu xong xuôi, anh gọi một cú điện đường dài cho Ông Hiểu Thần.

Phỏng đoán tình hình của hắn gần đây nhất định tốt đến mức không biết đã chạy đi đâu, điện thoại gọi đi nửa ngày rốt cục mới thấy gọi lại.

Người đàn ông bên đầu kia rầu rĩ trêu đùa mình, “Cái gì gọi là âm soa dương thác (*hiếu lằm liên miên*) thiên ý trêu người, bây giờ coi như tôi ăn đủ rồi... Nhưng CMN tôi thật sự không cam lòng. Tình cảm của hai người lúc đó là đúng, tôi và cậu ấy cũng không nhận lỗi, nếu như không có hiểu lầm này, có lẽ chúng tôi vẫn đang ở bên nhau. Chân tướng là trò đùa...”

Nhâm Viễn nghe đứt quãng được một ít, nghĩ thầm trong nhiều năm như vậy, vẫn chưa thấy ai khiến Ông Hiếu Thần thâm tình như thế.

Thời gian mấy năm trong mắt cũng chẳng là cái gì, luôn không thiếu những người nam có nữ có đau khổ chờ hắn hai ba năm, nhưng hắn cũng chưa từng một lần nghiêm túc như bây giờ, sự hối hận không kịp này, thật sự rất xúc động.

Loại cảm giác này, thật giống như bạn nghĩ đến việc nếu như lại tiếp tục bỏ qua người kia, cả đời này có lẽ đều sẽ vì thế mà hối hận.

“Cậu có cần ủ rũ như thế hay không a?” Nhâm Viễn lúc này chó chê mèo lắm lông nói với người bên đầu kia, “Aiz, nếu như quá cô đơn, đợi tôi qua đó cùng cậu trải qua năm mới được chưa.”

Ông Hiếu Thần đang kỳ quái tháng này anh dày đặc bay đường dài, chợt nghe thấy Nhâm Viễn dường như rất nhẹ nhàng buông quơ nói: “Tôi đã đặt vé máy bay ba ngày sau rồi.”

Chú thích : “Cả linh hồn của tôi sục sôi như vậy, là bởi yêu người.” —— ca từ trong Vì người vô điều kiện

34. Chương 34

“Nhất biệt lưỡng khoan, các sinh hoan hỉ (). Lời này không phải giả, nhưng lúc này lại không thể thích hợp. Thứ như duyên phận, tuy rằng chỉ là ngẫu nhiên, nhưng ít nhiều y vẫn tin.”*

() câu này được rút ra từ “Thỏa thuận phóng thê” của người thời Đường (thời Đường gọi ly hôn là để “phóng thê” = trả tự do cho người vợ). Câu này có nghĩa là: sau khi biệt ly, chỉ mong cả hai ta đều sẽ có được một cuộc sống tự do thoải mái, mỗi người đều sẽ có vui vẻ hạnh phúc của riêng mình.*

Khi Nhâm Viễn tự bỏ tiền túi, đúng giờ lên máy bay của hãng mình bay đến sân bay, Ông Hiếu Thần liền nghiêng mặt chăm chọc: “Nói đến liền đến, thật sự không giống phong cách của cậu ... Này, vừa ra tay là xin nghỉ phép luôn tận hơn hai tuần, mấy người bên hậu cần mặt đất sẽ rất đau đầu đây.”

“Cậu không phải vẫn luôn là chong chóng đo chiều gió (*) sao?” Nhâm Viễn kéo hành lý, cũng không quan tâm chuyện đi mệt mỏi, ” *‘Ngôi sao của KLM’* suốt hai năm liên tục, cũng không phải ai cũng có thể làm được. Không phải nên học tập cậu sao?”

() đây là một dụng cụ để đo hướng gió (xem hình minh họa cuối bài), ý câu này của anh Viễn là muốn nói Ông Hiếu Thần luôn là tiên phong ưu tú của KLM.*

Ông Hiếu Thần nhún vai cười cười, ” Không làm việc đàng hoàng như vậy, sợ rằng năm nay hai ta ai cũng dừng nghĩ đến việc đó... Mà cũng phải nói, có được người bạn cũ ngàn dặm không xa, không tiếc bản thân mua vé một chiều bay qua dự hôn lễ giống như cậu, người anh em kết hôn kia của cậu phỏng chừng cảm động đến rơi nước mắt, mang ơn mang nghĩa rồi đi?”

Nghe ra châm chọc trong lời của Ông Hiếu Thần, Nhâm Viễn cũng không vội vàng giải thích, chỉ ý vị thâm trường hỏi ngược lại: “Cậu nói xem?”

Vị cơ phó thường ngày luôn mặc chính trang trước mặt người khác nay hiếm khi ăn mặc hưu nhàn, bữu môi không nói tiếp nữa.

Hai người đàn ông một trước một sau đi ra khỏi sân bay. Nguyên nhân xin nghỉ phép vội vàng của mỗi người, hai bên đều không cần nói cũng biết. Hai người nhận thấy trong những năm tháng này, dường như chưa từng tỉnh táo và nuối tiếc như vậy.

Sau khi gặp lại ở BLEIB đêm đó, vài ngày trước Ông Hiếu Thần lại “chặn” thành công Lê Hân ở S-MITH, người kia đang tham gia party DJ BLUES NIGHT GIGS ở quán bar. Vẫn là mặc T-shirt màu đen đứng một bên, đêm đó, cậu chỉ làm một khán giả trầm lặng.

Một cốc rượu cốc-tai lót bụng, Ông Hiếu Thần rót cục mượn cơ hội bắt chuyện với cậu, không ngờ tất cả những lời kịch đã thuộc lòng đều bị một câu sắc nhọn của Lê Hân lúc xoay người chặn lại “À đúng rồi, thay tôi gửi lời hỏi thăm đến bà xã anh nhé”. Người vốn luôn ôn hòa tươi cười như Ông Hiếu Thần cũng không khỏi sững sờ, nhất thời nửa khắc vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ sững sờ. Đuổi theo thân ảnh của Lê Hân ra khỏi S-MITH, trên con đường rực rỡ ánh đèn kéo cậu lại truy hỏi, cuối cùng lại biết được mấy năm trước một câu nói khi tức giận nghiêm nhiên đã gây nên một hồi hiểu lầm, ngăn cách hai người lâu như vậy, tựa như một bức tường cao không thể phá vỡ.

— bên kia có một người con gái đang đợi tôi ngày mai bay về kết hôn với cô ấy. 8 giờ tối nay tôi chờ em ở chỗ cũ, bằng không giữa chúng ta cũng không cần phải “hẹn gặp lại” nữa.

Kết quả, một người đợi cả đêm ở S-MITH, rượu say ngã trái ngã phải; người còn lại ngồi một đêm trước tòa nhà trung tâm, trong cơn mưa to bất chợt hạ xuống cũng không chút nhúc nhích.

Tối hôm sau liền bay ngay sang Am-xtéc-đam. Sau vài lần nỗ lực liên lạc nhưng thất bại, Lê Hân quẳng tay đập vỡ điện thoại, sau lại thay đổi tất cả phương thức liên hệ, khiến người kia sau khi quay lại Hà Lan cũng không tìm được cậu. Thật giống như chỉ có như vậy, loại tâm tình nghiêm túc nực cười đến hèn mọn này, mới có thể bị mình chậm chậm quên lãng đi, tựa như lãng quên người kia.

Mà khi cả hai đều hiểu được sự xa cách lúc trước đúng là bởi vì lý do hoang đường thế này xen vào, Ông Hiếu Thần bỗng nhiên cảm thấy có một loại cảm giác sụp đổ, rõ ràng là duyên chưa cạn, một câu “chỗ cũ” liền cứ hoang đường mà bỏ lỡ lâu như vậy.

Hối hận nhất, chính là việc bạn biết rõ nhiều năm tách biệt như vậy, vốn là nên ở bên nhau.

“Tôi không có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm cho quá khứ, hiện tại, thậm chí tương lai của anh.” Người đã từng được mình ôm vào trong ngực giờ đây nói như vậy. Mà cuối cùng hắn lại không đuổi theo nữa, lòng tự trọng còn thừa lại khiến hắn dừng tại tại chỗ, nhìn phần sau gáy lộ ra dưới cổ áo đen tròn chằm chằm biến mất trong màn đêm.

Trong căn phòng ở khách sạn, Ông Hiếu Thần có lẽ là uống nhiều rồi, cho nên mới hiếm có nói nhiều như vậy. Nhâm Viễn nhìn đồng lon bìa lổn ngổn bên chân hai người, tên này trong ba mươi năm quá khứ, số lần yêu đương cũng không đếm được, bây giờ lại giống như cậu thiếu niên lần đầu rơi vào lưới tình. Mà có thể đem đến cho hắn loại cảm nhận này, cũng chỉ một mình người kia mà thôi. Ngọt ngào, chua xót, đau khổ, hối tiếc không kịp.

Nhâm Viễn không rõ từ từ nhắm hai mắt tựa vào tường, không biết qua bao lâu, mơ mơ hồ hồ nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng nghe tựa như tiếng thở dài thoải mái: “... Haiz quên đi a...” Nhâm Viễn không còn khí lực nghĩ nhiều, chuyển đi một mẻ cộng thêm chất cồn khiến anh dần lâm vào giấc ngủ.

Quý Vĩ Kỳ mời rất nhiều người đến hôn lễ, bạn học cũ, đồng nghiệp hiện tại, còn có các thân bằng hảo hữu. Tên này vốn thích náo nhiệt, nhìn tiệc cưới phô trương này cũng biết ngay, tân khách nhà trai chỉ riêng bạn bè cũng đã rất nhiều bàn.

Nhâm Viễn theo thói quen đến từ sớm, cũng không biết có phải bởi vì bệnh nghề nghiệp hay không, trừ phi là tình huống đặc biệt, mỗi lần đến cuộc hẹn luôn có mặt rất sớm.

Sảnh tiệc cưới lớn như vậy được bố trí vô cùng dày công lãng mạn, đám cưới lấy bóng đá làm chủ đề hiển nhiên rất đặc biệt. Tân khách kí tên không phải trên sổ kí tên, mà là trên một quả bóng, bóng bay của lễ cưới toàn bộ đều là hình dạng quả bóng đá, ngay cả socola trên mỗi bàn đều là hình những quả bóng nho nhỏ.

Đã sớm nghe Quý Vĩ Kỳ nói bạn gái mình cũng là một người mê bóng hiếm thấy, hai người quen biết cũng là ở một quán bar cùng xem đá bóng. Tuy rằng ủng hộ không cùng đội bóng, câu lạc bộ hâm mộ càng là trăm năm tử địch, nhưng cuối cùng vẫn là một đôi oan gia từ lúc vừa gặp mặt đã ồn ào đi tới hỉ kết liên lý (*kết thành duyên vợ chồng*).

Khi Nhâm Viễn từ WC cuối hàng lang đi ra, vừa lúc gặp được Lạc Kiều Xuyên, chắc hẳn y đi thang máy từ bãi đỗ xe ngầm lên.

“... Hey, vừa đến sao?” Bởi vì hơi mất tự nhiên mà đút tay vào trong túi quần, Nhâm Viễn đứng yên ở trước mặt y, nụ cười vẫn cứ dịu dàng không chê vào đâu được, nhìn không ra một chút sơ hở.

“Ừm, vừa đến.” Lạc Kiều Xuyên cũng có vẻ phóng khoáng, sau khi hàn huyên liền đến cửa lớn phòng khách kí tên.

Nhâm Viễn liền đi bên cạnh y, bước vào đại sảnh tiệc cưới liền vươn tay chỉ về phía trước, “Bàn thứ tư bên phải.”

Lạc Kiều Xuyên không hé răng, đi qua chỗ Nhâm Viễn chỉ, thấy một bàn gần như đã ngồi chật người. Trần Kiến quay đầu thấy Lạc Kiều Xuyên đã đến, phát phát tay cười, “Aiz sao cậu đến muộn như thế chứ! Đợi lát nữa lớp trưởng và chị dâu qua đây kính rượu, cho cậu đỡ hết!”

“F*ck cậu bớt dài dòng đi!” Lạc Kiều Xuyên cũng cười.

“Ey, anh chàng đẹp trai cậu ngồi đi a.” Cô gái ngồi bên phải cười vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

Lạc Kiều Xuyên liếc sang bên trái, hất cằm sang gạt tàn phía trước mặt Trần Kiến, “Ah tôi ngồi chỗ ấy đi, hút thuốc.”

Nhâm Viễn cũng ngồi xuống, liếc sang ghế vẫn còn trống bên cạnh uống một ngụm trà nóng, không nói gì.

35. Chương 35

“Chính bởi vì những chuyện xấu trên thế giới này rất nhiều, cho nên những người thâm tình lại càng vô cùng đáng yêu.”

Hôn lễ này, cũng không khác những đám cưới bình thường là mấy, chẳng qua với chủ đề “Bóng đá” cho nên gây ra không ít pha hài hước, khiến cho khách mời xem chăm chú. Tuy nói mấy năm nay ở châu Âu, rất ít nhìn thấy sự phô trương như vậy, nhưng Nhâm Viễn cũng chỉ là vào lúc quan trọng mới nhìn kỹ tình hình phía trên sân khấu, thời gian còn lại hơn phân nửa là nói chuyện phiếm ăn cơm với những người bạn cũ ngồi cùng bàn.

Trần Kiến trước đó và Quý Vĩ Kỳ là có quan hệ tốt nhất, hai người ngủ chung phòng ba năm, thân đến nỗi gần như là cùng ra cùng vào. Hôm nay Quý Vĩ Kỳ kết hôn, Trần Kiến không tránh khỏi trở thành đối tượng trêu chọc lớn nhất của cả bàn. Mấy tên bạn chí cốt từ thời cấp ba ăn nói không lưu tình chút nào, tuy rằng biết rõ thằng cha này mấy năm chuyện tình cảm không được thuận lợi, liền tiếp bị đá, nhưng vẫn cứ không buông tha hắn, tóm hắn hỏi chuyện tốt thế này lúc nào mới đến lượt hắn.

Trần Kiến dài mặt ra, giả vờ không vui: “Tôi nói này các cậu tích chút khẩu đức sẽ chết sao? F*ck! Aiz

không nói nữa không nói nữa, dùng bữa dùng bữa!”

“Nhà cậu đừng có hòng đánh trống lảng a, thành thật khai báo đi, hiện tại có mối nào chưa?”

Trần Kiến ngay cả ý niệm không bao giờ yêu đương nữa cũng từng có, tuy rằng gần đây vừa quen được một cô bạn gái mới, nhưng cũng không dám lại tùy tiện nói ra đây, bằng không đến lúc bị đá, mất mặt vẫn là mình. Lạc Kiều Xuyên là một trong số ít mấy người biết rõ nội tình, Trần Kiến lúng túng đập vào hai chân y dưới gầm bàn, hy vọng y có thể nói vài câu cứu mình khỏi cục diện này, nhưng không nghĩ tới y chỉ kẹp điều thuốc cúi mặt nhin cười.

Hình ảnh này người bên ngoài có lẽ không lưu ý, nhưng Nhâm Viễn tâm tư cẩn thận, thu toàn bộ vào trong mắt, cảm thấy rất buồn cười.

Kỳ thực, thứ anh chú ý đến vẫn là những thứ ở không quá xa kia.

Cô dâu chú rể lên sân khấu, người thân phát biểu, sau khi đã đi qua các trình tự cơ bản một lần, thủ tục quan trọng của hôn lễ coi như đã xong, kế tiếp chính là bàn nào bàn nấy dùng tiệc.

Có lẽ là nhàm chán, anh chỉ cảm thấy vừa nâng mắt là có thể nhìn thấy Lạc Kiều Xuyên cố tình ngồi đối diện. Người kia vốn là vì để cách xa ra một chút, nhưng xem ra lúc này, mặt đối mặt ngồi ở hai đầu của bàn tròn cũng không tồi. Chí ít, nhìn vô cùng rõ ràng.

Nhâm Viễn để ý người đối diện vẫn như trước đây không thích ăn cá, giống như nhiều năm trước lúc ăn cơm ở căn-tin trường, cũng không gọi cá. Ngẫu nhiên có một lần nhìn lầm cá rán thành gà rán, buồn bực cả bữa cơm, thà rằng ăn ít đi một món cũng không muốn động vào miếng cá đó.

Anh khi đó không hiểu chỉ cười, sao lại có người cố chấp đến như vậy, nói không thích ăn thì liền thật sự không mấy may động vào. Mà khẩu vị này, qua nhiều năm như vậy, vẫn không hề đổi. Thế mà, nếu nghĩ như vậy, có một số việc cũng đã nói thông suốt. Có những người thật ra cũng không phải quá cố chấp, dồn hết tâm trí cứ mãi chấp nhất với quá khứ, chẳng qua là bởi việc gì cũng rất nghiêm túc, cho nên mới rất khó lãng quên, tựa như y từ nhỏ đến lớn không thích ăn cá. Một thói quen, một khi đã có sẽ rất khó thay đổi.

Nhâm Viễn đột nhiên phát hiện, trong thế giới phồn hoa này, người thâm tình, thực sự lại càng trở nên vô cùng đáng yêu.

Tuy rằng dùng từ này để hình dung cái tên đối diện mở miệng là không thiếu được chữ thê thì quả thật có chút kì cục, nhưng Nhâm Viễn vậy mà nhất thời lại tìm không ra tính từ nào thích hợp hơn, lúc này mới cảm thán tiếng Trung của mình thật nghèo nàn.

Ngồi bên phải anh bây giờ là một cô bạn gái xinh đẹp cùng lớp trước đây. Phụ nữ còn độc thân có vẻ rất thấy hứng thú với công việc hàng không, tóm lấy Nhâm Viễn hỏi đông hỏi tây. Anh kiên trì trả lời từng vấn đề, lúc nói chuyện cũng không thiếu vui đùa, ôn hòa lễ độ, không mất đi phong độ bình thường của anh,

nhưng tám phần mười tâm tư lại không biết đã bay tới nơi nào.

Còn nhớ có một lần bạn học tụ họp, Lạc Kiều Xuyên cũng ngồi ở một đầu bàn tròn, lẳng lặng nhìn cái người đã nhiều năm không gặp này, tuy rằng cảm thấy oán hận, thậm chí khinh thường, nhưng nhất cử nhất động của người nọ ngay lúc đó, dường như đều muốn khắc sâu vào trong lòng.

Lần đó, Nhâm Viễn lúc đang cùng người khác nói chuyện, mơ hồ có thể phát hiện ra một ánh mắt chăm chú, cũng giống như Lạc Kiều Xuyên bây giờ cũng nắm rõ được tình hình bên đầu kia, bất động thanh sắc.

Đợi đến khi đôi cô dâu chú rể đã kính rượu họ hàng hai bên xong, lúc này mới bưng rượu thuốc đến chỗ bọn họ.

Mấy tên bạn đợi đã lâu nhất thời đều lên tinh thần, nhìn thấy cô dâu nhẹ nhàng châm thuốc cho Lạc Kiều Xuyên, đầu óc không khỏi suy nghĩ không đứng đắn. Đám đàn ông uống đến hứng khởi dứt khoát gỡ trò trêu chọc đứng hết lên ghế, cô dâu dựa vào chiều cao của mình làm thế nào cũng không châm được thuốc, Quý Vĩ Kỳ oán hận nhìn cả đám bạn đang đùa bỡn, bất đắc dĩ đành phải bế cô dâu cao lên, này mới miễn cưỡng với tới.

“Được, mấy tên độc ác các cậu, các cậu ác xong rồi chứ? Tôi chấp nhận!” Quý Vĩ Kỳ nhận lấy rượu, “Nào nào, các cậu nói đi, tìm ai đến cạ ly đi! Ba ly!”

Cả bàn đương nhiên vội vã đẩy Trần Kiến lên đài. Tên Trần Kiến này bị gây khó dễ, bản thân mình được mấy cân mấy lạng, trong lòng mình là hiểu rõ nhất.

“Hôm nay tôi không giày vò cậu thì nhà cậu ngứa người phải không?” Trần Kiến đứng lên, mặt dày nói: “Thế này đi, cậu và vợ diễn màn mười phút hôn nồng nhiệt trước mặt chúng tôi, tôi liền uống cạ ba ly luôn!”

Bên nhà gái (*cô dâu*) cười đến đỏ cả mặt, nhưng bản tính hoạt bát không chịu nhụt, trước khi Quý Vĩ Kỳ mở miệng liền cướp lời để bàn điều kiện với Trần Kiến: “Vậy thế này đi, anh chọn một người ở bàn này, mười giây thôi là được, hôn xong em và Vĩ Kỳ mỗi người sẽ uống ba ly cọng thêm hôn sâu mười phút, thế nào? Là đàn ông thì sáng khoái một chút chứ!”

Không nghĩ tới lần này kính rượu, hai bên còn nói cả điều kiện. Mấy tên đàn ông còn lại đang ngồi hóng chuyện lớn tiếng nói được, cứ như không trâu bắt chó đi cày (*) ép Trần Kiến chọn ra một người tốc chiến tốc thắng.

() ngụ ý buộc người khác làm việc ngoài khả năng, gây khó dễ cho họ.*

Trần Kiến vốn dĩ không thể uống, trước kia mới uống mấy chén đầu óc đã sớm giống như hai má nóng bừng. Nghĩ thầm mấy cô bạn trên bàn này không thân được với mấy người, cho dù có cùng kết hôn rồi, không được chọc ghẹo. Hắn liếc một cái sang Lạc Kiều Xuyên đang ngồi bên cạnh mình, nghĩ thầm mặc kệ đi, cùng lắm thì thương lượng hợp tác miễn cưỡng một lúc, đang muốn mở miệng với Lạc Kiều Xuyên chọc

nghe thấy Nhâm Viễn ngồi cùng bàn giải vây: “Aiz, vừa làm giải phẫu viêm dạ dày xong thì an phận chút đi, ba ly này cứ nợ trước đi, ghi vào sổ sách a.”

Cái có thuận miệng bịa ra, Trần Kiến nghe thấy sững sốt một lúc, chỉ biết gật đầu đáp lại, nghĩ thầm vẫn là thằng cha Nhâm Viễn này đáng tin, có nghĩa khí! Mặt tươi cười thay mình đỡ ba ly rượu, cả bàn cũng không thấy chút tế nhị nào, lại không biết sự hy sinh lo xa này không phải là muốn giải vây cho hắn, mà chỉ là nhìn thấu đề nghị bừa bãi thiếu chút nữa đã nói ra của hắn mà thôi.

36. Chương 36

Biên tập: Lam Ying

“Bạn phải tin vào tính khả thi của một người muốn thay đổi bản thân. Không có có thể hay không thể, cũng không có đáng hay không đáng, chỉ có bằng lòng hay không thôi.”

Lạc Kiều Xuyên nhìn như rất bình tĩnh ngồi bên cạnh Trần Kiến xem hắn giở trò, thừa dịp người khác đang náo nhiệt cũng không quên thâm quan tâm đến đời sống tình cảm của tên này.

Trần Kiến thường thường tự giễu, trong nửa năm liên tục bị đá ba lần, còn có tên đàn ông nào có thể bi thảm hơn hắn sao? Ba năm học cùng cấp ba, Lạc Kiều Xuyên thật sự rất hiểu hắn, nhìn thì như biết ăn nói, biết lắng nghe, một tên khéo miệng lời nào bùi tai cũng đều có thể nói, thể nhưng đụng phải người thật sự quan trọng, lại ngốc đến nỗi lắp bắp nói không nên lời, lại cộng thêm hắn đối với người con gái mình thích luôn rất mềm lòng, lười rồi lại lười, dễ dàng lại dễ dàng, thứ tốt nhất đều trao ra đầu tiên, cũng không biết lưu lại một đường lui cho mình. Những người con gái ở bên hắn ngay từ đầu đều sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng yêu cầu về sau càng ngày càng nhiều, mất mát cũng càng ngày càng nặng.

Những điều này đều là ở chung thật lâu, mới có thể dần dần hiểu ra, cho nên mới nói nhìn người là một kỹ năng rất khó học. Có người, nhìn thì như hoa ngôn xảo ngữ (*lời ngon tiếng ngọt*), biết ăn nói, kỳ thực lại rất ngây ngô đơn thuần, vụng về đến đáng yêu; mà có người, nhìn như ngây thơ ngu dốt, không ranh thế sự, thì lại che giấu một trái tim tính mưu tính kế, lão luyện tinh thông. Mỗi một cá thể, đều phải lột đi từng tầng che giấu, mới có thể thấy rõ được thứ cuối cùng. Người hay xung động cũng biết phải tính toán trong chuyện lớn, mà người nội tâm trầm ổn cũng sẽ có vài lần kích động. Sự khác biệt giữa biểu hiện ra bên ngoài và sự thật bên trong này, đều cần có thời gian để chứng minh.

Trần Kiến rút lấy một điều Lam Bát từ gói thuốc Lạc Kiều Xuyên vút trên bàn, vừa nghe y giáo dục, vừa cười nói: “Ây da, trước đây sao tôi không biết cậu nói chuyện sắc bén như vậy nhỉ?” Lạc Kiều Xuyên nhả ra một ngụm khói, vừa định nói gì đó, chợt nghe người bên cạnh hỏi mình, “Ey, cậu đó?”

Trong lòng Lạc Kiều Xuyên hồi hộp một cái, nâng mắt lên lại đúng lúc chạm vào Nhâm Viễn ngồi đối diện. Người kia có lẽ ăn cũng không nhiều lắm, chiếc đũa cũng không cầm trên tay, ánh mắt cứ như không chỗ nhìn, nhìn thẳng vào mình. Mặc dù là phát hiện mắt chạm nhau, cũng không tránh đi. Nhìn ba giây đồng hồ, Lạc Kiều Xuyên cuối cùng vẫn là người chuyển mắt trước, làm như không có gì bằng quơ hỏi Trần Kiến: “... Cậu nói cái gì?”

10h tối, có người bắt đầu lần lượt tan tiệc. Cô dâu chú rể vẫn đang mời rượu, mời hết bàn này đến bàn khác, thật đúng là quá sức. Bạn bè đồng nghiệp gần như đã ra về hết, còn lại đều là bà con xa thân thích hai bên.

Lạc Kiều Xuyên bởi vì lái xe đến, cho nên gần như không chạm vào rượu, Trần Kiến không uống bao nhiêu, mà hai má đã đỏ bừng.

“Aiz, nếu không chúng ta cũng rút lui đi thôi? Thời gian cũng không sớm nữa.” Có người nhìn đồng hồ đề nghị, người bên cạnh cũng đã đi rải rác.

“Phải về thôi, cậu có được không đó?” Lạc Kiều Xuyên nhét gói thuốc vào túi, vỗ vai Trần Kiến.

“Các cậu đi như thế nào?” Bạn bè cũ gặp nhau, có mấy người tử lượng không tốt đã say quá cần câu, còn lại mấy người tỉnh táo thì đang thương lượng xem nên về như thế nào.

Nhâm Viễn đang muốn đi qua giúp Lạc Kiều Xuyên nâng Trần Kiến dậy, chợt nghe thấy cô bạn gái ngồi ở bên phải mình làm nũng, muốn đi cùng mình. Cũng may có người xung phong nhận việc làm tài xế cho mỹ nữ, Nhâm Viễn cười khổ, mượn cớ mình không xe để xin lỗi.

“Thế này vừa đúng, Nhâm Viễn cậu không xe, tôi tiện đường đưa hai người bọn họ đi. Cậu đỡ Trần Kiến đi, tôi thấy thằng cha này thật sự không xong rồi, để Kiều Xuyên chở hai bọn cậu.”

Nhâm Viễn cười đầy tiêu chuẩn nghề nghiệp, khiến người ta nhìn thấy trong lòng cũng ấm áp, “Không thành vấn đề.” Quả thực là cậu còn không được.

Trong lòng Lạc Kiều Xuyên khó chịu, nhưng cũng không nói gì. Sau khi chào Quý Vĩ Kỳ một câu, hai người cùng đỡ cái tên say không còn biết gì đi vào thang máy. Từ tầng ba khách sạn xuống tầng hầm thứ hai, mất mười giây, Lạc Kiều Xuyên vẫn đứng ở trước cửa không biết nên nói cái gì, cũng không quan tâm Nhâm Viễn một mình tha lời tên say rượu đến là cực nhọc.

Bầu không khí quái dị căng thẳng khó hiểu.

Nửa người Nhâm Viễn để Trần Kiến dựa vào, nửa đỡ nửa dìu, nhìn Lạc Kiều Xuyên đứng phía trước, gần như dán vào cửa thang máy.

“Lạc Kiều Xuyên.” Nhâm Viễn dùng ngữ khí bình thản gọi y một tiếng, nghĩ thầm muốn phá tan sự trầm mặc, lại nghe thấy người phía trước đứng ở cửa thang máy hung hăng đáp về một câu: “Làm sao.”

Anh không nhìn thấy biểu cảm của Lạc Kiều Xuyên, trong lòng đang thầm nghĩ xem thái độ không kiên nhẫn của người kia là sao, lại ngoài dự đoán thấy hai bên tai có đeo khuyên tai hơi đỏ đỏ. Rõ ràng, không uống rượu.

Một tiếng “Đinh—”, Lạc Kiều Xuyên xoay chìa khóa xe trên tay không thể chờ thêm được nữa đi ra thang máy. Nhâm Viễn đỡ Trần Kiến đi không nhanh, nhưng vẫn luôn đi theo phía sau y. Đợi Lạc Kiều Xuyên mở cửa sau xe ra, hai người cùng nhét Trần Kiến vào trong xe. Lúc này, cuối cùng đã nhìn thấy rõ thẳng mặt y.

“Lạc Kiều Xuyên, ” Nhâm Viễn lại gọi một tiếng, như không có việc gì hỏi: “Cậu không uống rượu đấy chứ?” Cứ như thực sự chỉ là để xác nhận y có thể lái xe an toàn hay không.

“Không có, dong dài.” Lạc Kiều Xuyên đến liếc anh một cái cũng không có, trực tiếp lách đến ghế lái.

Nhâm Viễn cười cười, sau đó cũng cúi đầu tiến vào trong xe.

Lạc Kiều Xuyên xoay chìa khóa, nghe thấy người ngồi ghế phó lái dặn một câu: “Dây an toàn.”

Y không có phản ứng, nhìn tình hình qua gương chiếu hậu chuyên tâm quay đầu xe, đợi xe quay đầu xong, lại nghe thấy người kia cố ý dùng lời lẽ chuẩn mực trên máy bay lặp lại một lần: “Thưa anh, phiền anh cài dây an toàn lại được không?” Câu từ cứng nhắc, khẩu khí lại như là hải hước, lấy lòng.

Lạc Kiều Xuyên vươn tay cài lại, trong lòng hừ một câu MN, nhưng lại cũng không biết mình đang chửi cái gì.

Bãi đỗ xe tầng hầm thứ hai, gió lạnh mùa đông căn bản thổi không đến, trong xe đóng kín đã lâu lại càng ẩm, thậm chí có chút khô nóng kỳ quái.

37. Chương 37

“Yêu cũng là một nghệ thuật, cũng phải chăm luyện khổ tài, hơn nữa càng không thể vội vàng.”

Lạc Kiều Xuyên nhìn thì như đang chuyên tâm lái xe, gió lạnh từ ngoài cửa xe nửa mở thốc tới, thổi vào mặt cũng không cảm thấy lạnh, chỉ thấy tỉnh táo. Trần Kiến nửa nằm ở ghế sau, thỉnh thoảng lại ưm ưm a a vài tiếng, Lạc Kiều Xuyên nhìn hẩn qua gương chiếu hậu, ngủ cũng coi như an ổn.

Đưa Trần Kiến đưa về nhà trước, Lạc Kiều Xuyên tựa ở xe ngoài hút điếu thuốc, dường như bị ở cùng Nhâm Viễn trong bầu không khí áp bách trong xe khiến y muốn né tránh. Nhìn đốm lửa của Lam Bát ngày càng nhỏ dần, y cần đầu lọc phỏng đoán dụng ý cố ý về nước lần này của người kia—— y nghe Quý Vĩ Kỳ nói, tên đó vốn không sắp xếp được thời gian dư ra để bay về. Còn có những ánh nhìn lộ liễu mà trực tiếp trên bữa tiệc, rốt cục là có ý gì?

Khoang xe sau khi từ ba người biến thành hai người, Nhâm Viễn mới chậm rãi mở miệng. Đề tài đều là những chuyện không quan trọng, Lạc Kiều Xuyên vừa lái xe vừa phối hợp, nói đến nói đi, cũng chẳng qua

là hỏi nhau về công việc và cuộc sống những ngày gần đây.

“Đúng rồi, ngày mai cậu có bận gì không?”

“Ngày mai tôi không rảnh.” Lạc Kiều Xuyên không chút suy nghĩ, vừa nhả chân ga quẹo vào, vừa cự tuyệt rất nhanh.

“Vậy ngày kia?”

Giả vờ suy nghĩ một chút, dùng ngữ khí lễ phép mà bản thân mình tám đời cũng sẽ không dùng cố ý nói: “... Xin lỗi, ngày kia cũng không rảnh rồi.”

Thấy người trên ghế phó lái nhất thời không biết nói gì tiếp, Lạc Kiều Xuyên liền hơi đắc ý. Y đoán rằng Nhâm Viễn lúc này đang rất lúng túng, nhưng lại nghe thấy anh hơi cười hỏi: “Cuối tuần cũng không dành ra được thời gian sao, vừa nãy còn nói công việc không bận mà?”

Y vốn thích mồm mép chiếm tiện nghi người khác vậy thì tùy theo y đi, Nhâm Viễn cũng không nói toạc ra, “Là vậy a... Lần trước vốn muốn mang chút Phở Nhĩ về, nhưng không kịp. Vẫn nhớ cậu từng đề cử một tiệm trà kinh doanh lâu đời, vốn đang muốn nhờ cậu dẫn tôi đi thăm thú xem.”

Người hơn một tháng trước cự tuyệt mình, giờ đây lại ngồi bên cạnh ôn nhu cùng mình nói cười nhàn thoai việc nhà. Nói chuyện cứ luôn không chạm vào chủ đề chính khiến Lạc Kiều Xuyên ghen đến hốt hoảng, vô ý nhìn thấy khóe miệng ôn nhu mỗi khi anh cười thì cong lên, giống như y đã vô số lần tưởng tượng. Phải biết rằng, ý cười hoàn mỹ không chút kẽ hở trong bất kì thời điểm nào luôn là ‘vũ khí giết người sắc bén’. Vậy mà bản thân mình vừa thấy anh cười thế này, trong lòng luôn dao động không thể khống chế, cứ như chỉ cần cọ một cái là bùng cháy... Sao lại có người cười lên đẹp như vậy, quả thực chính là phạm quy. Lạc Kiều Xuyên cảm hận mắng chửi trong lòng, thấy đèn xanh sáng lên, để hả giận liền giẫm mạnh xuống chân ga, xe phóng vút qua giao lộ.

“Đúng rồi, HANDSOME FURS ARENA, chắc cậu biết nhỉ?” Không ngờ trông thấy vẻ mặt có chút ngạc nhiên của Lạc Kiều Xuyên, Nhâm Viễn nhìn chòng chọc sườn mặt y, trong đầu cứ nhiên có chút hoang đường đi so sánh hình bóng thời niên thiếu cùng với y, “... Tôi nghe bạn nói, sang năm bốn thành phố của Hà Lan đều tổ chức SHOW cả tháng Hai, điểm cuối còn ở Am-xtéc-đam.”

HANDSOME FURS ARENA. Người yêu thích DJ điện tử ai chẳng biết rõ, danh tiếng so với Breaks Beat Arena, quả thực là chỉ có hơn chứ không kém.

“Tôi muốn đặt trước vé ở điểm cuối, không biết lúc đó cậu sắp xếp công việc như thế nào, đương nhiên, cũng phải xem cậu có thấy hứng thú không.”

Lạc Kiều Xuyên không đáp ứng cũng không cự tuyệt, chỉ là không đầu không óc hỏi một câu: “Cậu muốn đợi đến tháng Hai mới về Hà Lan?”

Nhâm Viễn cười, “Nếu như xin được kì nghỉ dài như vậy, tôi sẽ rất thích lưu lại đây sống phóng túng, tiếc là qua năm mới tôi phải bay rồi... Cũng phải nói, đã rất lâu không mừng năm mới ở đây rồi.”

Xe ngừng ở đối diện khách sạn Nhâm Viễn ở, Lạc Kiều Xuyên ngồi thẳng tắp ở ghế lái xe không hề động dậy, ngay cả tay đặt trên vô-lăng cũng không động. Vốn muốn làm ra tư thế “Đi thông thả không tiền”, sau khi nghe Nhâm Viễn thỏ thẻ vài câu về kỷ niệm cô quanh đón năm mới, trái lại càng như là đáng về không nữa.

Y không phải là người được vỗ ngoài bảo vệ hoàn hảo đến nỗi không chút tổn hại, cũng đã từng cô độc từng trống vắng, cũng giống như rất nhiều người bị vẻ đẹp lóa mắt của thành phố này bao phủ. Lạc Kiều Xuyên dường như nhớ tới gì đó, lúc thần trí quay về, Nhâm Viễn đã xuống xe, đi đến bên cửa sổ chỗ ghế lái của mình, cúi người xuống nói chuyện.

“Cảm ơn.” Đi nhờ xe.

“... Ngày kia tôi tan tầm sớm.”

Người kia đứng trong gió hơi hí mắt, sau đó nụ cười càng thêm rõ ràng, đề nghị quả thật là vô cùng thành khẩn, “Vậy là có thời gian đưa tôi đi mua trà phải không?”

Muốn làm cao nói để xem sắp xếp đã, có thời gian sẽ gọi cho cậu, nhưng lại bỗng phát hiện mình dường như vẫn chưa có số điện thoại của anh, trong lúc nhất thời có chút lúng túng.

Nhâm Viễn chống người bên cạnh xe, cứ như nhìn một cái là đã xem thấu được tâm tư của y, lấy điện thoại di động ra nhấn xuống vài cái. Không lâu sau, điện thoại đặt bên cạnh Lạc Kiều Xuyên rung rung, y cúi đầu thoáng thấy một cuộc gọi đến từ một dãy số xa lạ sáng lên trên màn hình.

Số điện thoại mình đã từng viết vào mặt sau tấm vé tham dự Australia BBA, vậy mà anh lại lưu vào trong điện thoại. Lạc Kiều Xuyên vừa lưu số lạ kia vào máy, vừa nghĩ này nọ. Chỉ là một việc nhỏ giản đơn như thế, vậy mà cũng có thể lấy đó làm lý do để vui mừng. Trong lòng thì khinh bỉ chính mình, ngoài miệng cũng không chịu yếu thế phải tranh thủ một câu: “Để xem đã, rảnh sẽ gọi cho cậu.”

Người đàn ông đứng trong gió nhìn người tóc đen ngồi trong xe, trong lòng cảm thấy rất thú vị. Cửa xe mở rộng hết cỡ khiến gió lạnh tràn vào trong xe, bên tai trái bị thổi đến đỏ bừng, mái tóc đen ngắn mà cứng như có như không cọ qua bên tai.

Nhâm Viễn vươn tay ra, xoa xoa phần tóc bên tai y, “Không thành vấn đề, đợi điện thoại của cậu.”

Lạc Kiều Xuyên như là bị dọa, sống lưng thẳng đơ. Vùng mày nhướn lên nhìn về phía anh, thấy người gần 1m90 này một tay chống ở đỉnh xe, đáng về cong nửa người xuống cũng không ngại mệt.

“Dù sao thì, chúng ta giữ liên lạc nhé.”

Nhâm Viễn lui hai bước, làm một động tác ra hiệu gọi điện bên tai, lại giơ tay tạm biệt Lạc Kiều Xuyên trong xe.

Cho dù bước tiếp theo có ra sao, nhưng bất kì một mối quan hệ nào, đều nên là, thuận theo tự nhiên mà phát triển tiếp, cứ như vậy. Nếu như trước kia không có kinh nghiệm nào để có thể tham khảo, vậy thì dựa vào tuân tự bình thường từ từ mà đến — trao đổi xong số điện thoại, sau đó là cái gì nhỉ?

Yêu cũng là một nghệ thuật, cũng phải chăm luyện khổ tài, hơn nữa càng không thể vội vàng. Nhâm Viễn không biết mình có thể giống như hồi trung học, làm một học sinh toàn diện ưu tú như vậy hay không, nhưng chỉ ít anh biết mình đang nỗ lực hướng tới mục tiêu này.

38. Chương 38

“Quyết định đưa ra khó khăn nhất, thường đều sẽ là điều đúng đắn. Rơi xuống cùng một cái hố tận hai lần, không phải si tình, mà là si gốc mà thôi.”

Cuối tuần rảnh rỗi là sự hưởng thụ hiếm có, Lạc Kiều Xuyên vừa mở mắt ra đã là hơn 12h giữa trưa, thay vì nói là ngủ đến khi tự tỉnh, chỉ bằng nói là bị cảm giác đói bụng dần vặt mà tỉnh. Đôi mắt nhắm nghiền, sống lưng cứ như sắp dán vào bụng, đầu óc choáng váng uể oải. Động tác đụng vào đầu trong vô ý, lúc ngón tay sờ vào da đầu kí ức đột nhiên ủa về động tác gần như vậy của ai đó, hơn nữa, ngay tối hôm qua, chân thực đến vô lý.

“F*ck...” Lạc Kiều Xuyên bóp bóp sống mũi, không tình nguyện từ trên giường đứng lên. Thân trên ở trần rũ ra khỏi sự che chắn của chiếc chăn, hoàn toàn bại lộ trong không khí lạnh ẩm, một luồng khí lạnh quét qua khiến cả người run rẩy, da gà da vịt thi nhau nổi. Túm lấy một bộ quần áo mặc vào, liền rút lấy điều thuốc. Trong làn khói thuốc dường như mơ màng nhớ tới Lê Hân đã từng phân nân y, nói y vừa sáng sớm mắt còn chưa mở đã nghĩ đến thuốc. Ngày đó, cái tên da dẻ trắng nõn kia tựa ở đầu giường hiếm khi lải nhải y, ngữ khí vô cùng hung dữ. Dường như, đã qua thật lâu rồi.

Lạc Kiều Xuyên dụi tắt thuốc, đêm nay còn muốn đến BLEIB chơi, là nhất thời vội vội vàng vàng quyết định — ông chủ tự mình liên hệ với y, nói là DJ đang thiếu người, muốn y tối thứ bảy buổi qua đó.

Cũng chính bởi vì sự thay đổi đột xuất này, cả quán bar vừa thấy Lạc Kiều Xuyên ngoài dự đoán đứng trên sân khấu liền sục sôi náo nhiệt. Trong không gian kín mít nóng bỏng, nhịp điệu sôi động và bầu không khí cuồng nhiệt, dù chỉ mặc một chiếc áo ngắn mỏng manh, cũng hoàn toàn không cảm thấy khí lạnh ngày đông giá rét bên ngoài.

Lạc Kiều Xuyên cũng giống như một lần nọ trong quá khứ, ném balo nhét đầy đĩa nhạc bên chân, xác nhận lại dây nối đất và tắt cả các đèn nổi. Sau khi chọn ra một bài nhạc trong đĩa nhạc đơn, đồng thời chuyển động đĩa nhạc trên một máy quay đĩa khác. Nghiêng đầu dùng bờ vai kẹp lấy tai nghe thật chăm chú, tìm kiếm vị trí MIX thích hợp — là thói quen nhỏ của y. Nhịp trống mạnh mẽ theo tiết tấu tám nhịp, khiêu khích mỗi một người đang hứng trí bồng bồng trên sàn nhảy, nhạc điện tử mê hoặc, như si như túy. Lạc Kiều Xuyên cũng giơ hai tay mình lên cao quá đỉnh đầu, theo tiết tấu nhịp trống rõ ràng đang đưa thân thể. Ngọn đèn lóa mắt quét qua người y, từng đợt từng đợt, cuối cùng hình thành một luồng ánh sáng vô tận. Y như vậy, không cần MC (*), cũng có thể nhanh chóng châm lửa nơi đây.

(*) trong giới DJ, thông thường với một bài biểu diễn nhạc, MC và DJ sẽ hợp tác với nhau để tăng thêm phần hấp dẫn cho bản nhạc. DJ là trọng tâm chính khuấy động không khí (tức phụ trách phần mix nhạc), còn MC là người đứng bên cạnh DJ, hỗ trợ cho DJ để tạo sự hưng phấn cho khán giả cũng như điểm nhấn cho bài biểu diễn.

Bạn nào dợt vừa rồi có xem Hòa Âm Ánh Sáng sẽ thấy rất rõ điều này, trên bục đứng của DJ bao giờ cũng sẽ có ít nhất 2 người phối hợp với nhau, 1 người mix nhạc (DJ) và một người sẽ đứng cạnh có thể là hô hào

mấy câu như “Put your hands up”, “Jump”... =))) hoặc có khi sẽ hát đệm, rap luôn cho ca sĩ hát chính, đó chính là MC đấy ạ

Không khí sôi động như vậy, khiến cho bất kì ai vừa đẩy cửa vào là có thể cảm nhận được ngay, bao gồm Lê Hân.

Vừa bước vào BLEIB, là có thể nhận thấy rất rõ không khí hừng hực khác thường ngày hôm nay. Lúc đó đúng lúc Lạc Kiều Xuyên rời sàn, trên sàn DJ chỉ có mấy người trẻ tuổi đang nhảy rất HIGH.

Lê Hân cũng không có nghĩ nhiều, bên trong áo khoác chống lạnh vẫn chỉ mặc một chiếc T-shirt màu đen bó sát, bóng người màu đen nhanh như chớp chen vào trong đám người. Cuối cùng, cậu tìm thấy cái tên đã hẹn cậu đến đây ở quầy bar.

“... Hey, em đã đến rồi.” Người ở quầy bar có chút kinh hỉ (ngạc nhiên+vui mừng), cách thời gian hẹn cậu đã hơn một tiếng đồng hồ, còn tưởng rằng đêm nay cậu sẽ không xuất hiện.

“Có chuyện thì mau nói có rắc thì nhanh thả.” Cái người hai tay đút trong túi áo hiển nhiên không có chút kiên trì đối với lần gặp này.

Người đàn ông ngồi trên ghế cao lại cố ý tránh đi sự khiêu khích, vỗ vỗ chỗ ghế trống bên cạnh, “Uống gì?” “Ông Hiểu Thần, có chuyện thì nói đi.” Khuôn mặt vô cùng anh tuấn này mặc dù trong bóng đêm vẫn cứ chói mắt như thế, đã nhìn một lần là sẽ không thể quên, quả thật là một lớp da khiến người thích. Nghĩ đến việc chính mình cũng đã từng phát ngốc với khuôn mặt này, Lê Hân nhú mày, “Tôi đi đây.”

“—— chờ một chút!”

Đuổi theo Lê Hân ra ngoài BLEIB, hai người lôi kéo dây dưa, cuối cùng đứng lại giằng co ở khu vực sau quán bar.

“Nói thật là mấy năm nay tôi đã từng có đối tượng, từng yêu đương với không ít người. Nhưng sợ bị cảm tình liên lụy, cho nên vẫn luôn ôm tư tưởng chơi đùa mà thôi, cho nên người ở chung lâu nhất cũng chỉ hơn nửa năm, trùng hợp là, đều rất giống em...”

Vóc người cao ráo của Ông Hiểu Thần, lúc này lại có vẻ rất cô độc.

Trước khi gặp cậu, hẳn chưa từng ném thử cảm giác hai người con trai ở bên nhau là như thế nào; nhưng sau khi chia tay cậu, gặp mỗi tình nhân đều ít nhiều có nét giống cậu. Nói không rõ là vô tâm, hay là cố ý.

“Thế nhưng lần này trở về gặp được em, phát hiện hóa ra năm đó cả hai chúng ta đều đã đi đến nơi hẹn, chỉ là đã nhầm lẫn mà thôi, cảm thấy rất uất ức, rất kỳ quái, thực đấy.. Rõ ràng đã là quá khứ lâu như vậy rồi, nhưng lại cảm thấy hối hận. Tôi chưa từng muốn ở bên một người đến như vậy. Lê Hân, chúng ta đáng lẽ nên ở bên nhau, khi đó nên...”

Lê Hân mặt không chút thay đổi nghe Ông Hiểu Thần nói chuyện. Ngực khí trầm thấp của hắn và vùng mày rũ xuống khiến cậu suýt nữa sụp đổ.

Cái miệng này, thật đúng là khéo léo, công lực năm đó một chút cũng không giảm đi.

“... Cho tôi thêm một cơ hội đi, chúng ta quay trở lại.”

Nghe câu khẩn cầu thế, Lê Hân hận đến nỗi hai hàm răng cũng muốn đánh nhau, bàn tay trong túi quần xiết chặt thành nắm đấm.

Những chuyện gây tổn thương đã làm quá nhiều, vậy thì anh rốt cục dựa vào cái gì mà nói dừng là dừng, nói bắt đầu là lại bắt đầu?

Lần đầu tiên Lê Hân cảm thấy sống phong lưu là một chuyện đáng ghét đến thế, mà người nhìn thì như đang tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục kì thực lại mang tư thái tự cao tự đại, giống như một tấm lưới kín không kẽ hở, quấn chặt lấy bạn, dường như chỉ cần bạn vừa mềm lòng, nó sẽ lại một lần nữa kéo bạn xuống nơi giống như địa ngục vậy.

Tay nắm chặt nhưng không chỗ phát tiết, uất hận quả thực muốn tìm một cái bàn đến lật tung, vẻ mặt lại không chế giấu diếm biểu cảm, chỉ để cho hắn nhìn thấy một gương mặt lạnh nhạt nhất: “Ông Hiểu Thần, đừng có tự cho là đúng nữa. Quay lại lần nữa... Anh dựa vào cái gì chứ?”

39. Chương 39

“Cậu hút thuốc, lại uống rất nhiều rượu, nhìn thì như đang rất thoải mái mà nói, thời trẻ ai mà chưa từng yêu phải một tên xấu xa. Thế nhưng, truyện cười không buồn cười nhất trên đời này. Chỉ cậu mới biết.”

Lạc Kiều Xuyên ngồi hút thuốc ở BLEIB, đây là thói quen của y — tranh thủ lúc rảnh giữa giờ ra ngoài hít thở không khí, trước đây bị Lê Hân tóm được đang ngồi ở cửa sau hút thuốc, liền giả vờ như rất thăm thía nói với cậu: làm việc lâu dài ở môi trường thế này nhất định sẽ giảm thọ, hơn nữa còn rất dễ mắc các bệnh về tim mạch, cho nên nhất thiết phải thả lỏng kịp thời, biết chưa? Khi đó y trong miệng ngậm thuốc, híp mắt nhìn Lê Hân gơ ngón giữa với y.

Lam Bát kẹp ở tay, y lấy ra điện thoại trong túi quần ra xem thời gian, lại bị tên của Nhâm Viễn lần đầu tiên xuất trên màn hình của mình làm cho suýt nữa tay run, thiếu chút nữa quên mất đêm qua anh cố ý để lại số điện thoại của mình.

Lạc Kiều Xuyên ngậm thuốc, tính toán trong lòng hồi lâu, sau đó liền gọi lại cho cuộc gọi nhỡ vừa rồi.

Điện thoại rất nhanh được bắt máy, đầu kia truyền đến thanh âm quen thuộc và ngữ khí ôn hòa không nóng không lạnh: “Alo?”

“Vừa rồi không nghe điện thoại, có chuyện gì?”

“À thật ra cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi ngày mai cậu làm việc đến mấy giờ?”

Lạc Kiều Xuyên chớp mi, không phải nói cậu chờ điện thoại của tôi sao? Nôn nóng không chết được cậu...” “Ừm..... Hôm nay công ty có nhiệm vụ đột xuất phải làm, có lẽ ngày mai phải đến bảy tám giờ tối đi.”... Cho cậu sốt ruột, sốt ruột đến chết là tốt nhất. Thế là hai ngày cuối tuần rảnh rồi nghỉ ngơi, lại bị cố ý nói thành ngày làm việc bận rộn.

“Được, tôi biết rồi, ” người đàn ông bên này điện thoại dường như cũng không có gì hoài nghi, chỉ tiếp tục nói: “Nghe nói gần đây mới mở một nhà hàng ăn, cùng đi thử đi?”

“Đến bảy tám giờ cũng không sao sao?” Lạc Kiều Xuyên thử thăm dò.

“Tôi chờ cậu tan tầm.” Ngữ khí vẫn cứ ôn hòa, dịu dàng cứ như sắp cười ra. Nhưng câu trả lời dứt khoát lưu loát lại khiến trong lòng Lạc Kiều Xuyên vô cùng thoải mái. Nghe thấy anh trả lời, lập tức nhếch miệng, thờ ơ như không đáp: “A được thôi.”

Nhâm Viễn bên đầu này đúng là đang cười, nhất là sau khi nghe thấy Lạc Kiều Xuyên nói dối phải làm việc đến bảy tám giờ tối. Anh thầm nghĩ, người này sao vẫn cứ giống như không lớn lên như vậy, tám chín năm qua cứ như chỉ lớn mỗi cái đầu. Thói quen ăn cái gì, thói quen nói chuyện, điệu bộ khi cười, thậm chí là những chi tiết nhỏ lúc cố tình nói dối, đều vẫn giống hệt hồi đó. Tự cho là trơn tru, nhưng cứ luôn chỉ cần nhìn một cái là đã bị xem thấu.

Lúc y nói dối luôn thích làm bộ như đang nghiêm túc suy nghĩ, âm tiết chữ “Ừm” luôn kéo thật dài, nghe giống như có chút lười nhác. Nhâm Viễn không cần nhìn cũng biết vẻ mặt của y — mi đầu bên trái nhất định là hơi hơi cong lên, nhìn như bộ dáng nghiêm túc. Nhưng anh cũng không vạch trần, cứ mặc cậu ấy đi. Bảy giờ, tám giờ, còn không phải đều là ăn cơm sao, y đã muốn bắt mình đợi, vậy thì cứ đợi thôi.

Lạc Kiều Xuyên cúp điện thoại, cũng nhìn không được cười. Nghĩ thầm người này nhìn như cái gì cũng coi trọng, còn không phải ngây ngốc cái gì cũng không biết sao. Y cũng không biết rằng, vẻ mặt của mình lúc ngồi xổm một góc gọi điện thoại cho Nhâm Viễn, so với biểu cảm của Lục Tự Quang len lén nói điện thoại lúc trước bị mình cười nhạo, quả thực giống nhau như đúc.

Đang muốn xoay người lại đi vào, lại chú ý đến khu đất trống phía sau đang có hai người đang giảng co.

Y lặng lẽ đứng ở trong bóng tối, nghe thấy hai quen giọng nói thuộc từ cách đó không xa truyền đến rõ ràng. Trầm thấp, nhưng lại nghe thấy rất rõ.

“... Sao không nói sớm với tôi?” Ngày đó ở trước mặt tôi, còn diễn tiết mục lần đầu gặp mặt.

Sau khi BLEIB tan cuộc, Lạc Kiều Xuyên tìm cơ hội hỏi Lê Hân. Y biết rõ Ông Hiếu Thần cũng đã đi từ sớm.

Lê Hân im lặng thật lâu không nói gì, trên khuôn mặt nhìn không ra cảm xúc nào mang theo một chút nôn nóng. Cậu chỉ là không ngừng hút thuốc, hết điều này đến điều khác.

“Tôi không đáng tin như vậy sao?”

“Không phải... Tôi không có ý đó.” Cậu rầu rĩ nói một câu.

Nghĩ lại đoạn đối thoại vừa rồi của cậu và Ông Hiếu Thần ở sau BLEIB, hoang mang không hiểu gì hết. Đột nhiên nhớ tới, người đàn ông duy nhất Lê Hân từng yêu mà cậu đã nói trước kia... Là hắn?

Lúc này cũng chỉ ở bên cạnh Lê Hân bên người cùng cậu uống vài chai rượu buồn, lại nghe cậu mở miệng nói vài điều, xem như là hiểu rõ từ đầu đến cuối.

“Thôi bỏ đi, thời trẻ ai CMN chưa từng yêu phải một tên xấu xa.”

Khiến cho Lạc Kiều Xuyên run sợ nhất, không ngoài một câu “Bên kia còn có một người con gái đang đợi tôi về kết hôn với cô ấy” của Ông Hiếu Thần năm đó, nói cái gì nếu như không đến, thì cũng không cần gặp lại. Lạc Kiều Xuyên bỗng nhiên nhớ tới một ngày nào đó Lê Hân tựa ở đầu giường hút thuốc, nhạt nhạt nói: “Đừng bao giờ yêu trai thẳng, CMN rất bi thương...” Bộ dáng nhắm mắt lại giống như đang hồi tưởng gì đó.

Sau đó, Lê Hân cứ vậy gục đầu ở trên bàn, có lẽ là uống đến khó chịu, vì thế là đơn giản quay đầu đi, trong miệng lầm bầm mắng một câu “F*ck...” Chỉ rơi một giọt lệ, lúc rơi xuống lại nhanh chóng bị cánh tay đặt dưới đầu lau đi, không ai nhìn thấy.

40. Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Y vẫn luôn hồi tưởng, mùa đông ấm áp nhất mà mình đã trải qua, là khi nào?”

Tối hôm qua Lê Hân uống rồi ới ra hai lần, sau khi đưa cậu về, tên kia vậy mà còn lão đà lão đảo mở tủ lạnh muốn tìm rượu uống tiếp, cuối cùng dưới sự ngăn cản của Lạc Kiều Xuyên thì mới coi như thỏa hiệp. Cậu uống đến cả người vô lực, khô nóng phát nhiệt, trong phút chốc cho cậu mượn bờ vai, Lạc Kiều Xuyên muốn hỏi cậu, àiz, cậu có còn yêu hắn hay không? Thế nhưng nhìn Lê Hân bởi vì thân thể khó chịu mà mày nhíu chặt, lời nói vẫn thu lại. Nếu như không hiểu, vậy thì mở miệng nói ra, nếu như hiểu được rồi, vậy im lặng là được.

Toàn bộ trọng tâm tất cả đều dựa vào trên người mình, người nọ say nghiêng say ngã. Cả đường phải ôm chặt lấy eo cậu mới đưa được cậu về đến nhà, vậy mà cậu ta vẫn cứ thấp giọng oán giận nóng quá không yên bên tai.

Sau khi thu xếp xong cho Lê Hân, Lạc Kiều Xuyên cũng mệt đến không muốn động dậy. Cả đêm chơi nhạc không nói, xong việc còn phụ trách tiếp rượu tiếp chuyện, lần qua lần lại xong một vòng như vậy, cũng đã sắp đến hừng đông. Y lại nhìn xuống Lê Hân đang nằm trên giường, bỗng nhiên có một cảm giác quen thuộc mà lại xa lạ, ngay cả gian phòng này cũng vậy. Không phải chưa từng tới đây, chính bởi vì đã quá quen thuộc với phòng ngủ của cậu, vì thế lúc này mới cảm thấy không giống như là thực sự.

Cứ như cả hai người đều đồng thời bong ra từng mảng giả tạo phía bên ngoài, nhìn thẳng vào nội tâm của nhau, bắt đầu từ cái ngày y đứng ở cửa nhà bếp nói mình dường như đã yêu một tên trai thẳng; bắt đầu từ thời điểm Lê Hân đứng ở khu đất sau quán bar chất vấn người yêu cũ dựa vào cái gì mà muốn quay lại... Dường như dự vọng cô đơn qua quýt lúc ban đầu, sau khi gặp phải những thứ đó, đều kêu gào ngừng lại đến mực cười.

Mơ mơ màng màng ngã vào sofa trong phòng khách, trước khi ngủ liền nghĩ một chút về kế hoạch ngày mai, ăn cơm, mua trà, Nhâm Viễn, Nhâm Viễn, Nhâm Viễn...

Lúc tỉnh lại vừa vặn là sáng sớm, vô ý thức mò thuốc trên tủ đầu giường, vừa vươn tay mới trở về hiện thực. Xác nhận cái tên say túy lúy đêm qua vẫn còn ngủ yên ổn, Lạc Kiều Xuyên đứng trước gương sửa sang lại tóc, liền đóng cửa về nhà.

Rõ ràng không ngủ được mấy tiếng đồng hồ, nhưng tâm trạng cũng không tệ lắm. Trong đầu lẩm nhẩm một bài hát nào đó, ngón tay dút trong túi áo nhẹ nhàng gõ nhịp. Cách thời gian hẹn vào buổi tối vẫn còn sớm, sau khi làm qua loa vài thứ ăn xong, mở nhạc lên vậy mà cũng có thể ngủ tiếp lần nữa.

Có thể ngủ được là tốt, chí ít nói lên không có chuyện phiền lòng.

4h chiều, cảm thấy hơi đói, mở tủ lạnh ra mới phát hiện chút đồ ăn cuối cùng đã bị mình tiêu diệt sạch vào sáng sớm khi trở về, thế là đành phải nhịn.

5h chiều, vẫn đói, thăm chửi trong lòng MN, nhưng vẫn cương quyết chống đói, thế là đứng dậy đi tắm.

6h30 chiều, cái người vắt chéo chân ngồi ở trên sofa nhà mình rốt cục không thể nhịn được nữa, chỉ muốn ném cái bàn trà trước mặt đi: f*ck, đây là ai quyết định bày tám giờ chứ!?

Làm thế nào cũng không thể đối nghịch với dạ dày của mình. Lạc Kiều Xuyên vẽ mặt đầy không kiên nhẫn, quơ lấy điện thoại di động gửi đi một tin nhắn: ‘15 phút sau sẽ đến dưới khách sạn của cậu.’ sau đó cầm áo khoác lên ra ngoài.

Trước khi giẫm phanh, đã thấy Nhâm Viễn đứng đợi ở ngoài cửa lớn khách sạn. Thấy xe Lạc Kiều Xuyên dừng trước mặt mình, Nhâm Viễn cười nhìn y nghiêng đầu, ra hiệu mình lên xe.

“Đói bụng chưa?”

“Ừm, ” Lạc Kiều Xuyên nhướn mi, rồi lại bởi vì chột dạ mà bồi thêm một câu, “Xong việc sớm.”

Trên đường đi trò chuyện lúc có lúc không, khi cả hai không nói chuyện, một người tập trung lái xe, một người im lặng nhìn ra cảnh sắc ngoài cửa sổ, đều không cảm thấy một chút lúng túng nào. Bầu không khí tự nhiên quả thực không giống với lúc bạn bè cũ gặp lại sau nhiều năm.

Nhà hàng Nhâm Viễn đặt quả thật là mới khai trương, thế nhưng lại cách mục đích kế tiếp của hai người khá xa, tuy rằng lái xe cũng tiện, nhưng dù sao cũng phải vượt qua non nửa thành phố. Lạc Kiều Xuyên lo lắng ăn cơm xong mới chạy đến cửa tiệm lâu đời kia, sợ là đã đóng cửa không kinh doanh nữa. Người thật sự muốn mua trà thì lại không hoảng hốt không vội vàng, ngồi ở ghế phụ đạm mạc nói: “Nếu như không kịp, vậy thì để hôm khác đi.”

Nhà hàng sáng tạo theo hương vị của Đông Nam Á bày biện tương đối tinh xảo, trong không khí dường như đều thoang thoảng mùi hương thức ăn chua ngọt khai vị.

Sự thay đổi về đời sống của người dân ở thành phố này trong sự bận rộn dần được mở rộng, 7h30, chính là giờ cơm. Bên ngoài nhà hàng người xếp hàng nối liền không dứt, may mắn Nhâm Viễn đã đặt trước chỗ ngồi. Nhân viên phục vụ đưa hai người đến chỗ đã đặt là đối diện cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh sát đất bên cạnh có thể nhìn thấy toàn cảnh quảng trường thành phố bên ngoài, có những đứa trẻ độ tuổi đi học tụ tập thành nhóm ở khu đất trống rèn luyện tập xà, mặc dù là mùa đông, đến giờ này, màn trời cũng tối dần.

“Có món đặc sắc nào đề cử không?” Nhâm Viễn lật menu, lễ phép hỏi nhân viên phục vụ bên cạnh.

Lạc Kiều Xuyên lơ đãng lật menu, nhìn đối thoại của người ngồi đối diện mình và người phục vụ, chắc chắn trên máy bay anh cũng dành cho hành khách sự phục vụ chu đáo ấm áp đến vậy. Rõ ràng chỉ là một lần

gọi món bình thường, nhưng lại giống như là cuộc đối thoại trong ngành.

“Thịt heo nướng than, cua rang cà-ri, lẩu thịt bò cà-ri, còn có salad tôm xoài đều là đặc sắc của nhà hàng chúng tôi. Ngoài ra, cá chim nướng mật ong cũng rất ngon, hơn nữa nhà hàng mới khai trương, tháng này giảm giá 50% a, rất đáng để thử một lần.”

“Cá chim thì không cần, ” Lạc Kiều Xuyên thấy Nhâm Viễn ngắc đầu, mỉm cười giải thích với người phục vụ, “Không thích ăn cá.” Sau đó, ánh mắt không rõ hàm ý đảo qua, nhìn y một cái, “Gọi thêm một lẩu thịt bò cà-ri, được chứ?”

—— anh vẫn nhớ rõ khẩu vị của mình. Trong lòng Lạc Kiều Xuyên ngay lập tức lộp bộp một phát, nhưng mà càng quan trọng hơn là, ngữ khí lúc Nhâm Viễn hỏi ý kiến mình. Cứ cảm thấy... dịu dàng như là người yêu.

Lạc Kiều Xuyên cúi đầu lại lật hai trang, sau đó nói: “Tôi không sao cả, vậy thì cứ gọi như thế đi, MN tôi sắp chết đói rồi.”

Nhâm Viễn cười cười, lần thứ hai xác nhận lại tất cả món ăn với nhân viên phục vụ sau đó đưa trả thực đơn, “Cảm ơn.”

Tuy rằng khách trong nhà hàng khá đông, nhưng tốc độ đem món lên cũng không chậm. Hai người uống vài ngụm trà nóng, vẫn không nói được vài câu, liền bắt đầu động đũa. Mùi vị của salad tôm xoài rất ngon miệng, vị chua ngọt của xoài cùng vị tươi ngon của tôm, còn có nước tương salad kết hợp với nhau. Cua rang cà-ri, thịt heo nướng than đều khá là ngon. Lạc Kiều Xuyên quả thật đói vô cùng, Nhâm Viễn nhìn y ăn từng miếng từng miếng, không thể tránh được nghĩ rằng, thà chịu đói cũng không biết tìm cái có để đi sớm hơn chút, sao lại có người biệt nữ (không được tự nhiên, cự nự) như vậy chứ?

Người qua đường bên ngoài đáng vẻ vội vã, không cảm nhận được bầu không khí ấm áp trong nhà hàng. Tuy nói là đêm đông, nhưng lại bởi vì đã rất gần năm mới, cho nên rất nhiều người đều nhộn nhịp đi mua sắm hàng tết, nhân tiện cũng thêm chút bày biện cho trong nhà.

Một bữa ăn ăn được đến phân nửa, Nhâm Viễn lau miệng, vô ý hỏi: “Năm mới muốn đến chỗ bà nội không?”

Lạc Kiều Xuyên nhìn các hoạt động ngoài cửa cũng không chuyển dời tầm mắt, yên tĩnh như một pho tượng điêu khắc, “Không đi.”

Hết chương 40.

ngọt nhẽ () tiếp theo là đến giờ quảng cáo đặc sản đêm khuya =))))))

Thịt heo nướng than

Cua rang cà-ri

Lẩu thịt bò cà-ri

Salad tôm xoài

Cá chim nướng mật ong

41. Chương 41

“Y nhìn thì như có vẻ đã làm tốt chuẩn bị cho chuyện tình cảm, nhưng sau khi bị tập kích bất ngờ, tất cả chiến lược chiến thuật vậy mà đều quẳng hết ra sau đầu, chỉ còn biết tước vũ khí đầu hàng.”

Dường như mơ hồ có chút ấn tượng, hồi trung học có nghe nói về chuyện cha mẹ Lạc Kiều Xuyên ly dị. Sau khi cha mẹ tách ra y hình như đã từng theo cha, lúc hợp phụ huynh Nhâm Viễn cũng thỉnh thoảng gặp qua vài lần. Lạc Kiều Xuyên có vẻ rất ít nhắc tới chuyện trong nhà, chuyện duy nhất y chính miệng nói ra chính là những kí ức về bà nội, Tết dương lịch và âm lịch mỗi năm, đều sẽ đến chỗ bà nội.

Hiện tại nghe y nói năm nay không đi, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng thấy y không muốn nói tiếp này đề tài, Nhâm Viễn liền không hỏi thêm nữa.

Nhìn miếng thịt heo cuối cùng trên bàn ăn, Nhâm Viễn kẹp lấy vừa định đặt vào trong bát y, chợt nghe người kia hỏi: “Chờng nào cậu về bên kia?”

“Mồng hai tháng một, ” Nhâm Viễn buông đũa xuống, uống trà cười, “Miếng cuối cùng a, không ăn sẽ không có nữa.”

Lạc Kiều Xuyên cúi đầu nhìn miếng thịt heo chấm nước tương chua ngọt trong bát, kẹp lên đưa vào trong miệng. Ánh mắt vẫn nhìn Nhâm Viễn, dừng một lúc, nói: “... Aiz, thế thì cùng cậu qua năm mới đi.”

Nhâm Viễn nửa người thả lỏng dựa vào ghế, tay phải vuốt ve mép ly chén trà sứ, cười đến híp mắt lại, “Tốt thôi.”

Lạc Kiều Xuyên vừa thấy anh cười thế này, trong lòng lại thấy hoảng. Không phải sợ hãi, cũng không căng thẳng, chỉ cảm thấy bị đối mắt kia nhìn chăm chăm trên lưng liền nóng lên. F*ck, phát xuân gì chứ? Những

lời trước đây đem đi trêu chọc người khác, vậy mà giờ đây lại có thể dùng lên chính mình.

Nhìn như đã sớm làm tốt chuẩn bị cho chuyện tình cảm, nhưng sau khi bị tập kích bất ngờ, tất cả chiến lược chiến thuật vậy mà đều quang hết ra sau đầu, chỉ còn biết tước vũ khí đầu hàng. Cho nên, mỗi lần đều luống cuống không nghĩ được gì như vậy.

Đàn ông dáng người đẹp không phải y lần đầu tiên nhìn thấy, từ lần đầu tiên liên hoan với bạn học, đã bị vóc dáng cao gầy của anh hấp dẫn. Nhưng bây giờ nhìn anh mang theo chút ôn nhu lười nhác ngồi dựa trên ghế, áo khoác dày sau khi cởi ra liền thấy một kiện áo sơ mi rất bình thường, kiểu dáng không bắt mắt, màu sắc không bắt mắt, thoải mái đến ngay cả cravat cũng không có, hai cúc áo phía trên cởi ra, tay áo cũng bởi vì hệ thống ướm ấm trong nhà hàng mà xắn lên. Thân thể cao thẳng như vậy, mặc áo sơ mi mới là đẹp nhất. Lạc Kiều Xuyên một bên lần thứ N tưởng tượng ra bộ dạng lúc anh mặc đồng phục KLM, một bên hận đến ngứa răng, nghĩ thầm thế giới này thực là không công bằng, rõ ràng khuôn mặt trời sinh đã đẹp như vậy, vóc người còn cao ngất gần như còn hơn cả người mẫu nam.

Nhâm Viễn cứ như thế đậm mật ngồi uống trà, nhìn Lạc Kiều Xuyên càn quét sạch sẽ đồ ăn còn lại trên bàn, cuối cùng thỏa mãn chậc lưỡi.

“No rồi?”

“Ừm, ” Lạc Kiều Xuyên lau miệng, nhấp một ngụm trà, lúc này mới phát hiện người kia ăn xong trước cứ luôn nhìn y tiêu diệt tất cả đồ ăn, không khỏi có chút lúng túng, nhưng vẫn cứ vô ý thức tặc mao: “... F*ck, tôi cũng không phải heo, thức ăn không thể lãng phí, hiểu hay không?”

Nhâm Viễn lại cười, “Ừ, nói rất đúng. Nhưng tôi thấy cậu ăn nhiều như vậy cũng không thấy béo lên, ăn vào không có tác dụng sao.”

Lạc Kiều Xuyên há mồm, tràn ngập đầu óc đều là những lời tán tỉnh ám muội, lúc này nói với Nhâm Viễn cũng không được, không nói cũng không được, cuối cùng chỉ ghen một câu: “Cậu thì biết cái rắm.”

Nhâm Viễn đi trước giành thanh toán, vô cùng nghiêm túc nói: “Có người nói muốn cùng tôi qua năm mới, tốt xấu gì tôi cũng phải chi ra một khoản trước a.”

Lạc Kiều Xuyên đi phía sau anh, hai tay cầm ở trong túi quần đầy vẻ lưu manh, trong lòng mắng cậu cho là lão tử đang bán thân sao? Ném cho người phía trước hai ánh mắt xem thường, nhưng cũng vẫn an tĩnh không nhiều lời.

Lúc ra khỏi nhà hàng, Nhâm Viễn nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, “Đã trễ thế này, không biết cửa tiệm kia đã đóng cửa hay chưa.” Vừa định nói ra lời kích đã chuẩn bị từ trước, nói hay là hôm khác chúng ta lại hẹn cùng đi nhé, liền thấy Lạc Kiều Xuyên trực tiếp ngồi vào ghế lái, đưa lưng về phía anh nói: “Có lẽ đóng rồi, qua đó xem sao.”

Nhâm Viễn đáp một tiếng, cũng nhắc chân lên xe.

Đài trên xe đang phát một ca khúc nhạc điện tử Lạc Kiều Xuyên đã quen thuộc, Nhâm Viễn không hiểu đây là phong cách gì, cũng không biết ca sĩ và tên ca khúc, chỉ nghe.

Lạc Kiều Xuyên thấy người ngồi bên cạnh không nói chuyện, “Không thích?” Nói xong liền vươn tay tắt đài, chuyển sang mở radio phát thanh.

Nhâm Viễn chưa kịp ngăn cản, cũng đành theo y, “Thật ra cũng được, không phải không thích.”

Tình hình giao thông buổi tối không hề chen chúc, Lạc Kiều Xuyên nhìn kính chiếu hậu bên trái, vừa xi-nhan vừa tăng tốc vượt qua mấy xe, “Còn nghĩ là với tính cách này của cậu sẽ không thích những ca khúc ầm ĩ.”

“... Tính cách này?” Nhâm Viễn nghiêm ngẫm giọng điệu Lạc Kiều Xuyên, cảm thấy rất thú vị, “Tính cách của tôi như thế nào?”

Vấn đề nhìn như giản đơn này trái lại khiến Lạc Kiều Xuyên cảm nín, y cũng thực sự không biết hình dung Nhâm Viễn thế nào. Trong đầu nhảy ra tính từ đầu tiên lại chính là là ôn nhu (*ấm áp + dịu dàng*). Nhưng nếu bắt y nói với Nhâm Viễn ‘*tôi cảm thấy cậu rất ôn nhu*’, thì y một nghìn một trăm lần không cam tâm tình nguyện. Vậy còn cái gì? Nghĩ muốn tìm một ít từ ngữ nghĩa xấu, lại phát hiện vốn từ của mình hóa ra nghèo nàn đến vậy.

“...” Dứt khoát không để ý.

Người đưa ra câu hỏi không đợi được câu trả lời cũng không nóng nảy, chỉ lặng lẽ nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, hai người rất nhanh khôi phục trạng thái trầm mặc đôi bên, chỉ có âm thanh của ca khúc truyền ra từ trong radio vang vọng trong không gian xe không rộng lắm.

Nhịp điệu nhẹ nhàng và giọng hát vô cùng thâm tình đều đang cất lên:

I will never forget the tenderness you showed me. – Em sẽ không bao giờ quên sự dịu dàng anh dành cho em

You live on in each new day. – Anh là những ngày mới đang đến

Your memory brightens the sky. – Ký ức về anh soi rọi cả bầu trời

It 's like being a small lost child again. – Giống như một đứa trẻ lạc đường lần nữa...

42. Chương 42

Yêu chính là yêu thôi, thiêu thân lao vào lửa cũng được, bó tay bó chân cũng kệ, đến lúc này cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi, chỉ là đừng khiến bản thân phải hối hận.”

Đã giờ này rồi, tiệm trà không ngoài dự liệu đã không còn mở cửa. Nhâm Viễn ngồi ở trong xe bắt đắc dĩ nhún nhún vai, “Xem ra đành phải qua vài ngày nữa lại đến vậy.” Ngữ khí lại nghe không ra có bao nhiêu tiếc nuối.

“Đúng rồi, ngày kia có bận gì không?” Trên đường trở về, Nhâm Viễn hỏi ra kế hoạch cuối cùng của một ngày.

“Không biết... Người Hà Lan thường làm như thế nào?”

Nhâm Viễn một tay chống bên cửa sổ xe, “Nếu là ăn mừng cuối năm, thật ra cũng không có gì quá đặc biệt, người Châu Âu lại thích ngày Giáng Sinh hơn.”

“Ồ vậy sao, ” Lạc Kiều Xuyên phụ họa, hóa ra mấy ngày trước chính là lễ Giáng Sinh, chỉ là mình từ trước vốn không phải người mừng lễ Nô-en, luôn cảm thấy có lẽ chỉ có con gái mới có thể chờ mong những tình tiết lãng mạn vào ngày lễ của phương Tây này, “Tôi cũng không để ý.”

“Người không mừng lễ này, đương nhiên không nghĩ đến. Nếu như là cuối năm, bên đó đa số mọi người sẽ mang theo rượu vang đỏ đến nhà một người bạn nào đó tổ chức party, hoặc là chen chúc trên quảng trường, vui hết mình cùng mọi người trong quán bar, cũng có người thích đến khu làng chơi HIGH cả đêm... Cậu cảm thấy thế nào?”

Giọng điệu của anh không có hảo ý, nửa câu cuối cùng này hiển nhiên cũng là nói đùa. Lạc Kiều Xuyên vừa định mở miệng, chợt nghe thấy điện thoại người kia vang lên.

“Chờ một chút, ” Nhâm Viễn xin lỗi xong liền nhận điện, Lạc Kiều Xuyên vừa lái xe vừa nghe anh nói điện thoại.

“Đúng, về khách sạn... Cái gì? Vậy cậu đang ở đâu?...” Nghe thấy sự lo lắng trong giọng điệu người kia, Lạc Kiều Xuyên liếc nhìn anh, “Cậu vẫn ổn đấy chứ... Này, đừng có lại uống cả đêm đấy. Tôi không muốn sáng ngày hôm sau sẽ nhận được điện thoại báo đến lời cậu về đâu... Được rồi, cúp máy đây.”

“Sao thế?” Nhân lúc dừng xe đợi đèn đỏ, Lạc Kiều Xuyên thuận miệng hỏi.

“Không có gì, ” Nhâm Viễn bắt đắc dĩ cười, “... Cậu cũng quen nhỉ? Ông Hiểu Thần ấy.”

Cũng không biết là vì sao, nhảy ra đầu tiên trong đầu lại là Lê Hân. Lạc Kiều Xuyên ừ một tiếng ngầm đồng ý.

“Có lẽ là phương diện tình cảm xảy ra trục trặc, cho nên hai ngày nay khá sa sút.”

Hắn cũng biết sa sút, cũng biết thương tâm?

Sự hư vinh khi được nhiều người theo đuổi, là đàn ông thì ít nhiều đều có thể hiểu được. Nhưng cứ cho là không cần quan tâm đến mặt mũi, vậy thì lòng tự trọng vẫn phải có. Yêu một ai đó chẳng qua chỉ bởi vì yêu mà thôi, đã bị coi thường như thế, không quý trọng như thế, chân tâm giao ra lại bị dẫm đạp thành như vậy, còn yêu cầu phải dũng cảm đứng lên như thế nào. Hắn và Lê Hân đi đến tình trạng hôm nay, dựa vào nguyên tắc của Lạc Kiều Xuyên, giờ phút này cũng không có bao nhiêu đồng cảm với hắn.

“... Tôi biết, Lê Hân là bạn tôi, chính là người hắn trở về tìm lần này.”

“Vậy hay là cậu làm mai mối cho hai người bọn họ đi?” Nhâm Viễn nghiêng mặt sang nhìn y, sau khi cười xong liền thôi trêu chọc, “Thật ra, con người hắn cũng không tệ. Lần này làm đến như vậy... quả thật vẫn không thể nói chính xác.” Vẫn chưa từng thấy anh để tâm vì ai như vậy.

“F*ck, nào có đạo lý theo đuổi được người ta rồi lại bỏ lại câu nói phải đi về kết hôn? Thần kinh...” Lạc Kiều Xuyên bị đề tài này chọc trúng, bắt đầu bực dọc, y cũng là vì Lê Hân mà tức không chịu nổi, “Ngay từ đầu đã không cho đi được thì đừng có ở bên nhau. Lê Hân cũng quá nhẹ dạ, đó là mới gặp có hai lần, lần nào về lập tức cũng uống đến ngã trái ngã phải. Tôi nghĩ đầu óc cậu ta có lẽ là chấp mạch vẫn không chữa được, không có việc gì cứ hết lần này đến lần khác dính vào một tên——” nói đến đây liền im bặt, lúc này bỗng nhiên cảm thấy hai chữ “traai thẳng” nói không nên lời, đành phải quanh co lòng vòng, “—— dính vào một tên không có lương tâm.”

Con người đều như vậy, lúc đi giáo dục người khác luôn nói mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy, nhưng cùng một đạo lý đơn giản đó, dùng lên người mình, lại luôn là không có tác dụng. Lạc Kiều Xuyên có chút quần bách, cũng không dám nhìn sang người bên ghế phụ, nghĩ thầm vừa nãy còn nói người khác mềm lòng, nói người khác chấp mạch, bản thân mình còn không phải cũng hết như vậy sao.

Nhâm Viễn yên lặng chốc lát, đột nhiên mang theo chút ý cười nhợt nhạt nói: “Trước đây sao không cảm thấy cậu thích bênh vực kẻ yếu như vậy nhỉ?” Anh tiện đà quay hẳn đầu sang nhìn Lạc Kiều Xuyên, trong khoang xe thiếu ánh sáng lập tức vang lên thanh âm trầm ổn khiến người ta thấy an tâm, thanh âm này ôn nhu như hồ nước, thấp giọng hỏi: “Vậy cậu cảm thấy lương tâm tôi thế nào?”

Lạc Kiều Xuyên giật mình, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Y nghe ra sự nghiêm túc trong giọng nói của anh, nhưng lại cũng bởi vì sự nghiêm túc đó mà không biết làm sao, cuối cùng đành phải vừa đập chân ga vừa giả bộ đánh trống lảng, “F*ck, cậu á? Tạm đi.”

Ngoài cửa sổ xe nửa mở, gió thổi vào, có chút lạnh.

Ánh đèn huỳnh quang trên đầu xe rất sáng, còn có thể rọi sáng cả đoạn đường phía trước. Sau khi xe ngoặt sang, dừng ở trước cửa khách sạn, nhưng mà bọn họ đều không nói gì.

Rất nhanh, Nhâm Viễn cởi dây an toàn ra xuống xe. Đi vòng sang vị trí cửa sổ bên ghế lái, anh hơi cong người xuống, “Cảm ơn.”

Trong gió lạnh anh gắng gượng neho mắt lại, Lạc Kiều Xuyên ngồi ở trong xe, nhìn anh kéo chặt áo khoác.

Sau giây nhất thời cảm thấy có độ ẩm, Lạc Kiều Xuyên biết đó là bàn tay của anh, giống như ngày đó nói lời từ biệt ở cửa khách sạn, nhẹ nhàng xoa lên tóc y, rồi thu lại rất nhanh. Ngay sau đó, là một độ nóng vô cùng ấm áp, da đầu trong khoảnh khắc tiếp nhận nhanh chóng đem xúc cảm làm người ta kinh ngạc này truyền đến trung khu thần kinh. Người kia cũng không miễn cưỡng kéo mặt y chính diện quay sang, chỉ là nhân tiện lúc bàn tay rời đi, cúi người hôn nhẹ lên tóc của y, nhưng lúc này lại có thể cho toàn bộ ôn nhu.

“Ngủ ngon, ” anh nói, “Chờ điện thoại của tôi.”

“Cậu bớt dài dòng đi.”

Anh nhìn Lạc Kiều Xuyên quay mặt sang chỗ khác, quay đầu xe, lao nhanh trên đường.

Suy nghĩ của y hôm nay, Nhâm Viễn tuy là ngồi ở bên cạnh, nhưng tất cả đều thu hết vào trong lòng, sao lại không hiểu, sao lại nghe không hiểu ý nghĩa trong những lời kia của y.

Cả hai đều đang dần tới gần nhau, thăm dò, con đường này hiện nay ai cũng chưa từng đi qua, cho nên nhất định phải tiến dần từng chút một từng chút một, để khỏi phải chỉ vì một cú trượt chân mà khiến nhau tổn thương. Nhưng anh biết, anh cũng rất lo lắng sợ hãi.

Chỉ là lúc này không phải là lúc để mạnh miệng, lòng tin không phải thứ nói là sẽ có. Tương lai nếu cứ nhìn trên người khác thì sẽ không thực hiện được, anh bỗng nhiên rất muốn bắt chắp một lần, cùng y bước tới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chin-cay-so-tinh-nhan>